

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • NOVEMBER 2014

Liahona

Taler fra generalkonferansen

Eldstene Gavarret, Godoy,
Martinez, og Wong
taler på sitt morsmål

Kristus blant de spedalske, av J. Kirk Richards

“Blinde ser og lamme går omkring, spedalske blir renset og døve hører, døde står opp, og evangeliet forkynnes for fattige” på grunn av Jesus Kristus (Matteus 11:5).

MØTET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Velkommen til konferansen
President Thomas S. Monson
- 6 Grunnen til vårt håp
President Boyd K. Packer
- 9 Hvilken vei er du vendt?
Eldste Lynn G. Robbins
- 12 Nadverden – en fornyelse for sjelen
Cheryl A. Esplin
- 14 Redning i samarbeid
Eldste Chi Hong (Sam) Wong
- 16 Fri for evig til å handle
på egen hånd
Eldste D. Todd Christofferson
- 20 Motta et vitnesbyrd om lys
og sannhet
President Dieter F. Uchtdorf

MØTET LØRDAG ETTERMIDDAG

- 24 Oppholdelse av Kirkens
funksjonærer
President Henry B. Eyring
- 25 Ha kjærlighet for andre,
og lev med meningsforskjeller
Eldste Dallin H. Oaks
- 28 Joseph Smith
Eldste Neil L. Andersen
- 32 Foreldre: Barnas viktigste
lærere i evangeliet
Tad R. Callister
- 34 Kom til Guds trone med frimodighet
Eldste Jörg Klebingat
- 37 "Ja, Herre, jeg vil følge deg"
Eldste Eduardo Gavarret
- 40 Er vi ikke alle tiggere?
Eldste Jeffrey R. Holland
- 43 Finn varig fred og bygg
evige familier
Eldste L. Tom Perry

PRESTEDØMSMØTET

- 46 Velg med omhu
Eldste Quentin L. Cook
- 50 Disse ting vet jeg selv
Eldste Craig C. Christensen
- 53 Fasteloven: Et personlig ansvar for
å hjelpe de fattige og trengende
Biskop Dean M. Davies
- 56 "Det er vel ikke meg, Herre?"
President Dieter F. Uchtdorf
- 59 Det forberedende prestedømme
President Henry B. Eyring
- 67 Trygt ledet hjem
President Thomas S. Monson

MØTET SØNDAG FORMIDDAG

- 70 Fortsatt åpenbaring
President Henry B. Eyring
- 74 Opphold profetene
Eldste Russell M. Nelson
- 77 Etterlev profetenes ord
Carol F. McConkie
- 80 Evig liv – å kjenne vår himmelske
Fader og hans Sønn Jesus Kristus
Eldste Robert D. Hales
- 83 Nadverden og forsoningen
Eldste James J. Hamula
- 86 Gi akt på den sti din fot skal gå
President Thomas S. Monson

MØTET SØNDAG ETTERMIDDAG

- 89 Hold deg i båten, og hold fast!
Eldste M. Russell Ballard
- 92 Gjør utøvelse av tro til din
førsteprioritet
Eldste Richard G. Scott
- 96 Herren har en plan for oss!
Eldste Carlos A. Godoy
- 99 Boken
Eldste Allan F. Packer
- 102 Vår personlige tjenestegjerning
Eldste Hugo E. Martinez
- 104 Vis ikke ringeakt for hellige ting
Eldste Larry S. Kacher
- 107 Kom og se
Eldste David A. Bednar
- 110 Til vi ses igjen
President Thomas S. Monson

KVINNENES FELLESMØTE

- 111 Forberedt på en måte som
aldri før hadde vært kjent
Linda K. Burton
- 114 Guds paktsdøtre
Jean A. Stevens
- 117 Del ditt lys
Neill F. Marriott
- 120 Gledesfylt etterlevelse av evangeliet
President Dieter F. Uchtdorf
- 64 Generalautoriteter og funksjonærer
på generalplan i Jesu Kristi Kirke av
Siste Dagers Hellige
- 124 Fortegnelse over historier
- 125 Nytt fra Kirken

Oversikt over den 184. halvårlege generalkonferanse

LØRDAG FORMIDDAG, 4. OKTOBER 2014

Presidium: President Thomas S. Monson.
Ledelse: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Bonnie L. Oscarson.
Avslutningsbønn: Eldste Bradley D. Foster.
Sang og musikk av Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: "I denne skjønnne morgenstund," *Salmer*, nr. 1; "Høyt opp på fjellets topp," *Salmer*, nr. 4, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Yndefull Sion, himlens stad," *Salmer*, nr. 20, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Led oss, o du store Jehova," *Salmer*, nr. 48; "Hvis jeg lytter med mitt hjerte," DeFord, arr. Murphy, ikke utgitt; "From All That Dwell below the Skies," *Hymns*, nr. 90, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG ETTERMIDDAG, 4. OKTOBER 2014

Presidium: President Thomas S. Monson.
Ledelse: President Dieter F. Uchtdorf.
Åpningsbønn: Eldste Wilford W. Andersen.
Avslutningsbønn: Eldste Edward Dube.
Sang av et blandet kor fra staver i Tooele, Grantsville og Stansbury Park, Utah; Hollie Bevan, dirigent; Linda Margetts, organist: "Arise, O God, and Shine," *Hymns*, nr. 265, arr. Wilberg, utgitt av Oxford; "Han lever, min Forløser stor," *Salmer*, nr. 66, arr. Huff, ikke utgitt; "Snart Israels Forløser," *Salmer*, nr. 6; "O, bli hos meg, det aften er," *Salmer*, nr. 51, arr. Gates, utgitt av Jackman.

PRESTEDØMSMØTET, LØRDAG KVELD, 4. OKTOBER 2014

Presidium: President Thomas S. Monson.
Ledelse: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Eldste Bruce A. Carlson.
Avslutningsbønn: Eldste James B. Martino.
Sang av et prestedømskor fra opplærings-senteret for misjonærer i Provo; Ryan Eggett og Elmo Keck, dirigenter; Clay Christiansen, organist: "Rise Up, O Men of God," *Hymns*, nr. 324, arr. Wilberg, ikke utgitt; Misjonær-potpurri: "Jeg håper på misjon jeg kalles," *Barnas sangbok*, 91; "Guds kirke trenger ungdom," *Barnas sangbok*, 85; "Vi vil bringe sannhet til jord," *Barnas sangbok*, 92; "Vi er kalt," *Barnas sangbok*, 94, arr. Evans og Eggett, ikke utgitt; "Ha takk for profeten du sendte," *Salmer*, nr. 17; "O, Israels eldster," *Salmer*, nr. 199, arr. Spiel, ikke utgitt.

SØNDAG FORMIDDAG, 5. OKTOBER 2014

Presidium: President Thomas S. Monson.
Ledelse: President Dieter F. Uchtdorf.
Åpningsbønn: Eldste Don R. Clarke.
Avslutningsbønn: Rosemary M. Wixom.
Sang og musikk av Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: "Sing Praise to Him," *Hymns*, nr. 70; "Pris vår Gud med hjerte, munn," *Salmer*, nr. 35; "Priser profeten som skuet Jehova," *Salmer*, nr. 12, arr. Wilberg, ikke utgitt; "La oss stemme i et kor," *Salmer*, nr. 24; "Softly and Tenderly," Thompson, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Så sikker en grunn-voll," *Salmer*, nr. 42, arr. Wilberg, ikke utgitt.

SØNDAG ETTERMIDDAG, 5. OKTOBER 2014

Presidium: President Thomas S. Monson.
Ledelse: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Eldste David F. Evans.
Avslutningsbønn: John S. Tanner.
Sang og musikk av Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: "Lo, the Mighty God Appearing!" *Hymns*, nr. 55, arr. Murphy, ikke utgitt; "Kastes du på bølgen om i livet her," *Salmer*, nr. 136; "Jeg er Guds kjære barn," *Salmer*, nr. 187, arr. Murphy, ikke utgitt; "Vi ber til Gud for deg," *Salmer*, nr. 15, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG KVELD, 27. SEPTEMBER 2014, KVINNENES FELLESMØTE

Presidium: President Thomas S. Monson.
Ledelse: Rosemary M. Wixom.
Åpningsbønn: Dorah Mkhabela.
Avslutningsbønn: Amy Caroline White.
Blandet kor fra Primær, Unge kvinner og Hjelpeforeningen fra staver i Magna, Hunter og Taylorsville, Utah; Erin Pike Tall, dirigent; Linda Margetts, organist: "On This Day of Joy and Gladness," *Hymns*, nr. 64, arr. Tall og Margetts, ikke utgitt; "Jeg ser vår Herres tempel," *Barnas sangbok*, 99, fremført av et barnekor fra Seoul, Korea, arr. Zabriskie, ikke utgitt; potpurri: "I Know That My Savior Loves Me," Bell og Creamer; "Han lever, min Forløser stor," *Salmer*, nr. 66, arr. Tall og Margetts, ikke utgitt; "Jeg er Guds kjære barn," *Salmer*, nr. 187, arr. Zabriskie, ikke utgitt; "Let Zion in Her Beauty Rise," *Hymns*, nr. 41, arr. Ward, ikke utgitt.

TALER FRA KONFERANSEN

For å få tilgang til konferansetaler på Internett på mange språk, kan du gå inn på conference.lds.org og velge et språk. Talene er også tilgjengelige på mobil-appen Gospel Library. Lydopptak fra konferansen skal normalt være tilgjengelig ved distribusjons-sentrene innen seks uker etter konferansen. Informasjon om tilgjengelige formater av generalkonferansen for funksjonshemmede medlemmer, er tilgjengelig på disability.lds.org.

BUDSKAP FOR HJEMMELÆRERE OG BESØKENDE LÆRERINNER

Som budskap for hjemmelærere og besø-kende lærerinner velger du den talen som best dekker behovene til den du besøker.

OMSLAGET

Forsiden: Foto: Nathaniel Ray Edwards.
Siste omslagsside: Foto: Leslie Nilsson.

FOTO FRA KONFERANSEN

Bilder fra generalkonferansen i Salt Lake City ble tatt av Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Ashlee Larsen, August Miller, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith og Byron Warner; i Alexandria, Virginia, USA, Chance Hammock; i Verona, Wisconsin, USA, av Jenifer Ann Lee; i Peachtree Corners, Georgia, USA, av David Winters; i San Lorenzo, Paraguay, av Rebeca Rios Benites; i Saipan, de nordlige Marinaøyene, av Del Benson; i Cuauhtémoc, Mexico, av Niltza Beatriz Santillan Castillo; i Sobral, Brasil, av Wesley Dias; i Las Piñas på Filippinene, av Daniel Sanchez Labajo jr.; i Waterford, Irland, av Eymard Martin; i Canoas, Brasil, av Michael Morris jr.; i Bariloche, Argentina av Josué Peña; og i Cape Town, Syd-Afrika av Samantha Scales.

NOVEMBER 2014 ÅRG. 78 NR. 11
LIAHONA 10991 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Lisa C. López

Tekst og redigering: Brittany Beattie, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally
Johnson Odekir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M.
Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Øversettelse: Statsautorisert translør Petter Svanevik

Distribusjonssjef: Stephen R. Christensen

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige
Abonnementsinformasjon: For abonnement eller
adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:
liahona.lds.org.

*Liahona*s lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk,
fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk,
japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallisk,
mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk,
ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de
forskjellige språknområder.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-
kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan
ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke
er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2014 Vol. 78 No. 11. LIAHONA (USPS 311)
Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

OVERSIKT OVER TALERE

Andersen, Neil L., 28
Ballard, M. Russell, 89
Bednar, David A., 107
Burton, Linda K., 111
Callister, Tad R., 32
Christensen, Craig C., 50
Christofferson, D. Todd, 16
Cook, Quentin L., 46
Davies, Dean M., 53
Esplin, Cheryl A., 12
Eyring, Henry B., 24, 59, 70
Gavarret, Eduardo, 37
Godoy, Carlos A., 96
Hales, Robert D., 80
Hamula, James J., 83
Holland, Jeffrey R., 40
Kacher, Larry S., 104
Klebingat, Jörg, 34
Marriott, Neill F., 117
Martinez, Hugo E., 102
McConkie, Carol F., 77
Monson, Thomas S., 4, 67,
86, 110
Nelson, Russell M., 74
Oaks, Dallin H., 25
Packer, Allan F., 99
Packer, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 43
Robbins, Lynn G., 9
Scott, Richard G., 92
Stevens, Jean A., 114
Uchtdorf, Dieter F., 20,
56, 120
Wong, Chi Hong (Sam), 14

EMNEOVERSIKT

Aktivisering, 14
Ansvarlighet, 16
Barmhjertighet, 6, 16
Bud, 120
Bønn, 20, 32, 40, 92
Den hellige ånd, 70, 80, 104
Det aronske prestedømme,
53, 59
Disippelens vei, 40, 46, 56,
86, 102, 110
Dåp, 114
Eksempel, 32, 67, 86, 104
Ekteskap, 46, 114
Familie, 32, 43, 92, 99, 117
Familiens hjemmeaften, 92
Farsrollen, 43
Faste, 40, 53
Felleskap, 14, 80
Forandring, 34, 56
Forberedelse, 59, 111
Forsoning, 6, 12, 16, 34, 83,
92, 107, 117
Frafall, 9, 89
Frelsesplanen, 16, 86, 96
Fristelse, 67, 86
Fysisk form, 34
Generalkonferanse, 4, 110
Gjenopprettelsen, 28
Gruppepress, 9
Gud Faderen, 20, 34,
80, 120
Handlefrihet, 16, 46, 86, 92,
96, 104
Håp, 6
Jesu Kristus, 6, 9, 12, 14,
16, 20, 25, 37, 43, 46, 67,
77, 80, 83, 86, 92, 102,
107, 117
Johannes åpenbaring, 70,
77, 111
Joseph Smith, 6, 9, 28, 50,
53, 70, 80, 96
Kirkens organisasjon, 74

Kjærlighet, 25, 80, 102, 120
Lederskap, 74
Lydighet, 34, 37, 86, 111
Lys, 20, 117
Misjonærarbeid, 4, 37, 107
Morsrollen, 43
Mot, 9
Motgang, 89, 110
Mål, 46
Nadverden, 12, 83
Omvendelse, 37, 56, 104
Omvendelse, 16, 34
Pakter, 114
Patriarkalske
velsignelser, 96
Perspektiv, 56, 96
Prestedømme, 67
Profeter, 9, 70, 74, 77, 89
Respekt, 25
Rettfærdighet, 16
Rettfærdighet, 46, 67
Råd, 14
Sannhet, 20, 25, 107
Selvhjelpenhet, 53
Skriftstudium, 20, 50, 89, 92
Slekthistorie, 99
Stolthet, 56
Strid, 25
Tempelarbeid, 92, 99
Templer, 4, 111, 114, 117
Tilgivelse, 6, 12, 34
Tjeneste, 53, 59, 102,
110, 120
Tro, 14, 50, 77, 92
Tvil, 104
Undervisning, 32
Velferd, 40, 53
Vennlighet, 25, 110
Verdighet, 67
Visdom, 46
Vitnesbyrd, 6, 20, 28, 50,
80, 104
Ydmykhet, 56
Åndelighet, 34

Av president Thomas S. Monson

Velkommen til konferansen

Når vi lytter, ber jeg ydmykt om at vårt hjerte må bli påvirket og vår tro må vokse.

Mine brødre og søstre, det er en stor glede å ønske dere velkommen til denne store verdenskonferansen. Vi er forsamlet over hele verden for å lytte til og lære av de brødre og søstre vi har oppholdt som Kirkens generalautoriteter og funksjonærer på generalplan. De har søkt himmelens hjelp med hensyn til budskapene de skal gi oss, og de har følt inspirasjon om hva de skal si.

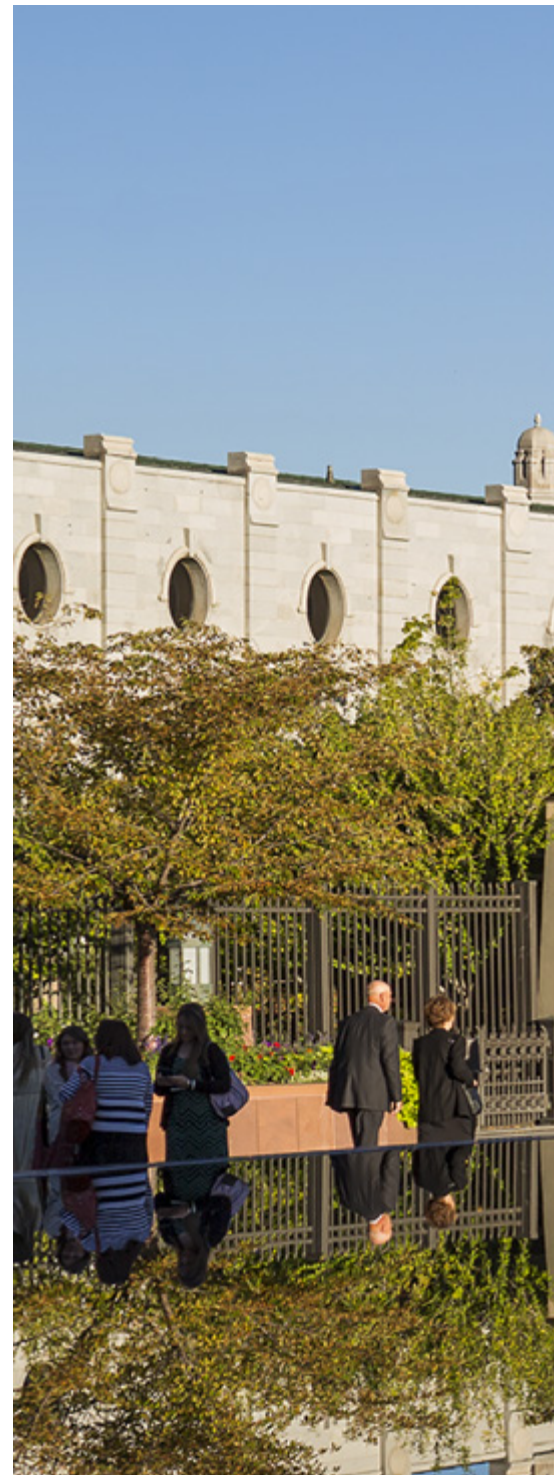
Denne konferansen markerer 90 år med radiooverføringer av generalkonferansen. Under oktoberkonferansen i 1924 ble møtene kringkastet på radio for første gang gjennom den kirkeideide kanalen KSL. Denne konferansen markerer også 65 år med TV-sendinger fra konferansen. Under generalkonferansen i oktober 1949 ble møtene første gang sendt på TV over hele Salt Lakeområdet på kanalen KSL TV.

Vi er takknemlige for moderne medier, som lar millioner av Kirkens medlemmer se på eller lytte til generalkonferansen. Denne helgens møter blir kringkastet via fjernsyn, radio, kabel, satellittoverføring og Internett, herunder på mobile enheter.

I løpet av de siste seks månedene siden vi sist møttes, har ett nytt tempel blitt innviet og ett gjeninnviet. I mai innviet president Dieter F. Uchtdorf Fort Lauderdale Florida tempel. En fantastisk kulturell feiring ble presentert dagen før innvielsen. Dagen etter, søndag 4. mai, ble templet innviet i tre sesjoner.

For bare to uker siden var det mitt privilegium å gjeninnvie Ogden Utah tempel, som opprinnelig ble innviet i 1972 av president Joseph Fielding Smith. En storslagen kulturell feiring fant sted dagen før gjeninnvielsen, med så mange ungdommer som deltok at to adskilte forestillinger ble presentert, med forskjellige deltagere hver gang. Til sammen deltok 16 000 ungdommer. Gjeninnvielsen fant sted dagen etter, med mange av Brødrene tilstede, sammen med ledere for hjelpeorganisasjonene på stavsplan og tempelpresidenten, hans rådgivere og deres hustruer.

Vår tempelbygging fortsetter for fullt. Neste måned vil det nye Phoenix Arizona tempel bli innviet, og neste år, i 2015, forventer vi å innvie eller gjeninnvie minst fem templer, i tillegg

til flere mulige, avhengig av når de ferdigstilles.

Som jeg nevnte i april, når alle tidligere bekjentgjorte templer er bygget og innviet, vil vi ha 170 templer i drift over hele verden. Fordi vi konsentrerer vår innsats om å fullføre tidligere bekjentgjorte templer, bekjentgjør vi ikke på det nåværende tidspunkt noen nye

templer. I fremtiden, etter hvert som vi avdekker behov og finner tomter, vil vi imidlertid bekjentgjøre flere templer.

Kirken fortsetter å vokse. Vi har nå en medlemsstyrke på over 15 millioner medlemmer, og øker i antall. Vårt misjonærarbeid går uhindret fremover. Vi har mer enn 88 000 misjonærer i tjeneste, som sprer evangeliets budskap

over hele verden. Vi bekrefter at misjonærarbeid er en prestedømsplikt, og vi oppfordrer alle verdige og egnede unge menn til å tjene. Vi er svært takknemlig for de unge kvinnene som også tjener. De utgjør et betydelig bidrag, selv om de ikke er under samme forpliktelse til å tjene som unge menn.

Nå vil jeg be dere vie deres oppmerksomhet til brødrene og søstrene som vil delta på våre konferansemøter i dag og i morgen. Alle som har blitt bedt om å tale, føler et stort ansvar for å gjøre dette. Når vi lytter, ber jeg ydmykt om at vårt hjerte må bli påvirket og vår tro må vokse. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av president Boyd K. Packer
President for De tolv apostlers quorum

Grunnen til vårt håp

Et vitnesbyrd om håpet om forløsning er noe som ikke kan måles eller telles. Jesus Kristus er kilden til dette håpet.

For mange år siden dro søster Packer og jeg til Oxford University. Vi var på utkikk etter opptegnelsene om min stamfar ni ledd bakover. Lederen for Christ's College i Oxford, dr. Poppelwell, var så vennlig å la universitetets arkivar komme med opptegnelsene. Under år 1583 fant vi navnet på min slektning, John Packer.

Året etter dro vi tilbake til Oxford for å overrekke et vakkert innbundet sett med standardverkene til biblioteket ved Christ's College. Det syntes å være litt besværlig for dr. Poppelwell. Kanskje trodde han at vi ikke egentlig var kristne. Så han ba universitetspresidenten komme og ta imot bøkene.

Før jeg ga Skriftene til presten, åpnet jeg emneregisteret og viste ham et emne: 18 sider med liten skrift og enkel linjeavstand med henvisninger til emnet "Jesus Kristus". Det er en av de mest omfattende samlinger av skriftstedhenvisninger om emnet Frelseren som noensinne har blitt samlet i verdens historie – et vitnesbyrd fra Det gamle og Det nye testamente, Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle.

"Uansett hvordan du følger disse henvisningene," fortalte jeg ham, "side

til side, opp og ned, bok for bok, emne for emne, vil du se at de er et konsekvent, harmonisk vitnesbyrd om vår Herre Jesu Kristi guddommelige misjon, hans fødsel, hans liv, hans læresetninger, hans korsfestelse, hans oppstandelse og hans forsoning."

Etter at jeg snakket med presten om noen av Frelserens læresetninger, endret stemningen seg, og han ga oss omvisning i bygningen, herunder en ny utgravning som avslørte veggmalier datert til romertiden.

Blant henvisningene som er oppført i emneregisteret finner vi denne fra Mormons bok: Et annet testamente om Jesus Kristus: "Vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med våre profetier så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder" (2 Nephi 25:26).

Med sine egne ord har Frelseren erklært: "Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg" (Johannes 14:6).

Og i Mormons bok erklærer han: "Se, jeg er den som fra verdens begynnelse av er utsett til å forløse mitt folk. Se, jeg er Jesus Kristus... Ved meg skal hele menneskeheten ha liv, ja, evig

liv vil komme til dem som tror på mitt navn, og de skal bli mine sønner og mine døtre" (Ether 3:14).

Det finnes mange andre henvisninger gjennom alle standardverkene som forkynner Jesu Kristi guddommelige rolle som Forløser for alle som noensinne har blitt eller noensinne vil bli født inn i jordelivet.

På grunn av Jesu Kristi forsoning er vi alle forløst fra menneskets fall, som fant sted da Adam og Eva spiste av den forbudte frukten i Edens hage, slik det står i 1 Korinterbrev: "For likesom alle dør i Adam, slik skal også alle bli gjort levende i Kristus" (1 Korinterbrev 15:22).

Mormons bok lærer oss: "For en forsoning må nødvendigvis bli utført... ellers må hele menneskeheten uunngåelig gå til grunne. Ja, alle er forherdet, ja, alle er falt og er for-tapt og må gå til grunne hvis det ikke var for forsoningen... et altomfattende og evig offer" (Alma 34:9–10).

Vi lever kanskje ikke et fullkomment liv, og det er en straff for våre feil, men før vi kom til jorden, gikk vi med på å underkaste oss hans lover og å akseptere straffen for brudd på disse lovene.

"Alle har syndet og står uten ære for Gud.

Og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus" (Romerne 3:23–24).

Frelseren utførte forsoningen, som gjør det mulig for oss å bli rene. Jesus Kristus er den oppstandne Kristus. Vi tilber og anerkjenner ham for smerten han led for oss kollektivt og smerten han utholdt for hver enkelt av oss, både i Getsemane og på korset. Han bar alt dette med stor ydmykhet og med evig forståelse av sin guddommelige rolle og hensikt.

De som vil omvende seg og forsake synd, vil oppdage at hans barmhjertige

arm fortsatt er utrakt. De som lytter til og gir akt på hans ord og hans utvalgte tjeneres ord, vil finne fred og forståelse, selv midt i stor hjertesorg og bedrøvelse. På grunn av hans offer er vi befridd fra virkningene av synd, for at alle kan få sin skyld slettet og føle håp.

Hadde han ikke utført forsoningen, ville det ikke vært noen forløsning. Det ville vært en vanskelig verden å leve i om vi aldri kunne få tilgivelse for våre feil, om vi aldri kunne rense oss og gå videre.

Jesu Kristi barmhjertighet og nåde er ikke begrenset til dem som begår

synder enten ved utøvelse eller unnlatelse, men de omfatter løftet om evig fred til alle som vil ta imot og følge ham og hans læresetninger. Hans nåde er den mektige lege, også for de sårede uskyldige.

Jeg fikk nylig brev fra en kvinne som skrev om å ha utholdt stor lidelse i sitt liv. En fryktelig urett, som hun ikke presiserte, men antydde, hadde blitt begått mot henne. Hun innrømmet at hun kjempet med stor bitterhet. I sinne ropte hun mentalt: "Noen må betale for denne fryktelige uretten." I dette ekstreme

øyeblikket med sorg og spørsmål skrev hun at hun fikk et umiddelbart svar i sitt hjerte: "Det er en som allerede har betalt."

Hvis vi ikke er klar over hva Frelserens offer kan gjøre for oss, kan vi gå gjennom livet og bære på anger over at vi har gjort noe som ikke var riktig, eller fornærmet noen. Skyldfølelse som ledsager feil, kan bli vasket bort. Hvis vi søker å forstå hans forsoning, vil vi utvikle dyp ærbødighet for vår Herre Jesus Kristus, hans jordiske virke og hans guddommelige misjon som vår Frelser.

Saipan, de nordlige Marianerøyene

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ble gjenopprettet for å bringe kunnskapen om Frelserens liv og læresetninger ut til verden. Denne store konferansen blir kringkastet på 94 språk via satellitt til 102 land, men er også tilgjengelig på Internett for enhver nasjon hvor Kirken er tilstede. Vi har mer enn 3000 staver. Vår heltidsmisjonærstyrke overstiger 88 000, og totalt antall medlemmer av Kirken har passert 15 millioner. Disse tallene viser at stenen som ble revet "løs fra fjellet, men ikke av menneskehender", fortsetter å rulle frem og til slutt vil fylle "hele jorden" (L&p 65:2).

Men uansett hvor stor Kirkens organisasjon blir eller hvor mange millioner medlemmer som slutter seg til oss, uansett hvor mange kontinenter og land våre misjonærer drar til eller hvor mange forskjellige språk vi snakker, vil Jesu Kristi evangeliums egentlige suksess bli målt ved dens enkeltmedlemmers åndelige styrke. Vi trenger styrken av den overbevisning som finnes i alle trofaste Kristi disiplers hjerte.

Et vitnesbyrd om håpet om forløsning er noe som ikke kan måles eller

telles. Jesus Kristus er kilden til dette håpet.

Vi ønsker å styrke vitnesbyrdet til unge og gamle, gifte og enslige. Vi må undervise Jesu Kristi evangelium til menn, kvinner og barn fra enhver rase og nasjonalitet, rike og fattige. Vi trenger nye konvertitter og vi trenger dem blant oss som er etterkommere av pionerene. Vi trenger å finne dem som har forvillet seg, og hjelpe dem å vende tilbake til hjorden. Vi trenger alles visdom og innsikt og åndelige styrke. Hvert medlem av denne Kirken som enkeltperson, er avgjørende for hele Kirken.

"For likesom legemet er ett og har mange lemmer, men alle legemets lemmer er ett legeme, enda de er mange, slik er det også med Kristus.

For med én Ånd ble vi alle døpt til å være ett legeme...

Legemet er jo heller ikke ett lem, men mange" (1 Korinterbrev 12:12–14).

Hvert medlem er et vitnesbyrd om Jesu Kristi liv og læresetninger. Vi er i strid med onde krefter, og vi trenger hver eneste en av oss hvis vi skal lykkes med arbeidet Frelseren har til oss.

Dere tenker kanskje: "Hva kan jeg gjøre? Jeg er bare én person."

Joseph Smith følte seg utvilsomt veldig alene noen ganger. Han hevet seg til storhet, men han begynte som en 14 år gammel gutt som hadde et spørsmål: "Hvilket av alle trossamfunnene skulle jeg slutte meg til?" (se Joseph Smith – Historie 1:10). Josephs tro og vitnesbyrd om Frelseren vokste slik vårt må vokse, "linje på linje og bud på bud, litt nå og litt da" (2 Nephi 28:30; se også L&p 128:21). Joseph knelte ned for å be, og vidunderlige ting har kommet som følge av denne bønningen og det første syn.

Som en av de tolv apostler bærer jeg vitnesbyrd om vår Herre Jesus Kristus. Han lever. Han er vår Forløser og vår Frelser. "Hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning" (3. trosartikkel). Han presiderer over denne Kirken. Han er ingen fremmed for sine tjenere. Hvis vi går inn i fremtiden med mild selvtilitt, vil hans ånd være med oss. Det er ingen ende på hans evne til å velsigne og veilede dem som søker sannhet og rettferdighet. Jeg bærer vitnesbyrd om ham i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Lynn G. Robbins
i De syttis presidentskap

Hvilken vei er du vendt?

Å prøve å behage andre fremfor å behage Gud er å snu opp ned på det første og annet store bud.

“Hvilken vei er du vendt?” President Boyd K. Packer overrasket meg med dette gåtefulle spørsmålet mens vi reiste sammen til mitt aller første oppdrag som ny sytti. Uten en forklaring for å sette spørsmålet i sammenheng, var jeg forvirret. “En sytti,” fortsatte han, “representerer ikke folket overfor profeten, men profeten overfor folket. Glem aldri hvilken vei du er vendt!” Det var en stor lærdom.

Å prøve å behage andre fremfor å behage Gud er å snu opp ned på *det første og annet store bud* (se Matteus 22:37–39). Det er å glemme hvilken vei vi er vendt. Men likevel har vi alle gjort denne feilen på grunn av menneskefrykt. I Jesaja advarer Herren oss: “Frykt ikke for menneskers hån” (Jesaja 51:7; se også 2 Nephi 8:7). I Lehis drøm ble denne frykten utløst av at de i den store og rommelige bygningen *pekte i forakt*, noe som fikk mange til å glemme hvilken vei de vendte og til å forlate treet fordi de “skammet” seg (se 1 Nephi 8:25–28).

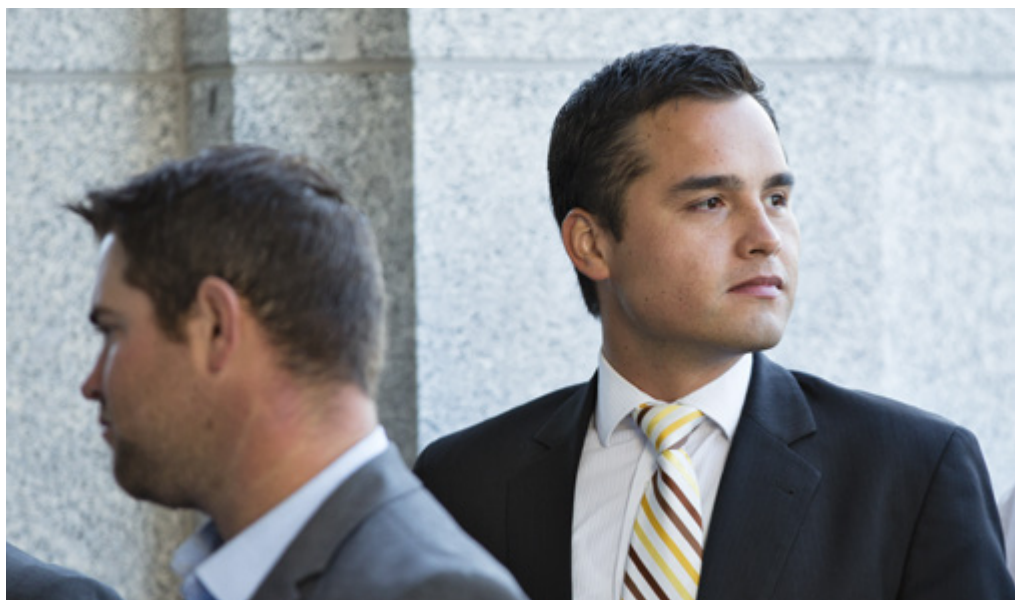
Dette *gruppepresset* forsøker å endre vår holdning, om ikke adferd, ved å få oss til å føle skyld fordi vi er til anstøt. Vi søker respektfull sameksistens med dem som peker fingre,

men når denne menneskefrykten frister oss til å gå god for synd, blir det en “snare” ifølge Ordspråkene (se Ordspråkene 29:25). Snaren kan ha finurlige lokkemidler for å appellere til vår medfølelse side for å tolerere eller godkjenne noe som har blitt fordømt av Gud. For de svake i troen kan det være en stor snublesten. Noen unge misjonærer tar for eksempel denne menneskefrykten med seg ut på

misjonsmarken, og unnlater å rapportere en ledsagers åpenbare ulydighet til sin misjonspresident, fordi de ikke vil fornærme sin villfarne ledsager. Karakteravgjørelser tas ved å huske riktig rekkefølge på det første og det annet store bud (se Matteus 22:37–39). Når disse forvirrede misjonærene innser at de er ansvarlige overfor Gud og ikke sin ledsager, skulle det gi dem mot til å gjøre en *helomvending*.

I den unge alder av 22 glemte til og med Joseph Smith hvilken vei han vendte, da han gjentatte ganger ba Herren om å la Martin Harris låne de 116 manuskriptsidene. Kanskje Joseph ønsket å vise takknemlighet til Martin for hans støtte. Vi vet at Joseph hadde et inderlig ønske om at andre øyenvitner kunne stå sammen med ham mot de nedslående løgnene som ble spredt om ham.

Uansett hva Josephs grunner var, eller så berettiget som de enn kunne virke, unnskyldte ikke Herren dem, men refset ham skarpt: “Hvor ofte har du ikke overtrådt... og latt deg overtale av mennesker. For se, du skulle

ikke ha *fryktet* mennesker mer enn Gud” (L&p 3:6–7; uthevelse tilføyd). Denne gripende opplevelsen hjalp Joseph å huske – for alltid deretter – hvilken vei han vendte.

Når noen prøver å *redde ansikt* overfor mennesker, kan de uforvarende *tape ansikt* overfor Gud. Å tro at man kan behage Gud og samtidig gå god for menneskenes ulydighet, er ikke nøytralitet, men falskhet, eller å være *hyklersk* eller prøve å “tjene to herrer” (Matteus 6:24; 3 Nephi 13:24).

Selv om det absolutt krever mot å møte farer, er det sanne kjennetegn på mot at man overvinner menneskefrykt. For eksempel hjalp Daniels bønner ham å møte løver, men det som ga ham et løvehjerte, var å trosse kong Darius (se Daniel 6). Den slags mot er en Åndens gave til de *gudfryktige* som har holdt bønn. Dronning Esters bønner ga henne også det samme mot til å konfrontere sin mann, kong Ahasverus, vel vitende om at hun risikerte livet ved å gjøre det (se Ester 4:8–16).

Mot er ikke bare en av de viktigste dyder, men som C. S. Lewis sa: “Mot er... enhver dyd når den settes på prøve... Pilatus var barmhjertig helt til det ble risikabelt.”¹ Kong Herodes ble bedrøvet over anmodningen om å halshugge døperen Johannes, men ønsket å behage “gjestene” (Matteus 14:9). Kong Noah var beredt til å befri Abinadi helt til gruppepresset fra hans ugudelige prester fikk ham til å vakle (se Mosiah 17:11–12). Kong Saul var ulydig mot Herrens ord ved å beholde utbyttet etter krigen, fordi han “var redd folket og gjorde som de sa” (1 Samuelsbok 15:24). For å tilfredsstille det opprørske Israel ved foten av Sinai-fjellet, laget Aron en gullkalv fordi han glemte hvilken vei han vendte (se 2 Mosebok 32). Mange av rådsherrene i Det nye testamente

“trodde på [Herren]... Men for fariseernes skyld bekjente de det ikke, for at de ikke skulle bli utstøtt av synagogen. For de ville heller ha ære av mennesker enn ære av Gud” (Johannes 12:42–43). Skriftene er fulle av slike eksempler.

Hør nå på noen inspirerende eksempler:

- Først Mormon: “Se, jeg taler med frimodighet og med myndighet fra Gud, og jeg *frykter ikke* for hva menneskene kan gjøre, for fullkommen kjærlighet jager bort all frykt” (Moroni 8:16; uthevelse tilføyd).
- Nephi: “Derfor skriver jeg ikke det som er til behag for verden, men det som er velbehagelig for Gud og for dem som ikke er av verden” (1 Nephi 6:5).
- Kaptein Moroni: “Se, jeg er Moroni, deres hærfører. Jeg trakter ikke etter makt, men etter å bringe den til opphør. Jeg trakter ikke etter verdens ære, men etter mitt lands frihet og velferd og etter å forherlige min Gud” (Alma 60:36).

Moroni hadde så stort mot ved å minnes hvilken vei han vendte, at det ble sagt om ham: “Hvis alle mennesker hadde vært og var og alltid

ville være som Moroni, se, da ville helvetes krefter ha blitt rystet for evig, ja, djevelen ville aldri ha makt over menneskenes barns hjerter” (Alma 48:17).

Profeter gjennom alle tidsaldre har alltid blitt pekt på i forakt. Hvorfor? Ifølge Skriftene er det fordi “de skyldige [synes] at sannheten er hård, for den skjærer dem i hjertet” (1 Nephi 16:2), eller som president Harold B. Lee sa: “En truffet fugl flakser!”² Deres hånlige reaksjon er i virkeligheten skyldfølelse som prøver å berolige seg selv, akkurat som Korihor, som endelig innrømmet: “Jeg visste hele tiden at det fantes en Gud” (Alma 30:52). Korihor var så overbevisende i sitt bedrag at han begynte å tro på sin egen løgn (se Alma 30:53).

Spottere anklager ofte profeter for ikke å leve i det 21. århundre, eller for å være hyklerske. De prøver å overtale og presse Kirken til å senke Guds normer til nivået for deres egen upassende adferd, noe som ifølge eldste Neal A. Maxwell “fører til selvtilfredshet, men ikke selvutvikling”³ og omvendelse. Å senke Herrens normer til samme nivå som et samfunns upassende adferd, er frafall. Mange kirker blant nephittene to hundre år etter Frelserens besøk til dem, begynte å “fordumme” læren, for låne et uttrykk fra eldste Holland.⁴

Når dere lytter til dette skriftstedet fra 4 Nephi, skulle dere se etter paralleller i vår tid: “Og det skjedde at da to hundre og ti år var gått, var det mange kirker i landet, ja, det var mange kirker som hevdet å kjenne Kristus, og likevel fornektet de det meste av hans evangelium, så de tillot allslags ugudelighet og delte ut det som var hellig til dem det var blitt forbudt å gi det til på grunn av uverdighet” (4 Nephi 1:27).

Déjà vu i de siste dager! Noen medlemmer skjønner ikke at de går

i samme snare når de er pådrivere for aksept for "[sine] fedres [lokale eller etniske] tradisjoner" (L&p 93:39) som ikke er i harmoni med evangeliets kultur. Atter andre som narrer seg selv og lever i selvfornektelse, ber om eller krever at biskoper senker normen for tempelbefalinger, skoleanbefalinger eller misjonærsøknader. Det er ikke lett å være biskop under den slags press. Men i likhet med Frelseren, som rensket templet for å forsvare dets hellighet (se Johannes 2:15–16), er dagens biskoper kalt til frimodig å forsvare tempelnormen. Det var Frelseren som sa: "Jeg vil åpenbare meg for mitt folk i barmhjertighet... hvis mitt folk vil holde mine bud og ikke besmitter dette hellige hus" (L&p 110:7–8).

Frelseren, vårt store forbilde, var alltid vendt mot sin Fader. Han elsket og tjente sine medmennesker, men sa: "Jeg tar ikke imot ære fra mennesker" (Johannes 5:41). Han ønsket at de han underviste, skulle følge ham, men han søkte ikke deres velvilje. Når han utførte en nestekjærlig handling, som å helbrede syke, kom gaven ofte med anmodningen: "Se til at du ikke forteller det til noen" (Matteus

8:4; Markus 7:36; Lukas 5:14; 8:56). Dette var delvis for å unngå ryktet som fulgte ham, til tross for hans innsats for å unngå det (se Matteus 4:24). Han fordømte fariseerne for å gjøre gode gjerninger bare for å bli sett av mennesker (se Matteus 6:5).

Frelseren, den eneste fullkomne person som har levd, var den mest fryktløse. Han møtte mangfoldige anklagere, men ga aldri etter for deres hånlige pekefinger. Han er den eneste som aldri glemte hvilken vei han vendte: "Jeg gjør *alltid* det som er til behag for [Faderen]" (Johannes 8:29; uthevelse tilføyd), og "jeg søker ikke min vilje, men hans vilje som har sendt meg" (Johannes 5:30).

Mellom 3 Nephi kapittel 11 og 3 Nephi kapittel 28 brukte Frelseren tittelen *Fader* minst 150 ganger, noe som gjorde det veldig klart for nephittene at han representerte sin Fader. Og fra Johannes kapittel 14 til og med 17 nevner Frelseren Faderen minst 50 ganger. På alle mulige måter var han sin Faders fullkomne disippel. Han var så fullkommen som Faderens representant at å kjenne Frelseren var det samme som å kjenne Faderen. Å se Sønnen var å se Faderen (se

Johannes 14:9). Å høre Sønnen var å høre Faderen (se Johannes 5:36). Han hadde i bunn og grunn blitt umulig å skjelne fra Faderen. Faderen og han var ett (se Johannes 17:21–22). Han visste uten tvil hvilken vei han vendte.

Måtte hans inspirerende eksempel styrke oss mot fallgruber som smiger utenfra eller innbilskehet innenfra. Måtte det gi oss mot til aldri å kripe sammen eller innynne oss i møte med trusler. Måtte det inspirere oss til å gå omkring og gjøre vel så anonymt som mulig, og ikke "[trakte] etter menneskers ære" (L&p 121:35). Og måtte hans uforlignelige eksempel hjelpe oss å alltid huske *hvilket* som er "det største og første bud" (Matteus 22:38). Når andre krever godkjenning i strid med Guds bud, måtte vi alltid huske hvem sine disipler vi er og hvilken vei vi vender. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. C. S. Lewis, *The Screwtape Letters*, rev. utg. (1982), 137–38.
2. Harold B. Lee, i *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), 356.
3. Neal A. Maxwell, "Omvendelse," *Lys over Norge*, jan. 1992, 35.
4. Jeffrey R. Holland, "Vi er kalt til å være Kristus lik," *Liahona*, juni 2014, 35.

Av Cheryl A. Esplin

Annenrådgiver i Primærs generalpresidentskap

Nadverden – en fornyelse for sjelen

Ånden helbreder og fornyer vår sjel. Den lovede velsignelsen ved nadverden er at “hans Ånd alltid kan være hos [oss]”.

En gruppe unge kvinner spurte meg en gang: “Hva skulle du ønske du hadde visst da du var på vår alder?” Hvis jeg skulle besvare dette spørsmålet nå, ville jeg ta med denne tanken: “Jeg skulle ønske jeg hadde forstått betydningen av nadverden bedre enn jeg gjorde da jeg var på deres alder. Jeg skulle ønske jeg hadde forstått nadverden slik eldste Jeffrey R. Holland beskrev den. Han sa: ‘En av oppfordringene i nadverdens ordinans er at den virkelig må være en åndelig

opplevelse, et hellig fellesskap, en fornyelse for sjelen.’”

Hvordan kan nadverden virkelig “være en åndelig opplevelse, et hellig fellesskap, en fornyelse for sjelen” hver uke?

Nadverden blir en åndelig styrkende opplevelse når vi lytter til nadverdsbønnene og forplikter oss på nytt til å holde våre pakter. For å gjøre dette må vi være villige til å påta oss Jesu Kristi navn.² Idet han talte om dette løftet, sa president Henry B.

Eyring: “Det betyr at vi må betrakte oss som hans. Vi vil sette ham først i livet. Vi vil ønske det han ønsker, fremfor det vi ønsker, eller det verden lærer oss å ønske.”³

Når vi tar nadverden, inngår vi også en pakt om å “alltid minnes”⁴ Jesus Kristus. Kvelden før han ble korsfestet samlet Kristus sine apostler rundt seg og innstiftet nadverden. Han brøt et brød, velsignet det og sa: “Ta, et, dette er til minne om mitt legeme som jeg har gitt som løsepenger for dere.”⁵ Så tok han et beger med vin, takket, ga sine apostler å drikke og sa: “Dette er til minne om mitt blod... som er utgytt for så mange som vil tro på mitt navn.”⁶

Blant nephittene og igjen ved gjenopprettelsen av sin Kirke i de siste dager gjentok han at vi skal ta nadverden til minne om ham.⁷

Når vi tar del i nadverden, vitner vi for Gud at vi alltid vil minnes hans Sønn, ikke bare under den korte nadverdsordinansen. Dette betyr at vi alltid vil se hen til Frelserens eksempel og læresetninger for å veilede våre tanker, våre valg og våre handlinger.⁸

Nadverdsbønnen minner oss også på at vi må “holde hans bud”.⁹

Jesus sa: “Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud.”¹⁰ Nadverden gir oss anledning til selvforydelse og til å vende vårt hjerte og vår vilje til Gud. Lydighet mot budene bringer evangeliets kraft inn i vårt liv, og større fred og åndelighet.

Nadverden gir oss tid til en virkelig åndelig erfaring hvis vi nøye overveier Frelserens forløsende og styrkende kraft gjennom hans forsoning. En leder i Unge kvinner lærte nylig om styrken vi mottar når vi streber etter ettertenksomt å ta del i nadverden. Under arbeidet med å fullføre et krav

i Personlig fremgang, satte hun seg som mål å fokusere på ordene i nadverdssalmene og bønnene.

Hver uke foretok hun en selvransakelse under nadverden. Hun husket feil hun hadde gjort, og hun bestemte seg for å være flinkere den kommende uken. Hun var takknemlig for å kunne rette opp i ting og bli gjort ren. Idet hun tenkte tilbake på denne erfaringen, sa hun: "Jeg handlet på omvendelse-delen av forsoningen."

En søndag etter hennes selvransakelse begynte hun å føle seg dystert og pessimistisk. Hun så at hun gjorde de samme feilene om og om igjen, uke etter uke. Men så fikk hun en klar tilskyndelse om at hun forsømt en stor del av forsoningen – Kristi styrkende kraft. Hun glemte alle gangene Frelseren hadde hjulpet henne å være den hun trengte være, og å tjene utover sine egne evner.

Med dette i tankene tenkte hun igjen på uken som hadde gått. Hun sa: "Glede brøt gjennom min melankoli mens jeg la merke til at han hadde gitt meg mange muligheter og evner. Jeg skjønte med takknemlighet at jeg måtte se mitt barns behov når det ikke var opplagt. Jeg oppdaget at på en dag da jeg følte at jeg ikke kunne presse inn en eneste ting mer å gjøre, kunne jeg gi en venn styrkende ord. Jeg hadde vist tålmodighet i en situasjon som vanligvis fikk frem det motsatte i meg."

Hun avsluttet slik: "Da jeg takket Gud for Frelserens styrkende kraft i mitt liv, ble jeg langt mer optimistisk med hensyn til omvendelsesprosessen jeg arbeidet meg gjennom, og jeg så frem til den kommende uken med fornyet håp."

Eldste Melvin J. Ballard sa at nadverden kan være en helbredende og lutrende opplevelse. Han sa:

"Hvem finnes blant oss som ikke skader sin ånd ved ord, tanke eller gjerning fra sabbat til sabbat? Vi gjør ting som vi beklager og ønsker å få tilgivelse for... Metoden for å få tilgivelse er... å omvende oss fra våre synder, å gå til dem som vi har syndet mot, og få deres tilgivelse, og deretter vende tilbake til nadverdsbordet der vi, hvis vi har omvendt oss oppriktig og satt oss i riktig tilstand, vil få tilgivelse, og åndelig helbredelse vil komme til vår sjel..."

Jeg kan vitne om," sa eldste Ballard, "at det følger en ånd med nadverdets forretelse som varmer sjelen fra topp til tå. Man føler at åndens sår blir leget og at byrden blir løftet bort. Lindring og lykke kommer til den sjel som er verdig og virkelig ønsker å ta del i denne åndelige føden."¹¹

Vår sårede sjel kan bli helbredet og fornyet ikke bare fordi brødet og vignet minner oss om Frelserens offer av sitt legeme og blod, men fordi symbolene også minner oss om at han alltid vil være "livets brød"¹² og det "levende vann"¹³ for oss.

Etter å ha forrettet nadverden til nephittene, sa Jesus:

"Den som spiser av dette brød, spiser av mitt legeme til sin sjel, og den som drikker av denne vin, drikker av mitt blod til sin sjel. Og hans

sjel skal aldri hunge eller tørste, men bli mett.

Og da hele forsamlingen hadde spist og drukket, se, da ble de fylt med Ånden."¹⁴

Med disse ord lærer Kristus oss at Ånden helbreder og fornyer vår sjel. Den lovede velsignelsen ved nadverden er at "hans Ånd alltid kan være hos [oss]"¹⁵.

Når jeg tar del i nadverden, ser jeg noen ganger for meg et maleri som skildrer den oppstandne Frelseren med armene utstrakt, som om han er rede til å ta imot oss i sin kjærlige omfavelse. Jeg elsker dette maleriet. Når jeg tenker på det mens nadverden blir forrettet, blir min sjel oppløftet og jeg kan nesten høre Frelserens ord: "Se, min barmhjertighets arm er utrakt mot dere, og hver den som vil komme, ham vil jeg ta imot, og velsignet er de som kommer til meg."¹⁶

Bærere av Det aronske prestedømme representerer Frelseren når de forbereder, velsigner og deler ut nadverden. Når en prestedømsbærer strekker ut armen for å gi oss de hellige symbolene, er det som om Frelseren selv strekker ut sin barmhjertighets arm og innbyr hver enkelt av oss til å ta del i de dyrebare kjærlighetsgavene som er tilgjengelige gjennom hans

sonoffer – gavene omvendelse, tilgivelse, trøst og håp.¹⁷

Jo mer vi grunner på nadverdens betydning, jo mer hellig og meningsfylt blir den for oss. Dette er det en 96 år gammel far sa da sønnen hans spurte: “Pappa, hvorfor går du i kirken? Du ser ikke, du hører ikke, det er vanskelig for deg å gå omkring. Hvorfor går du i kirken?” Faren svarte: “Det er nadverden. Jeg går for å delta i nadverden.”

Måtte vi alle komme til nadverds-møtet forberedt til å ha “en virkelig åndelig opplevelse, et hellig fellesskap, en fornyelse for sjelen”.¹⁸

Jeg vet at vår himmelske Fader og vår Frelser lever. Jeg er takknemlig for anledningen nadverden gir oss til å føle deres kjærlighet og få del i Ånden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 283.
2. Se Lære og pakter 20:77.
3. Henry B. Eyring, “At vi må være ett,” *Lys over Norge*, juli 1998, 67.
4. Lære og pakter 20:77, 79.
5. Joseph Smiths oversettelse, Matteus 26:22 (i Matteus 26:26, fotnote c, og i Veiledning til Skriftene).
6. Joseph Smiths oversettelse, Matteus 26:24 (i Veiledning til Skriftene); se også Matteus 26:26–28; Markus 14:22–24; Lukas 22:15–20.
7. Se 3 Nephi 18:7, 11; Lære og pakter 20:75.
8. Se “Hvordan holder jeg min pakt om alltid å minnes Frelseren?” *Kom, følg med meg* Søndagsskolens undervisningsmateriell; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Tro mot pakten: En oppslagsbok i evangeliet* (2004), 103–105.
9. Lære og pakter 20:77.
10. Johannes 14:15.
11. Melvin J. Ballard, i Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), 132–33.
12. Johannes 6:48.
13. Johannes 4:10.
14. 3 Nephi 20:8–9.
15. Lære og pakter 20:77.
16. 3 Nephi 9:14.
17. Jeg er takknemlig til Ann Madsen for hennes innsikt om dette prinsippet.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New*

Av eldste Chi Hong (Sam) Wong

i De sytti

Redning i samarbeid

For å hjelpe Frelseren må vi samarbeide i enighet og i harmoni. Ethvert medlem, enhver stilling og ethvert kall er viktig.

V i hører ofte president Thomas S. Monson si: “Rekk ut en hjelpende hånd.”¹ Det minner meg om en beretning i Det nye testamente. Det er en fullkommen illustrasjon av hvordan medlemmer og misjonærer kan samarbeide i enighet gjennom menighetsråd for å strekke seg ut og redde. Beretningen finnes i Markus 2:1–5. Jeg opplever at erfaringene Jesus brukte til å lære oss bestemte læresetninger eller prinsipper, alltid er de mest inspirerende og letteste å forstå.

En av personene i denne beretningen er en mann som var lam og ikke var i stand til å bevege seg uten hjelp. Denne mannen kunne ikke annet enn å bli hjemme og vente på å bli reddet.

I vår tid ville det kunne foregå slik. Fire personer utfører et oppdrag fra

biskopen om å besøke en mann som var lam. Jeg kan se for meg at en av dem kom fra Hjelpeforeningen, en fra eldstenes quorum, en fra Det aronske prestedømme, og sist, men ikke minst, en heltidsmisjonær. På forrige menighetsråd, etter å ha snakket sammen om enkeltpersoners behov, hadde biskopen delt ut “redningsoppdrag”. Disse fire fikk i oppdrag å hjelpe denne mannen som led av parese. De kunne ikke vente til han kom til kirken selv. De måtte dra hjem til ham og besøke ham. De måtte oppsøke ham, og det gjorde de. Mannen ble bragt til Jesus. “De kom da til ham med en som var lam, som ble båret av fire mann” (Markus 2:3).

Rommet var imidlertid overfylt. Det var umulig å komme inn gjennom

døren. Jeg er sikker på at de prøvde alt de kunne komme på, men de klarte bare ikke komme seg gjennom. Det gikk ikke så glatt som planlagt. Det var hindringer på veien til "redningen". Men de ga ikke opp. De etterlot ikke den lamme mannen ved døren. De snakket sammen om hva de skulle gjøre – hvordan de kunne bringe mannen til Jesus Kristus for å bli helbredet. Arbeidet med å hjelpe Jesus Kristus å frelse sjeler var aldri for krevende for dem. De la en plan – ingen enkel plan, men de fulgte den.

"På grunn av folkemengden kunne de ikke få båret ham frem til Jesus. De brøt da opp taket over stedet der han var, og da de hadde fått en åpning, firte de ned sengen som den lamme lå på" (Markus 2:4).

De bragte ham opp på taket. Hvis vi antar at det ikke fantes noen ytre trapp de kunne bruke, må det ha tatt ganske lang tid å få alle sammen opp på taket. Jeg tror det kunne ha skjedd på denne måten: Den unge mannen fra menigheten klatret først opp på taket. Ettersom han var ung og full av energi, ville det ikke ha vært altfor

vanskelig for ham. Hans hjemmelærerledsager fra eldstenes quorum og den høye og sterke heltidsmisjonæren ville ha stått under og hjulpet ham opp. Hjelpeforenings-søsteren ville ha minnet dem på å være forsiktige og gitt dem oppmuntring. Mennene ville så ha brutt opp taket mens søsteren fortsatte å trøste mannen som ventet på å bli helbredet – på å kunne bevege seg på egen hånd og være fri.

Dette redningsoppdraget krevde at alle samarbeidet. I det avgjørende øyeblikk ville det kreve omhyggelig koordinering å senke den lamme mannen ned fra taket. De fire ville måtte samarbeide i enighet og harmoni. Det kunne ikke være noen uenighet blant de fire. De ville måtte senke den lamme mannen i samme tempo. Hvis en hadde sluppet ut tauet raskere enn de andre tre, ville mannen ha falt ut av sengen. Han kunne ikke holde seg fast på grunn av sin svekkede tilstand.

For å hjelpe Frelseren må vi samarbeide i enighet og i harmoni. Ethvert medlem, enhver stilling og ethvert kall

er viktig. Vi må stå sammen med vår Herre Jesus Kristus.

Til slutt ble den syke og lamme mannen lagt foran Jesus. "Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: Sønn, dine synder er deg forlatt" (Markus 2:5). Jesus viste barmhjertighet mot ham og helbredet ham – ikke bare fysisk, men også åndelig: "Sønn, dine synder er deg forlatt." Er ikke det fantastisk? Skulle vi ikke ønske at det skjedde med oss også? Det gjør iallfall jeg.

Kjenner vi noen som er rammet av åndelig lammelse, noen som ikke kan klare å komme tilbake til Kirken selv? Han eller hun kan være et av våre barn, en av våre foreldre, en ektefelle eller en venn.

Nå som vi har så mange flere heltidsmisjonærer i hver enhet i Kirken, vil det være klokt av biskoper og grenspresidenter å gjøre bedre bruk av sine menighets- og grensråd. Biskopen kan be alle medlemmer av menighetsrådet komme med en liste over navn på personer som kan trenge hjelp. Menighetsrådets medlemmer vil rådføre seg omhyggelig med

hverandre om hvordan de best kan hjelpe. Biskoper vil lytte oppmerksomt til forslagene og gi oppdrag.

Heltidsmisjonærer er viktige ressurser for menighetene i dette redningsarbeidet. De er unge og fulle av energi. De elsker å ha en liste med navn på personer de kan jobbe med. De liker å arbeide sammen med menighetens medlemmer. De vet at dette gir dem gode muligheter til å finne noen. De er ivrige etter å opprette Herrens rike. De har et sterkt vitnesbyrd om at de vil bli mer lik Kristus når de deltar i dette redningsarbeidet.

Til slutt vil jeg fortelle dere om enda en skjult skatt i denne beretningen i Skriftene. Det står i vers 5: “Da Jesus så *deres* tro” (uthevelse tilføyd). Jeg hadde ikke lagt merke til dette før – *deres* tro. Vår samlede tro påvirker også andres velbefinnende.

Hvem var disse menneskene som Jesus omtalte? Det kan godt omfatte de fire som bar den lamme mannen, mannen selv, de som hadde bedt for ham, og alle som var der for å høre Jesus forkynne, og som jublet i sitt stille sinn for mirakelet som snart skulle finne sted. Det kan ha vært en ektefelle, en mor eller far, en sønn eller datter, en misjonær, en quorums-president, en Hjelpeforenings-president, en biskop eller en venn langt borte. Vi kan alle hjelpe hverandre. Vi skulle alltid arbeide ivrig for å hjelpe de trengende.

Jeg vitner om at Jesus Kristus er en Gud som gjør mirakler. Jesus Kristus elsker oss alle, og har kraft til å frelse og helbrede, både fysisk og åndelig. Når vi hjelper ham i hans oppgave med å frelse sjeler, vil vi også bli reddet i prosessen. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTE

1. Se for eksempel Thomas S. Monson, “Vårt ansvar for å redde,” *Liahona*, okt. 2013, 5.

Av eldste D. Todd Christofferson

i De tolv apostlers quorum

Fri for evig til å handle på egen hånd

Det er Guds vilje at vi skal være frie menn og kvinner, i stand til å oppnå alle våre muligheter både timelig og åndelig.

William Shakespeares skuespill *Kong Henrik V* inneholder en nattscene i leiren til engelske soldater i Agincourt like før deres slag mot den franske armé. I det svake lyset og delvis forkledd, vandrer kong Henrik blant sine soldater uten å bli gjenkjent. Han snakker med dem og prøver å måle moralen og humøret blant sine alvorlig underlegne soldater, og fordi de ikke forstår hvem han er, er de oppriktige i sine kommentarer. I én samtale filosoferer de om hvem som har ansvaret for hva som skjer med menn i strid – kongen eller den enkelte soldat.

På ett tidspunkt erklærer kong Henrik: “Jeg tror ikke jeg kunne dø noe sted like tilfreds som i kongens selskap. Hans sak er rettferdig.”

Michael Williams svarer skarpt: “Det er mer enn vi vet.”

Vennen hans stemmer i: “Ja, eller mer enn vi skulle søke etter, for vi vet nok hvis vi vet at vi er kongens undersåtter. Om hans sak er urettferdig, vil vår lydighet mot kongen gjøre oss uskyldige.”

Williams tilføyer: “Hvis saken ikke er god, har kongen selv et tungt ansvar å bære.”

Ikke overraskende er kong Henrik uenig. “Enhver undersåttets plikt er til kongen. Men enhver undersåttets sjel er hans egen.”¹

Shakespeare forsøker ikke å avslutte denne debatten i stykket, og i en eller annen form er det en debatt som fortsetter helt til vår egen tid – hvem har ansvaret for det som skjer i vårt liv?

Når det går dårlig, har vi en tendens å skylde på andre eller til og med Gud. Iblant oppstår en følelse av berettigelse, og enkeltpersoner eller grupper prøver å flytte ansvaret for sin velferd over på andre personer eller på myndighetene. I åndelige spørsmål antar noen at menn og kvinner ikke trenger å strebe etter personlig rettskaffenhet – fordi Gud elsker og frelser oss “akkurat som vi er”.

Men Gud har til hensikt at hans barn skal handle i henhold til den moralske handlefrihet han har gitt dem, “så ethvert menneske kan være ansvarlig for sine egne synder på dommens dag.”² Det er hans plan og hans vilje at vi er den viktigste beslutningstaker i vårt eget livs drama. Gud vil ikke leve livet for oss og heller ikke styre oss som om vi var

hans marionetter, slik Lucifer en gang foreslo å gjøre. Hans profeter vil heller ikke påta seg rollen som “dukke-mester” i Guds sted. Brigham Young uttalte: “Jeg vil ikke at noen sistedagers-hellig i denne verden, heller ikke i himmelen, skal være tilfreds med noe jeg gjør, med mindre den Herre Jesu Kristi ånd – åpenbarings ånd – gjør dem tilfreds. Jeg ønsker at de skal vite og forstå selv.”³

Så Gud frelser oss ikke “akkurat som vi er”, for det første fordi “akkurat som vi er”, er vi urene, og “intet urent kan bo... i hans nærhet, for på Adams språk er Hellighetens Menneske hans navn, og hans Enbarnes navn er [Hellighetens Menneskesønn].”⁴ Og for det annet vil ikke Gud gjøre oss til noe vi ikke velger ved våre egne handlinger å bli. Han elsker oss virkelig, og fordi han elsker oss, hverken tvinger eller forlater han oss. I stedet hjelper og veileder han oss. Faktisk er budene den virkelige tilkjennegivelsen av Guds kjærlighet.

Vi skulle (og vi gjør det) fryde oss over den Gud-gitte planen som lar oss foreta valg og handle på egen hånd og oppleve konsekvensene, eller slik Skriftene uttrykker det, “smake det bitre så [vi] kan vite å verdsette det gode.”⁵ Vi er evig takknemlig for at Frelserens forsoning overvann arvesynden, slik at vi kan bli født inn i denne verden, men ikke bli straffet for Adams overtredelse.⁶ Når vi derfor er forløst fra fallet, begynner vi livet uskyldige for Gud og blir “fri for evig, [idet vi] kjenner godt fra ondt, for å handle på egenhånd og ikke bli påvirket.”⁷ Vi kan velge å bli den slags person vi vil, og med Guds hjelp kan vi til og med bli likesom han er.⁸

Jesu Kristi evangelium åpner veien til det vi kan bli. Gjennom Jesu Kristi forsoning og hans nåde kan våre mislykkede forsøk på å etterleve den

celestiale lov fullstendig og konsekvent i jordelivet, bli slettet, og vi blir i stand til å utvikle en Kristus-lignende karakter. Rettferdigheten krever imidlertid at ingenting av dette skjer uten villig samtykke og deltagelse fra vår side. Slik har det alltid vært. Vår tilstedeværelse på jorden som fysiske personer, er konsekvensen av et valg hver av oss tok om å delta i vår himmelske Faders plan.⁹ Dermed er frelse absolutt ikke et resultat av et guddommelig innfall, men det vil heller ikke skje ved guddommelig vilje alene.¹⁰

Rettferdighet er en av Guds uunnværlige egenskaper. Vi kan ha tro på Gud fordi han er fullkomment pålitelig. Skriftene lærer oss at “Gud går ikke på krokete stier, ei heller vender han seg til høyre eller til venstre, ei heller viker han fra det han har sagt, derfor er hans stier rette, og hans kurs er et evig kretsløp”¹¹, og “Gud [gjør] ikke... forskjell på folk”.¹² Vi er avhengige av den guddommelige egenskapen rettferdighet for tro, tillit og håp.

Men som følge av at han er fullstendig rettferdig, er det visse ting

Gud ikke kan gjøre. Han kan ikke vilkårlig frelse noen og forvise andre. Han “kan ikke se på synd og på noen som helst måte samtykke i den.”¹³ Han kan ikke la barmhjertigheten frata rettferdigheten noe.¹⁴

Det er uimotståelig bevis på hans rettferdighet at Gud har utarbeidet det ledsagende prinsippet barmhjertighet. Det er fordi han er rettferdig at han gjorde det mulig for barmhjertigheten å utspille sin uunnværlige rolle i vår evige fremtid. “Rettferdigheten fullbyrder alle sine krav, og barmhjertigheten gjør også krav på alt som tilkommer den.”¹⁵

Vi vet at det er “hans lidelser og død, han som ikke syndet og i hvem [Faderen] hadde velbehag... [Hans] Sønns blod som ble utgytt,”¹⁶ som tilfredsstiller rettferdighetens krav, viser barmhjertighet og forløser oss.¹⁷ Likevel, “ifølge rettferdigheten kunne forløsningsplanen ikke tilveiebringes uten at mennesket oppfylte omvendelsens betingelser.”¹⁸ Det er kravet om og anledningen til omvendelse som lar barmhjertigheten virke uten å trække på rettferdigheten.

Kristus døde ikke for å frelse vilkårlig, men for å tilby omvendelse. I omvendelsesprosessen stoler vi "fullt og fast på hans fortjeneste, han som er mektig til å frelse"¹⁹, men å handle for å omvende seg er en selvvalgt forandring. Så ved å gjøre omvendelse til en betingelse for å motta nådens gave, gjør Gud oss i stand til å beholde ansvaret selv. Omvendelse respekterer og oppholder vår moralske handlefrihet: "Og slik kan barmhjertigheten tilfredsstillende rettferdighetens krav, og den innhyller dem i trygghetens armer, mens den som ikke utøver noen tro til omvendelse, blir utsatt for hele den lov som rettferdigheten forlanger. Derfor er den store og evige forløsningsplan bare tilveiebragt for den som har tro til omvendelse."²⁰

Å misforstå Guds rettferdighet og barmhjertighet er én ting. Å benekte Guds eksistens eller herredømme en annen, men begge deler vil resultere i at vi oppnår mindre – noen ganger langt mindre – enn våre fulle, guddommelige muligheter. En Gud som ikke stiller noen krav, er det funksjonelle motstykket til en Gud som ikke finnes. En verden uten Gud, den levende Gud som fastsetter moralske

lover for å styre og fullkommengjøre sine barn, er også en verden uten absolutt sannhet eller rettferdighet. Det er en verden der moralsk relativisme råder.

Relativisme innebærer at enhver er sin egen høyeste myndighet. Det er naturligvis ikke bare de som fornektet Gud som tror på denne filosofien. Enkelte som tror på Gud, tror likevel at de selv avgjør hva som er rett og galt. En ung voksen uttrykte det slik: "Jeg tror ikke jeg kan si at hinduisme er feil eller katolisisme er feil eller å være episkopal er feil – jeg tror det kommer an på hva man tror på... Jeg tror ikke det finnes rett og galt."²¹ Da han ble spurt om grunnlaget for sin tro, svarte en annen: "Meg selv – det er alt som betyr noe. Hvordan kan noen bestemme hva man skal tro på?"²²

Til dem som tror at hva som helst kan være sant, vil det å fremsette en objektiv, ubevegelig og universell sannhet føles som tvang – "Jeg burde ikke bli tvunget til å tro på noe som jeg ikke liker." Men dette forandrer ikke virkeligheten. Å mislike tyngdeloven vil ikke hindre noen i å falle hvis han går utfor et stup. Det samme gjelder evig lov og rett. Frihet kommer ikke ved å

motstå den, men ved å anvende den. Dette er grunnleggende for Guds egen makt. Hvis det ikke fantes faste og uforanderlige sannheter, ville handlefrihetens gave være meningsløs, siden vi aldri ville kunne forutse og ønske konsekvensene av våre handlinger. Som Lehi uttrykte det: "Hvis dere sier at det ikke er noen lov, sier dere også at det ikke er noen synd. Hvis dere sier at det ikke er noen synd, sier dere også at det ikke finnes noen rettferdighet. Og hvis det ikke finnes noen rettferdighet, finnes det ingen lykke. Og hvis det ikke finnes noen rettferdighet og heller ingen lykke, finnes det ingen straff og heller ingen elendighet. Og hvis disse ting ikke er til, finnes det ingen Gud. Og hvis det ikke finnes noen Gud, er hverken vi eller jorden til, for ikke noe kunne ha blitt skapt hverken til å virke eller til å bli påvirket, derfor måtte alle ting ha forsvunnet."²³

Når det gjelder både timelige og åndelige saker, er anledningen til å påta seg personlig ansvar en Gud-gitt gave som vi trenger for å oppnå våre fulle muligheter som døtre og sønner av Gud. Personlig ansvar blir både en rett og en plikt som vi alltid må forsvare. Det har vært under angrep

siden før skapelsen. Vi må forsvare ansvarlighet mot personer og programmer som ville (noen ganger i beste mening) gjøre oss avhengige. Og vi må forsvare den mot våre egne tilbøyeligheter til å unngå arbeidet som kreves for å utvikle talenter, evner og Kristus-lignende karakter.

Det fortelles om en mann som ganske enkelt ikke ville arbeide. Han ønsket å få alle sine behov dekket. Etter hans syn skyldte Kirken eller myndighetene, eller begge, ham et levebrød fordi han hadde betalt skatt og tiende. Han hadde ingenting å spise, men nektet å arbeide for å ta vare på seg selv. Av fortvilelse og avsky besluttet de som hadde prøvd å hjelpe ham, at siden han ikke ville løfte en finger for å forsørge seg selv, kunne de like gjerne ta ham med til gravlunden og la ham dø. På vei til gravlunden sa en mann: "Vi kan ikke gjøre dette. Jeg har litt mais jeg vil gi ham."

Bariloche, Argentina

De forklarte dette for mannen, og han spurte: "Er skolmene fjernet?"

De svarte: "Nei."

"Da så," sa han, "kjør videre."

Det er Guds vilje at vi er frie menn og kvinner i stand til å nå våre fulle muligheter både timelig og åndelig, at vi er fri for de ydmykende begrensningene av fattigdom og syndens trelldom, at vi nyter selvrespekt og uavhengighet, at vi er forberedt i alle ting til å være sammen med ham i hans celestiale rike.

Jeg tror på ingen måte at dette kan oppnås ved vår egen innsats alene, uten hans svært betydelige og konstante hjelp. "Vi vet at det er ved nåde vi blir frelst etter at vi har gjort alt vi kan."²⁴ Og vi trenger ikke å oppnå noe minimumsnivå av kapasitet eller godhet før Gud vil hjelpe – guddommelig bistand kan bli oss til del hver time av hver dag, uansett hvor vi er på lydighetens vei. Men jeg

vet at i tillegg til å ønske hans hjelp, må vi anstrenge oss, omvende oss og velge Gud for at han skal kunne virke i vårt liv slik at det er forenlig med rettferdighet og moralsk handlefrihet. Min inderlige bønn er ganske enkelt at vi må ta ansvar og arbeide slik at det er noe for Gud å hjelpe oss med.

Jeg bærer vitnesbyrd om at Gud Faderen lever, at hans Sønn Jesus Kristus er vår Forløser, og at Den helige ånd er med oss. Deres ønske om å hjelpe oss er ubestridelig, og deres evne til å gjøre det er uendelig. La oss våkne opp og reise oss fra støvet... så Den Evige Faders pakter som han har inngått med [oss], kan bli oppfylt."²⁵ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. William Shakespeare, *The Life of King Henry V*, akt 4, scene 1, linje 127–29, 131–37, 183–85.
2. Lære og pakter 101:78.
3. Brigham Young, "Sermon," *Deseret News*, 31. okt. 1855, 267; sitert i Terryl Givens and Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* (2014), 63.
4. Moses 6:57.
5. Moses 6:55.
6. Se 2. trosartikkel; se også 2 Nephi 2:25; Moses 6:53–56.
7. 2 Nephi 2:26; se også Lære og pakter 93:38.
8. Se 3 Nephi 12:48; 27:27; se også Romerne 8:16–17; Lære og pakter 84:37–38.
9. Se Johannes åpenbaring 12:7–9; Lære og pakter 29:36–38; Moses 4:3–4.
10. Se Lære og pakter 93:29–31.
11. Lære og pakter 3:2.
12. Apostlenes gjerninger 10:34.
13. Lære og pakter 1:31.
14. Se Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. Lære og pakter 45:4.
17. Se Mosiah 15:9.
18. Alma 42:13; uthevelse tilføyd.
19. 2 Nephi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. I Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults* (2009), 156.
22. I Smith, *Souls in Transition*, 156.
23. 2 Nephi 2:13.
24. 2 Nephi 25:23.
25. Moroni 10:31.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Motta et vitnesbyrd om lys og sannhet

Deres personlige vitnesbyrd om lys og sannhet vil ikke bare velsigne dere og deres etterkommere her i jordelivet, men det vil også være med dere gjennom hele evigheten.

Som trafikkflyger fløy jeg mange timer over kontinenter og hav på mørke netter. Å se på nattehimmelen fra vinduet i cockpiten, spesielt Melkeveien, fikk meg ofte til å undre meg over omfanget og dybden av Guds skaperverk – det Skriftene beskriver som “verdener uten tall”.¹

Det er mindre enn et århundre siden at de fleste astronomer antok at Melkeveien vår var den eneste galaksen i universet.² De antok at alt som

lå utenfor vår galakse, var et enormt intet, et uendelig tomrom – tomt, kaldt og fritt for stjerner, lys og liv.

Da teleskopene ble mer avanserte – heriblant teleskoper som kunne sendes ut i rommet – begynte astronomene å forstå en spektakulær, nesten ubegripelig sannhet – universet er ufattelig mye større enn noen tidligere hadde trodd, og at himlene er fylt med utallige galakser, lenger borte enn vi kan forestille oss, hver med hundrevis av milliarder stjerner.³

På svært kort tid forandret vår forståelse av universet seg for alltid.

I dag kan vi se noen av disse fjerne galaksene.⁴

Vi vet at de er der.

De har vært der i svært lang tid.

Men før menneskene hadde instrumenter som var sterke nok til å samle himmelsk lys og gjøre disse galaksene synlige, trodde vi ikke dette var mulig.

Universets omfang forandret seg ikke plutselig, men vår evne til å se og forstå denne sannheten forandret seg dramatisk. Og med dette større lys fikk menneskene presentert strålende utsikter vi aldri før hadde forestilt oss.

Det er vanskelig å tro på det vi ikke ser

Tenk dere at dere var i stand til å reise tilbake i tid og ha en samtale med mennesker som levde for tusen eller bare hundre år siden. Tenk dere å skulle prøve å beskrive for dem noen av de moderne teknologiene som dere og jeg tar for gitt i dag. Hva ville for eksempel disse menneskene tro om oss hvis vi fortalte dem historier om jettfly, mikrobølgeovner, håndholdte enheter som inneholder enorme digitale biblioteker og videoer av våre barnebarn som vi øyeblikkelig kan dele med millioner av mennesker over hele verden?

Noen ville kanskje tro på oss. De fleste ville latterliggjøre, motarbeide eller kanskje også ønske å bringe oss til taushet eller skade oss. Noen ville kanskje forsøke å anvende logikk, fornuft og fakta slik de kjenner dem, for å vise at vi er villedet, tåpelige eller til og med farlige. De ville kanskje fordømme oss for å forsøke å villede andre.

Men selvfølgelig ville disse menneskene ta fullstendig feil. De kunne godt være velmenende og oppriktige. De kunne godt føle seg helt sikre i sin sak. Men de ville ganske enkelt ikke være i stand til å se klart fordi de ennå ikke hadde mottatt sannhetens mer fullstendige lys.

Løftet om lys

Det synes å være en menneskelig egenskap å anta at vi har rett selv om vi tar feil. Og hvis det er tilfelle, er det håp for noen av oss? Er vi bestemt til å drive formålsløst rundt på et hav av motstridende informasjon, alene på en flåte som er dårlig satt sammen av våre egne fordommer?

Er det mulig å finne sannheten?

Formålet med talen min er å forkynne det gledelige budskap at Gud selv – Hærskarenes Herre som kjenner

Å se på nattehimmelen fikk meg ofte til å undre meg over omfanget og dybden av Guds skaperverk.

all sannhet – har gitt sine barn løftet om at de selv kan få vite sannheten.

Vennligst overvei omfanget av dette løftet:

Den evige og allmektige Gud, Skaperen av dette enorme universet, vil tale til dem som kommer til ham med oppriktig hjerte og ærlig hensikt.

Han vil tale til dem i drømmer, syner, tanker og følelser.

Han vil tale på en måte som er umiskjennelig og som overgår menneskets erfaring. Han vil gi dem guddommelig veiledning og svar for sitt eget liv.

Naturligvis vil det finnes dem som spotter og sier at dette er umulig, at hvis det fantes en Gud, ville han ha bedre ting å gjøre enn å høre og besvare en enkelt persons bønn.

Men jeg lover dere: Gud bryr seg om dere. Han vil lytte, og han vil besvare deres personlige spørsmål. Svar på deres bønner vil komme på hans egen måte og i hans egen tid,

og derfor må dere lære å lytte til hans røst. Gud ønsker at dere skal finne veien tilbake til ham, og Frelseren er veien.⁵ Gud ønsker at dere skal lære av hans Sønn Jesus Kristus og oppleve den store fred og glede som kommer av å følge det guddommelige disippelskaps vei.

Mine kjære venner, her er en ganske enkel prøve med garanti fra Gud, som finnes i en bok med gamle skrifter som er tilgjengelig for alle menn, kvinner og barn som er villige til å sette den på prøve:

Først må dere granske Guds ord. Det betyr å lese Skriftene og studere oldtidens, så vel som vår tids profeters ord om Jesu Kristi gjengitte evangelium – ikke i den hensikt å tvile eller kritisere, men med et oppriktig ønske om å finne sannheten. Grunn på det dere føler, og bered deres sinn til å motta sannheten.⁶ “Selv om dere ikke kan gjøre mer enn ønske å tro, la dette ønske virke i dere... [så]

dere kan gi plass for [Guds ord].”⁷

For det annet må dere overveie, grunne, fryktløst anstrenge dere for å tro,⁸ og være takknemlig for hvor barmhjertig Herren har vært mot sine barn fra Adams tid til i dag, ved å gi oss profeter, seere og åpenbarere til å lede sin kirke og hjelpe oss å finne veien tilbake til ham.

For det tredje må dere be deres himmelske Fader, i hans Sønn Jesu Kristi navn, om å åpenbare sannheten av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige for dere. Spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og ha tro på Kristus.⁹

Det er også et *fjerde* trinn som er gitt oss av Frelseren: “Om noen vil gjøre [Guds] vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv.”¹⁰ Med andre ord, når man prøver å bekrefte sannheten av evangeliets prinsipper, må man først etterleve dem. Sett evangeliets og Kirkens læresetninger på prøve i deres

eget liv. Gjør det med ærlig hensikt og varig tro på Gud.

Hvis dere gjør disse tingene, har dere et løfte fra Gud – som er bundet ved sitt ord¹¹ – at han vil åpenbare sannheten for dere ved Den hellige ånds kraft. Han vil gi dere større lys, som vil hjelpe dere å se gjennom mørket og bli vitne til ufattelig strålende utsikter som jordiske øyne ikke kan skjelne.

Noen sier kanskje at fremgangsmåten er for vanskelig, eller at den ikke er verdt innsatsen. Men jeg vil påstå at dette personlige vitnesbyrdet om evangeliet og Kirken er det viktigste dere kan oppnå i dette liv. Det vil ikke bare velsigne og veilede dere i dette liv, men det vil også ha direkte innvirkning på deres liv i all evighet.

Det som hører Ånden til, kan bare forstås ved Ånden

Vitenskapsmenn strevde med forstå omfanget av universet, helt til redskapene ble sofistikerte nok til å fange

inn mer lys, slik at de kunne forstå en mer fullstendig sannhet.

Apostelen Paulus underviste et parallelt prinsipp når det gjelder åndelig kunnskap. “Et sjelelig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til,” skrev han til korinterne, “for det er en dårskap for ham, og han kan ikke kjenne det, det kan bare bedømmes på åndelig vis.”¹²

Med andre ord, hvis dere vil gjenkjenne åndelige sannheter, må dere bruke de riktige redskapene. Dere kan ikke komme til forståelse av åndelige sannheter med redskaper som ikke kan finne dem.

Frelseren har fortalt oss i vår tid: “Det som er av Gud, er lys, og den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag.”¹³

Jo mer vi vender vårt hjerte og sinn til Gud, desto mer himmelsk lys faller på vår sjel. Og hver gang vi villig og oppriktig søker dette lyset, viser vi

Gud vår villighet til å motta mer lys. Gradvis blir det som før var uklart, mørkt og fjernt, klart, lyst og kjent for oss.

Likeledes, hvis vi fjerner oss fra evangeliets lys, begynner vårt eget lys å svekkes – ikke på en dag eller en uke, men gradvis over tid – til vi ser oss tilbake og ikke helt kan forstå hvorfor vi noensinne trodde at evangeliet var sant. Vår tidligere kunnskap kan til og med virke tåpelig for oss fordi det som en gang var så tydelig, igjen har blitt sløret, uklart og fjernt.

Derfor insisterte Paulus på at evangeliets budskap er dårskap for dem som går til grunne, “men for [dem] som blir frelst, er det en Guds kraft.”¹⁴

Det finnes ingen lakmustest

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er et sted for personer med alle slags vitnesbyrd. Det finnes noen medlemmer av Kirken hvis vitnesbyrd er sikkert og brenner klart. Andre strever fremdeles med å få vite det selv. Kirken er et hjem hvor alle kan komme sammen, uansett hvor dypt eller høyt vårt vitnesbyrd strekker seg. Jeg vet ikke om noe skilt på dørene i våre møtelys som lyder: “Ditt vitnesbyrd må være så høyt for å kunne komme inn.”

Kirken er ikke bare for fullkomne mennesker, men den er til for at alle kan komme “til Kristus og bli fullkommet i ham.”¹⁵ Kirken er for mennesker som dere og meg. Kirken er et sted for å ønske velkommen og gi næring, ikke skille eller kritisere. Det er et sted hvor vi strekker oss ut for å oppmuntre, oppbygge og oppholde hverandre i vår individuelle søken etter guddommelig sannhet.

Til syvende og sist er vi alle pilegrimer som søker Guds lys på vår ferd på disippelens vei. Vi dømmer ikke andre

for det lys de har eller ikke har. I stedet nærer og oppmuntrer vi alt lys, inntil det blir klart, sterkt og sant.

Et løfte til alle

La oss erkjenne at det å få et vitnesbyrd som oftest ikke er en oppgave som tar et minutt, en time eller en dag. Det gjøres ikke en gang for alle. Prosessen med å samle åndelig lys er en livsvarig oppgave.

Deres vitnesbyrd om den levende Guds Sønn og hans gjenopprettede kirke, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, kommer kanskje ikke så raskt som dere ønsker, men jeg lover dere dette: Hvis dere gjør deres del, vil det komme.

Og det vil være herlig.

Jeg gir dere mitt vitnesbyrd om at åndelige sannheter vil fylle deres hjerte og bringe lys til deres ånd. Den vil åpenbare for dere ren intelligens med strålende glede og himmelens fred. Jeg har opplevd dette selv ved Den hellige ånds kraft.

Som de gamle skrifter lover, vil Guds ånds usigelige tilstedeværelse få dere til å synge den forløsende kjærlighets sang,¹⁶ løfte blikket mot himmelen og heve deres røst i pris til den aller høyeste Gud, deres tilflukt, deres håp, deres beskytter, deres Far. Frelseren lovet at hvis dere søker, vil dere finne.¹⁷

Jeg vitner om at dette er sant. Hvis dere søker Guds sannhet, vil det som nå kan virke uklart, ute av fokus og fjernt, gradvis bli åpenbart, forklart og knyttet til deres hjerte ved lyset av Guds nåde. Strålende åndelige utsikter, ufattelige for det menneskelige øye, vil bli åpenbart for dere.

Det er mitt vitnesbyrd at dette åndelige lys er innen rekkevidde for alle Guds barn. Det vil opplyse deres sinn og bringe legedom til deres hjerte og glede til deres dager. Mine kjære

venner, utsett ikke å søke og styrke deres eget personlige vitnesbyrd om Guds guddommelige gjerning, ja, lys og sannhets gjerning.

Deres personlige vitnesbyrd om lys og sannhet vil ikke bare velsigne dere og deres etterkommere her i jordelivet, men det vil også være med dere gjennom hele evigheten blant verdener uten ende. Dette vitner jeg om, og jeg gir dere min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:33.

2. Se Marcia Bartusiak, *The Day We Found the Universe* (2009), xii. Det er alltid overraskende for meg at vi kan være så sikre på våre konklusjoner. Noen ganger er vår selvtilitt så stor at vi antar at vi har all sannhet som finnes. Eksempel: "Simon Newcomb, dekanus i amerikansk astronomi på slutten av 1800-tallet, sa ved en innvielse av et observatorium i 1887 at 'hva astronomi angår... ser vi ut til å gå med stormskritt mot grensene for vår kunnskap..."

Resultatet er at arbeidet som virkelig opptar astronomen, i mindre grad er oppdagelse av nye ting enn utdypning av dem som allerede er kjent" (Bartusiak, xv).

3. Det er interessant å overveie Moses 1:33, 35 i lys av denne "nye" oppdagelsen. Mose bok i Den kostelige perle ble åpenbart til profeten Joseph Smith i juni 1830, nesten et århundre før Edwin Hubble bekjentgjorde sin oppdagelse av fjerne galakser.
4. Se for eksempel bildegalleriet Hubble Heritage på heritage.stsci.edu/gallery/gallery.html.
5. Se Johannes 14:6.
6. Se 3 Nephi 17:3.
7. Alma 32:27.
8. Se Lære og pakter 67:3.
9. Se Moroni 10:3–5.
10. Johannes 7:17; se også Salmene 25:14; Johannes 3:21.
11. Se Lære og pakter 82:10.
12. 1 Korinterbrev 2:14.
13. Lære og pakter 50:24.
14. 1 Korinterbrev 1:18.
15. Moroni 10:32; se også Lære og pakter 20:59.
16. Se Alma 5:26.
17. Se Lære og pakter 88:63.

Fremlagt av President Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Det er foreslått at vi oppholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det første presidentskap og Dieter Friedrich Uchtdorf som annenrådgiver i Det første presidentskap.

De som er enige, kan vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Boyd Kenneth Packer som president for De tolv apostlers quorum og de følgende

som medlemmer av dette quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostler som profeter, seere og åpenbarere.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det ved det samme tegn.

Det er foreslått at vi avløser med takknemlighet for deres fremragende tjeneste, eldste Carlos H. Amado og eldste William R. Walker som medlemmer av De syttis første quorum og utnevner dem til emeritus-generalautoriteter.

De som vil være med og takke disse for deres hengivne tjeneste, bes vise det.

Eldste Arayik V. Minasyan og eldste Gvido Senkans har blitt avløst som områdesyttier. Det er foreslått at vi viser dem takknemlighet for deres tjeneste.

Alle som er enige, bes vise det.

Det er foreslått at vi oppholder de øvrige generalautoriteter, områdesyttier og generalpresidentskaper for hjelpeorganisasjonene slik de nå er sammensatt.

De som er enige, bes vise det.

De som er imot, kan vise det.

Takk, brødre og søstre, for deres tro og bønner på våre vegne. ■

Av eldste Dallin H. Oaks
i De tolv apostlers quorum

Ha kjærlighet for andre, og lev med meningsforskjeller

Som Kristi etterfølgere skulle vi lære å leve fredelig med andre som ikke deler våre verdinormer eller godtar læresetningene de bygger på.

I.

I løpet av de siste dagene av sitt jordiske virke ga Jesus sine disipler det han kalte “et nytt bud” (Johannes 13:34). Dette budet ble gjentatt tre ganger, og var enkelt, men vanskelig: “Dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere” (Johannes 15:12; se også vers 17). Læresetningen om å elske hverandre hadde vært sentral i Frelserens tjenestegjerning. Det annet store bud var: “Du skal elske din neste som deg selv” (Matteus 22:39). Jesus forkynte til og med: “Elsk deres fiender” (Matteus 5:44). Men budet om å *elske andre slik han hadde elsket sin hjord*, var for disiplene – og er for oss – en unik utfordring. “Faktisk,” sa president Thomas S. Monson i april, “er kjærligheten selve kjernen i evangeliet, og Jesus Kristus er vårt forbilde. Hans liv var en arv av kjærlighet.”¹

Hvorfor er det så vanskelig å ha Kristus-lignende kjærlighet til hverandre? Det er vanskelig fordi vi må leve blant dem som ikke deler vår tro, våre

verdinormer og våre paktsforpliktelser. I sin store forbønn like før sin korsfestelse ba Jesus for sine tilhengere: “Jeg har gitt dem ditt ord. Og verden har hatet dem fordi de ikke er av verden, likesom jeg ikke er av verden” (Johannes 17:14). Så ba han Faderen inntrengende: “Jeg ber ikke om at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde” (vers 15).

Vi må leve i verden, men ikke av verden. Vi må leve i verden fordi,

slik Jesus forkynte i en lignelse, hans rike er “likt en surdeig”, hvis funksjon er å få hele massen til å heve seg ved dens innflytelse (se Lukas 13:2; Matteus 13:33; se også 1 Korinterbrev 5:6–8). Hans tilhengere kan ikke gjøre det hvis de bare omgås med dem som deler sin tro og praksis. Men Frelseren sa også at hvis vi elsker ham, vil vi holde hans bud (se Johannes 14:15).

II.

Evangeliet inneholder mange læresetninger om å holde budene mens vi lever blant mennesker med en annen tro og andre skikker. Læresetningene om strid står sentralt. Da den oppstandne Kristus fant nephittene i ordskifte om måten å døpe på, ga han klare instruksjoner om hvordan denne ordinansen skulle utføres. Så underviste han dette store prinsippet:

“Det skal ikke være noen ordstrid blant dere som det hittil har vært. Heller ikke skal det være noen ordstrid blant dere om min lære som det hittil har vært.

For sannelig, sannelig sier jeg dere: *Den som har stridighetens ånd, er ikke av meg, men av djevelen som er stridighetens far, og han oppegger menneskenes hjerter til å stride i vrede mot hverandre.*

Se... det er min lære at slike ting skal avskaffes” (3 Nephi 11:28–30; uthevelse tilføyd).

Frelseren begrenset ikke sin advarsel mot strid til dem som ikke holdt budet om dåp. Han forbød alle å strides. Selv de som holder budene, må ikke oppegge menneskenes hjerter til å stride i vrede. “Stridighetens far” er djevelen. Frelseren er Fredsfyrsten.

På lignende vis lærer Bibelen oss at “vismenn stiller vreden” (Ordspråkene 29:8). De tidlige apostlene forkynte at vi skulle “jage etter det som tjener til fred” (Romerne 14:19) og “[være] sannheten tro i kjærlighet” (Efeserne 4:15), “for manns vrede virker ikke det som er rett for Gud” (Jakobs brev 1:20). I nyere åpenbaring har Herren befalt at det glade budskap om det gjengitte evangelium skulle forkynnes “idet enhver taler til sin neste i mildhet og saktmodighet” (L&p 38:41), “i all ydmykhet... og ikke gjengjelde spottere med spott” (L&p 19:30).

III.

Selv når vi prøver å være saktmodige og unngå strid, må vi ikke gå på akkord med eller utvanne vår plikttroskap mot sannhetene vi forstår. Vi må ikke oppgi våre standpunkter

eller våre verdinormer. Jesu Kristi evangelium og paktene vi har inngått, bringer oss uunngåelig inn i den evige kamp mellom sannhet og villfarelse. Det finnes ingen mellomting i denne kampen.

Frelseren viste veien da motstanderne hans konfronterte ham med kvinnen som hadde blitt “grepet på fersk gjerning i hor” (Johannes 8:4). Da de skammet seg over sitt eget hykleri, trakk anklagerne seg tilbake og lot Jesus være alene med kvinnen. Han behandlet henne vennlig ved unnlate å fordømme henne på dette tidspunkt. Men han sa også bestemt: “Synd ikke mer” (Johannes 8:11). Kjærlig omtanke er nødvendig, men en som følger Kristus vil – akkurat som Mesteren – stå fast på sannheten.

IV.

I likhet med Frelseren møter hans tilhengere noen ganger syndig adferd, og i dag hender det at de blir kalt “sneversynte” eller “fanatikere” når de fremholder rett og galt slik de forstår det. Mange verdslige normer og handlemåter utgjør slike utfordringer for siste-dagers-hellige. Fremtredende blant disse er det sterke tidevann som legalisering av homofile ekteskap i

mange delstater og provinser i USA og Canada og mange land i verden er. Vi lever også blant noen som ikke tror på ekteskap i det hele tatt. Noen tror ikke på å få barn. Noen er imot restriksjoner mot pornografi eller farlige stoffer. Et annet eksempel – kjent for de fleste troende – er utfordringen med å leve sammen med en ektefelle eller et familiemedlem som ikke tror, eller å omgås med ikke-troende medarbeidere.

På innvierte steder, som i templer, møtehus og vårt eget hjem, skulle vi undervise i sannheten og budene tydelig og grundig slik vi forstår dem ut fra frelsesplanen som er åpenbart i det gjengitte evangelium. Vår rett til å gjøre det er beskyttet av grunnlovsfestede garantier om ytringsfrihet og religionsfrihet, så vel som av personvern som til og med blir respektert i land uten formelle grunnlovsfestede garantier.

Det religiøse personer sier og gjør på offentlige steder, medfører overveielser. Fri religionsutøvelse dekker de fleste offentlige handlinger, men er underlagt betingelser som er nødvendige for å imøtekomme andres trosoppfatninger og handlemåter. Lover kan forby adferd som er allment

anerkjent som gal eller uakseptabel, som seksuell utnyttelse, vold eller terrorhandlinger, selv om de utføres av ekstremister i religionens navn. Mindre alvorlig adferd, som er uakseptabel for noen troende, må kanskje ganske enkelt tåles hvis den er legalisert ved det en profet i Mormons bok kalte "folkets stemme" (Mosiah 29:26).

I den offentlige debatt skulle vi alle følge evangeliets læresetninger om å elske vår neste og unngå strid. Kristi etterfølgere skulle være eksempler på høflighet. Vi skulle elske alle mennesker, være gode til å lytte og ta hensyn til deres oppriktige trosoppfatninger. Selv om vi kan være uenige, skulle vi ikke være ubehagelige. Våre standpunkter og vår kommunikasjon om kontroversielle emner skulle ikke være kranglevoren. Vi skulle være kloke med hensyn til å forklare og fremme våre standpunkter og utøve vår innflytelse. Når vi gjør det, ber vi andre om ikke å ta anstøt av vår oppriktige tro og frie religionsutøvelse. Vi oppfordrer oss alle til å praktisere Frelserens gylne regel: "Alt dere vil at menneskene skal gjøre mot dere, gjør det også mot dem" (Matteus 7:12).

Når våre standpunkter ikke vinner frem, skulle vi elskverdig akseptere ugunstige resultater og vise våre motstandere høflighet. I alle tilfeller skulle vi vise velvilje overfor alle og forkaste forfølgelse i enhver form, herunder forfølgelse basert på rase, etnisitet, religiøs tro eller vantrø, og forskjeller i seksuell legning.

V.

Jeg har talt om generelle prinsipper. Nå vil jeg tale om hvordan disse prinsippene skulle anvendes i en rekke kjente omstendigheter hvor Frelserens lære skulle følges mer trofast.

Jeg begynner med det våre små barn lærer i sine lekeaktiviteter. Altfor ofte har ikke-mormoner her i Utah blitt fornærmet og fremmedgjort av noen av våre medlemmer som ikke vil la sine barn bli venner med barn fra andre trossamfunn. Vi kan da lære våre barn verdinormer og adferdsnormer uten at de distanserer seg eller viser mangel på respekt overfor noen som er annerledes.

Mange lærere i Kirken og skolen har gremmet seg over hvordan noen tenåringer, herunder Kirkens ungdom,

behandler hverandre. Befalingen om å elske hverandre omfatter visselig kjærlighet og respekt på tvers av religiøse skillelinjer, så vel som rase-messige, kulturelle og økonomiske skillelinjer. Vi ber alle unge ta avstand fra mobbing, fornærmelser eller språk og handlemåter som bevisst påfører andre smerte. Alle disse bryter Frelserens befaling om å elske hverandre.

Frelseren sa at strid er djevelens redskap. Dette lærer oss utvilsomt at noe av dagens språk og praksis i politikken ikke er bra. Å leve med politiske meningsforskjeller er avgjørende for politikken, men slike meningsforskjeller behøver ikke innebære personangrep som forgifter styringsprosessen og rammer deltagerne. Alle burde unngå hatefull kommunikasjon og vise høflighet ved meningsforskjeller.

Den viktigste rammen for å avstå fra strid og vise respekt for meningsforskjeller, er i våre hjem og familieforhold. Meningsforskjeller er unngåelig – noen mindre og noen større. En stor meningsforskjell kan være et familiemedlem som lever i samboerskap. Dette stiller to viktige verdinormer i konflikt – vår kjærlighet til familiemedlemmet og vår plikttroskap mot budene. Hvis vi følger Frelserens eksempel, kan vi vise kjærlig vennlighet og fortsatt stå fast på sannheten ved å gi avkall på handlinger som legger til rette for eller som synes å gå god for det vi vet er galt.

Jeg avslutter med et annet eksempel på et familieforhold. På en stavskonferanse i Midtvesten for ca 10 år siden møtte jeg en søster som fortalte meg at hennes mann, som ikke var medlem, hadde gått i kirken sammen med henne i 12 år, men aldri blitt medlem. Hva skulle hun gjøre? spurte hun. Jeg rådet henne til å fortsette å gjøre de riktige tingene, og å være tålmodig og snill mot sin mann.

Cirka en måned senere skrev hun følgende til meg: "Jeg syntes at de 12 årene var å vise god tålmodighet, men jeg visste ikke om jeg hadde vært så veldig snill. Så jeg anstrengte meg virkelig i over en måned, og han ble døpt."

Vennlighet er virkningsfullt, ikke minst i familien. Brevet fortsatte: "Jeg prøver også å være snillere nå, fordi vi jobber med en tempelbesegling i år!"

Seks år senere skrev hun et nytt brev til meg: "Min mann ble [nettopp] kalt og beskikket som biskop [i menigheten vår]."²

VI.

I svært mange forhold og omstendigheter i livet må vi leve med meningsforskjeller. Der det er viktig, skulle ikke våre synspunkter fornektes eller oppgis, men som Kristi etterfølgere skulle vi lære å leve fredelig med andre som ikke deler våre verdinormer eller godtar læresetningene de bygger på. Faderens frelsesplan, som vi kjenner ved profetisk åpenbaring, setter oss i jordiske omstendigheter hvor vi er bedt om å holde hans bud. Det innbefatter å elske vår neste fra forskjellige kulturer og trosoppfatninger slik han har elsket oss. Slik en profet i Mormons bok forkynte, må vi strebe fremover og ha "kjærlighet til Gud og alle mennesker" (2 Nephi 31:20).

Så vanskelig som det enn er å leve i forvirringen som omgir oss, er Frelserens befaling om å elske hverandre slik han elsker oss, sannsynligvis vår største utfordring. Jeg ber om at vi må forstå dette og prøve å etterleve det i alle våre forhold og aktiviteter, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, "Kjærlighet – selve kjernen i evangeliet," *Liahona*, mai 2014, 91.
2. Brev til Dallin H. Oaks, 23. jan. 2006 og 30. okt. 2012.

Av eldste Neil L. Andersen

i De tolv apostlers quorum

Joseph Smith

Jesus Kristus valgte en hellig mann, en rettferdig mann til å lede gjengivelsen av fyllden av hans evangelium. Han valgte Joseph Smith.

Under sitt første besøk til profeten Joseph Smith i en alder av 17, kalte en engel Joseph ved navn og sa at han, Moroni, var et sendebud sendt fra Guds nærhet, og at Gud hadde et arbeid for ham å gjøre. Forestill dere hva Joseph må ha tenkt da engelen fortalte ham at hans navn skulle "nevnes for godt og ondt blant alle nasjoner, slekter og tungemål."¹ Kanskje forskrekkelsen i Josephs øyne fikk Moroni til å gjenta at både godt og ondt ville bli sagt om ham blant alle mennesker.²

Det gode som ble sagt om Joseph Smith, kom langsomt: Ond tale begynte umiddelbart. Joseph skrev: "Hvor høyst forunderlig det var at en uanselig gutt... skulle anses betydningsfull nok til å tiltrekke seg... den bitreste forfølgelse."³

Samtidig som kjærligheten til Joseph vokste, gjorde også fiendtligheten det. I en alder av 38 år ble han drept av en mobb bestående av 150 menn med malte ansikter.⁴ Selv om profetens liv endte brått, hadde det gode og onde som ble uttalt om Joseph, så vidt begynt.

Burde vi bli overrasket over det onde som sies mot ham? Apostelen Paulus ble kalt gal og sinnsforvirret.⁵ Vår kjære Frelser, Guds Sønn, ble kalt

storeter, vindrikker og besatt av en ond ånd.⁶

Herren fortalte Joseph om hans fremtid:

"Jordens ender skal spørre etter ditt navn, og dårer skal spotte deg, og helvete skal rase mot deg, mens de rene av hjertet... de vise og... de dydige stadig skal søke... velsignelser fra din hånd."⁷

Hvorfor tillater Herren at ond tale får jage etter det gode? Én grunn er at motstand mot det som er av Gud, sender sannhetssøkere ned på sine knær etter svar.⁸

Joseph Smith er gjenopprettelsens profet. Hans åndelige arbeid begynte med at Faderen og Sønnen viste seg, etterfulgt av en rekke himmelske besøk. Han var redskapet i Guds hender til å frembringe hellig skrift, forsvunnet lære og prestedømmets gjengivelse. Viktigheten av Josephs arbeid fordrer mer enn intellektuell overveieelse. Det fordrer at vi, i likhet med Joseph, "ber til Gud".⁹ Åndelige spørsmål fortjener åndelige svar fra Gud.

Mange av dem som avfeier gjenopprettelsens verk, tror rett og slett ikke at himmelske personer taler til menneskene på jorden. Umulig, sier de, at gullplater ble overlevert av en engel og oversatt ved Guds kraft. På

grunn av den slags vantro forkaster de raskt Josephs vitnesbyrd, og noen synker dessverre så lavt at de bringer profetens liv i vanry og ærekrenker hans karakter.

Vi blir spesielt lei oss når noen som en gang aktet Joseph, trekker seg bort fra sin overbevisning og deretter sverter profeten.¹⁰

“Å studere Kirken... gjennom øynene til dens avhoppere,” sa eldste Neal A. Maxwell en gang, er “som å intervju Judas for å forstå Jesus. Avhoppere forteller oss alltid mer om seg selv enn om det de har forlatt.”¹¹

Jesus sa: “Velsign dem som forbanner dere... og be for dem som forfølger dere.”¹² La oss være vennlige mot dem som kritiserer Joseph Smith, idet vi vet i vårt eget hjerte at Joseph var en Guds profet og finner trøst i at dette ble forutsagt av Moroni.

Hvordan skulle vi svare en oppriktig søker som er opptatt av negative kommentarer han eller hun har hørt eller lest om profeten Joseph Smith? Vi tar naturligvis alltid imot ærlige og oppriktige spørsmål.

På spørsmål om Josephs karakter kan vi formidle ord fra tusener som kjente ham personlig, og som ga sitt liv for det verk han bidro til å opprette. John Taylor, som ble truffet

av fire skudd fra mobben som drepte Joseph, erklærte senere: “Jeg vitner for Gud, engler og mennesker, at [Joseph] var en god, hederlig [og] dydig mann... [og] at hans private og offentlige karakter var uklanderlig, og at han levde og døde som en Guds mann.”¹³

Vi kan minne den oppriktig søkende på at informasjon på Internett ikke har et “sannhetsfilter”. Noe informasjon, uansett hvor overbevisende den er, er ganske enkelt ikke sann.

For mange år siden leste jeg en artikkel i tidsskriftet *Time* som fortalte om et brev som var funnet, angivelig skrevet av Martin Harris, som var i strid med Joseph Smiths beretning om at han fant platene til Mormons bok.¹⁴

Noen medlemmer forlot Kirken på grunn av dokumentet.¹⁵

Dessverre forsvant de altfor fort. Noen måneder senere fant eksperter ut (og falskneren tilsto) at brevet var rent bedrag.¹⁶ Dere kan godt tvile på det dere hører på nyhetene, men dere behøver aldri være i tvil om Guds profeters vitnesbyrd.

Vi kan minne den søkende på at en del informasjon om Joseph, selv om den er sann, kan tas helt ut av sammenheng med dens egen tid og situasjon.

Eldste Russell M. Nelson illustrerte dette poenget. Han sa: “Jeg var rådgiver for USAs myndigheter ved det nasjonale senteret for sykdomskontroll i Atlanta, Georgia. En gang mens jeg ventet på en taxi som skulle kjøre meg til flyplassen etter møtene våre, la jeg meg ned på plenen for å suge til meg noen kjærkomne solstråler før jeg vendte tilbake til Utahs vintervær... Senere fikk jeg et bilde i posten tatt av en fotograf med telelinse, som fanget mitt øyeblikks avkobling på plenen. Under det sto bildeteksten: ‘Statlig konsulent ved det nasjonale senteret.’ Bildet var sant, bildeteksten var sann, men sannheten ble brukt til å skape et falskt inntrykk.”¹⁷ Vi forkaster ikke noe vi vet er sant, på grunn av noe vi ennå ikke forstår.

Vi kan minne den søkende på at Joseph ikke var alene om englebesøk.

Vitnene om Mormons bok skrev: “Vi erklærer høytidelig at en Guds engel kom ned fra himmelen... [og la dem] så vi kunne se og betrakte platene.”¹⁸ Vi kunne ha sitert mange andre også.¹⁹

En oppriktig sannhetssøker skulle se på spredningen av det gjengitte evangelium som frukten av Herrens verk gjennom profeten.

Det er nå mer enn 29 000 forsamlinger og 88 000 misjonærer som underviser evangeliet over hele verden. Millioner av siste-dagers-hellige ønsker å følge Jesus Kristus, leve hederlig, hjelpe de fattige og gi av sin tid og sine talenter for å hjelpe andre.

Jesus sa:

“Et godt tre kan ikke bære dårlig frukt, heller ikke kan et dårlig tre bære god frukt...”

Derfor skal dere kjenne dem på deres frukter.”²⁰

Disse forklaringene er overbevisende, men den oppriktig søkende skulle ikke stole utelukkende på dem

Juster din egen åndelige oksygenmaske slik at du er beredt til å hjelpe andre som søker sannheten.

for å stille i sin søken etter sannhet.

Alle troende trenger en åndelig bekreftelse på Frelserens guddommelige misjon og profeten Joseph Smiths karakter. Dette gjelder for enhver generasjon. Åndelige spørsmål fortjener åndelige svar fra Gud.

Da jeg var på østkysten av USA nylig, fortalte en hjemvendt misjonær meg om en venn som hadde blitt skuffet over informasjon han hadde fått om profeten Joseph Smith. De hadde snakket sammen flere ganger, og den hjemvendte misjonæren syntes å tvile litt selv som følge av samtalene.

Selv om jeg håpet at han kunne styrke vennen sin, var jeg bekymret for hans eget vitnesbyrd. Brødre og søstre, la meg gi dere en advarsel: Dere vil ikke være mye til hjelp for andre om deres egen tro ikke er trygt forankret.

For noen uker siden gikk jeg ombord på et fly til Syd-Amerika. Flyverten rettet vår oppmerksomhet mot en sikkerhetsvideo. "Det er lite sannsynlig," ble vi advart, "men hvis kabintrykket forandrer seg, vil panelene over setene åpne seg og gi tilgang til oksygenmasker. Hvis det skjer, tar dere masken og trekker den mot dere. Plasser masken over nese og munn. Fest strikken over hodet, og tilpass masken om nødvendig." Så denne advarselen: "Pass på å justere deres egen maske før dere hjelper andre."

De negative kommentarene om profeten Joseph Smith vil bli flere og sterkere når vi nærmer oss Frelserens annet komme. Halvsannheter og underfundig bedrag vil ikke avta. Det vil være familiemedlemmer og venner som vil trenge deres hjelp. Det er nå dere må justere deres egen åndelige oksygenmaske slik at dere er beredt til å hjelpe andre som søker sannheten.²¹

Et vitnesbyrd om profeten Joseph Smith kan komme på forskjellig vis for oss alle. Det kan komme når dere kneler i bønn og ber Gud bekrefte at han var en sann profet. Det kan komme mens dere leser profetens beretning om det første syn. Et vitnesbyrd kan falle som dugg på deres sjel mens dere leser Mormons bok om og om igjen. Det kan komme mens dere bærer deres eget vitnesbyrd om profeten, eller når dere står i templet og tenker på at gjennom Joseph Smith ble den hellige beseglingskraft gjengitt til jorden.²² Med tro og ærlig hensikt vil deres vitnesbyrd om profeten Joseph Smith bli sterkere. De stadige vannballongene som kastes fra sidelinjen, kan iblant gjøre dere våte, men de behøver aldri, aldri slukke deres brennende tro.

Til de unge som hører på i dag, eller som leser disse ordene i dagene fremover, gir jeg en konkret utfordring: Oppnå et personlig vitnesbyrd om profeten Joseph Smith. La deres røst bidra til å oppfylle Moronis profetiske ord om å tale godt om profeten. Her er to forslag: For det første: Finn skriftsteder i Mormons bok som dere føler og vet er fullstendig sanne. Del dem så med familie og venner på familiens hjemmeaften, i Seminar og i deres klasser i Unge menn og Unge kvinner, og bekreft at Joseph var et redskap i Guds hender. Les deretter profeten Joseph Smiths vitnesbyrd i Den kostelige perle eller i dette heftet, nå på 158 språk. Dere finner det på Internett på LDS.org, eller dere kan få det av misjonærene. Dette er Josefs eget vitnesbyrd om det som faktisk skjedde. Les det ofte. Vurder å spille inn Joseph Smiths vitnesbyrd med deres egen røst, og lytte til det regelmessig og dele det med venner. Å lytte til profetens vitnesbyrd med deres egen røst, vil bidra til å bringe vitnesbyrdet dere søker.

Vi har store og strålende dager foran oss. President Thomas S.

Profeten Joseph Smiths vitnesbyrd finnes nå på 158 språk.

Monson har sagt: “Denne store sak... vil fortsette å gå frem, og forandre og velsigne liv... Ingen makt i hele verden kan stoppe Guds verk. Til tross for det som kommer, vil denne store sak gå fremover.”²³

Jeg bærer mitt vitnesbyrd om at Jesus er Kristus, vår Frelser og Forløser. Han valgte en hellig mann, en rettfærdig mann til å lede gjengivelsen av fyllden av hans evangelium. Han valgte Joseph Smith.

Jeg vitner om at Joseph Smith var en ærlig og god mann, en disippel av Herren Jesus Kristus. Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus viste seg for ham. Han oversatte virkelig Mormons bok ved Guds gave og kraft.

I vårt samfunn bakenfor dødens slør vil vi tydelig forstå profeten Joseph Smiths hellige kall og guddommelige misjon. Den dagen, som ikke er så langt unna, skal dere og jeg og “[millioner andre] se broder Joseph igjen.”²⁴ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joseph Smith – Historie 1:33.
2. Se Joseph Smith – historie 1:29–46.
3. Joseph Smith – Historie 1:23.
4. Se Lære og pakter 135:1.
5. Se Apostlenes gjerninger 26:24.
6. Se Matteus 11:19; Johannes 10:20.
7. Lære og pakter 122:1–2.
8. President Dieter F. Uchtdorf sa: “Tvil på deres tvil før dere tviler på deres tro. Vi må aldri la tvil holde oss fanget og borte fra den guddommelige kjærlighet og fred og de dyrebare gaver som kommer ved tro på den Herre Jesus Kristus” (“Kom og bli med oss,” *Liahona*, nov. 2013, 23). Eldste Jeffrey R. Holland sa: “Dette er et guddommelig arbeid med dets tilkjennegivelser og velsignelser på alle kanter, så vær så snill å ikke hyperventilere om det fra tid til annen oppstår problemer som må granskes, forstås og løses. Det gjør de, og det vil de. *I denne kirken vil det vi vet, alltid overgå det vi ikke vet*” (“Herre, jeg tror,” *Liahona*, mai 2013, 94).
9. Jakobs brev 1:5; se også Joseph Smith – Historie 1:11–13.
10. Daniel Tyler mintes: “Bror Isaac Behunin og jeg [besøkte profeten] i hans hjem. Samtalen dreide seg om hans forfølgelse. Han nevnte mange falske, ulogiske og

selvmotsigende påstander de frafalne hadde fremsatt... Han fortalte også at mesteparten av de offentlige tjenestemennene som gladelig ville ha tatt hans liv da han ble arrestert, ble mer velvillig stemt overfor ham når de ble kjent med ham...

Bror Behunin sa: ‘Om jeg skulle forlate denne Kirken ville jeg ikke ha gjort som de mennene har gjort. Jeg ville dra til et eller annet avsidesliggende sted hvor mormonismen var fullstendig ukjent, slå meg ned der, og ingen ville noensinne få vite at jeg visste noe om den.’

[Joseph] svarte umiddelbart: ‘Bror Behunin, du vet ikke hva du ville ha gjort. Utvilsomt tenkte disse mennene en gang slik du gjør... Før du sluttet deg til denne kirken, sto du på nøytral grunn... Da du sluttet deg til denne kirken, sa du deg villig til å tjene Gud. Da du gjorde det, forlot du den nøytrale grunn, og du kan aldri gå tilbake til den. Skulle du forsake Mesteren du sa deg villig til å tjene, ville det være Satans fortjeneste, og du ville følge hans befalinger og bli hans tjener’” (i *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 324).

11. Neal A. Maxwell, “All Hell Is Moved” (andakt ved Brigham Young University, 8. nov. 1977), 3; speeches.byu.edu.
12. Matteus 5:44.
13. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – John Taylor* (2001), 83; se også Lære og pakter 135:3.
14. Se Richard N. Ostling, “Challenging Mormonism’s Roots,” *Time*, 20. mai 1985, 44.
15. Se Ostling, “Challenging Mormonism’s Roots,” 44; se også Gordon B. Hinckley, “Herre, øk vår tro,” *Lys over Norge*, jan. 1988, 51; Neil L. Andersen, “Deres prøvede tro,” *Liahona*, nov. 2012, 41.
16. Se Richard E. Turley jr., *Victims: The LDS Church and the Mark Hofmann Case* (1992).
17. Russell M. Nelson, “Truth – and More,” *Ensign*, jan. 1986, 71.
18. “De tre vitners vitnesbyrd,” Mormons bok.
19. Se Joseph Smith – Historie 1:71, note; se også Lære og pakter 76:23.
20. Matteus 7:1820.
21. President Henry B. Eyring sa dette om dem som tviler: “Av kjærlighet til dem vil dere kanskje bestemme dere for å prøve å gi dem det de ber om. Dere kan bli fristet til å gå gjennom deres tvil sammen med dem, i håp om å finne bevis eller begrunnelse for å fordrive deres tvil. Personer med tvil, ønsker ofte å snakke om hva de tror er fakta eller argumenter som har forårsaket deres tvil, og om hvor vondt det er.

Dere og jeg kan gjøre det bedre hvis vi ikke dveler lenge ved hva våre elever ser som kilden til sin tvil... Deres problem ligger ikke i hva de tror de ser, det ligger i hva de ennå ikke kan se... Vi gjør lurest i snart å vende samtalen til det som hører hjertet til, de forandringer i hjertet som åpner åndelige øyne” (“‘And Thus We See’: Helping a Student in a Moment of Doubt” [tale til lærere i Kirkens skoleverk, 5. feb. 1993], 3, 4; si.lds.org).

22. President Gordon B. Hinckley sa: “For mange år siden, da jeg som tolvåring var blitt ordinert til diakon, tok min far, som da var vår stavspresident, meg med til mitt første prestedømsmøte på stavspan... [Åpningssalmen var “Priser profeten som skuet Jehova.”] De sang om profeten Joseph Smith, og mens de gjorde det, ble mitt hjerte fylt av kjærlighet til og tro på denne mektige profet i denne evangeliutdeling... Ved Den hellige ånds kraft visste jeg da at Joseph Smith virkelig var Guds profet” (“Praise to the Man,” *Lys over Norge*, jan. 1984, 12).
23. Thomas S. Monson, “Så samles vi igjen,” *Liahona*, mai 2012, 4.
24. “Priser profeten som skuet Jehova,” *Salmer*, nr. 12.

Av Tad R. Callister

Søndagsskolens president på generalplan

Foreldre: Barnas viktigste lærere i evangeliet

Når alt kommer til alt, er hjemmet det ideelle forum for å undervise i Jesu Kristi evangelium.

Ben Carson sa om seg selv: “Jeg var den verste eleven i hele femteklassen min.” En dag tok Ben en matteprøve med 30 oppgaver. Eleven bak ham rettet den og ga den tilbake. Læreren, Mrs. Williamson, begynte å spørre hver elev om resultatet. Til slutt kom hun til Ben. Av forlegenhet mumlet han svaret. Mrs. Williamson syntes han hadde sagt “9”, og svarte at Bens resultat på 9 av 30 var en fantastisk forbedring. Eleven bak Ben ropte da: “Ikke ni! Han fikk ingen... rette.” Ben sa at han ønsket å synke gjennom gulvet.

Samtidig sto Bens mor Sonya overfor sine egne hindringer. Hun var et av 24 barn, hadde bare gått tredjeklasse og kunne ikke lese. Hun hadde giftet seg som 13-åring, var skilt, hadde to sønner og oppdro dem i Detroit getto. Likevel var hun enormt selvhjulpent og hadde en fast tro på at Gud ville hjelpe henne og hennes sønner hvis de gjorde sin del.

En dag kom et vendepunkt i hennes og hennes sønners liv. Det gikk opp

for henne at fremgangsrrike mennesker som hun vasket hos, hadde biblioteker – de leste. Etter jobb dro hun hjem og slo av TV-en som Ben og hans bror så på. Hun sa noe sånt som: Dere gutter ser for mye på TV. Fra nå av kan dere se tre programmer i uken. I fritiden skal dere gå på biblioteket – lese to bøker i uken og gi meg en rapport.

Guttene ble sjokkert. Ben sa at han aldri hadde lest en bok i hele sitt liv unntatt når han var tvunget til å

gjøre det på skolen. De protesterte, de klaget, de kranglet, men det var til ingen nytte. Så fortalte Ben: “Hun ga klar beskjed. Jeg likte ikke regelen, men hennes beslutning om å se oss forbedre oss, forandret livet mitt.”

Og for et utslag det gjorde. I syvendeklasse var han best i klassen. Han studerte senere ved Yale University på stipend og deretter John Hopkins Medical School, der han i en alder av 33 ble leder for pediatrik nevrokirurgi og en verdenskjent kirurg. Hvordan var det mulig? I stor grad på grunn av en mor som, uten mange fordeler i livet, foredlet sitt kall som mor.¹

Skriftene sier om foreldrerollen at det er deres plikt å undervise sine barn i “læren om omvendelse, tro på Kristus den levende Guds Sønn og om dåp og Den hellige ånds gave” (L&P 68:25).

Som foreldre skulle vi være de viktigste lærere i evangeliet og eksempler for våre barn – ikke biskopen, Søndagsskolen, Unge kvinner eller Unge menn, men foreldrene. Som deres viktigste lærere i evangeliet, kan vi undervise dem om forsoningskraft og realitet – om deres identitet og guddommelige fremtid – og derved gi dem en fjellgrunn å bygge på. Når alt kommer til alt, er hjemmet

det ideelle forum for å undervise i Jesu Kristi evangelium.

For ca et år siden var jeg på oppdrag i Beirut. Der fikk jeg høre om en 12 år gammel jente, Sarah. Hennes foreldre og to eldre søsken var omvendt til Kirken i Romania, men ble så nødt til å vende tilbake til sitt hjemland da Sarah var bare 7 år gammel. I hjemlandet hadde ikke Kirken noen tilstedeværelse, ingen organiserte enheter, ingen Søndagsskole eller noe Unge kvinners program. Etter fem år fikk denne familien vite om en gren i Beirut, og rett før jeg kom dit, hadde de sendt sin 12 år gamle datter Sarah, ledsaget av eldre søsken, dit for å bli døpt. Mens jeg var der, holdt jeg en andakt om frelsesplanen. Ganske ofte rakte Sarah opp hånden og besvarte spørsmål.

Etter møtet, og siden jeg visste at hun nesten ikke hadde gått i kirken, gikk jeg bort til henne og spurte: "Sarah, hvordan visste du svarene på disse spørsmålene?" Hun svarte straks: "Mor har undervist meg." De hadde ikke Kirken i sitt lokalsamfunn, men de hadde evangeliet i hjemmet. Moren var hennes viktigste lærer i evangeliet.

Det var Enos som sa: "De ord som jeg ofte hadde hørt min far uttale om evig liv og de helliges glede, sank dypt i mitt hjerte" (Enos 1:3). Det er ingen tvil om hvem som var Enos viktigste lærer i evangeliet.

Jeg husker at far lå ved peisen og leste Skriftene og andre gode bøker, og jeg la meg ved siden av ham. Jeg husker kortene han hadde i skjortelommen med sitater av skriftsteder og Shakespeare og nye ord som han ønsket å kunne og lære. Jeg husker spørsmålene om evangeliet og samtalene ved middagsbordet. Jeg husker de mange gangene far tok meg med for å besøke eldre – at vi stoppet for

å kjøpe iskrem til én eller kyllingmiddag til en annen, eller hans siste håndtrykk med litt penger i hånden. Jeg husker den gode følelsen og et ønske om å bli som ham.

Jeg husker mor som 90-åring, som laget mat på kjøkkenet i leiligheten sin og så gikk ut med et brett med mat. Jeg spurte henne hvor hun skulle. Hun svarte: "Jeg skal bare levere litt mat til de eldre." Jeg tenkte: "Mor, du er eldre." Jeg kan aldri uttrykke nok takknemlighet for mor og far, som var mine viktigste lærere i evangeliet.

Noe av det mest meningsfylte vi som foreldre kan gjøre, er å undervise våre barn om bønnens kraft, ikke bare bønnens rutine. Da jeg var ca 17 år gammel, knelte jeg ved sengen min og holdt kveldsbønnen min. Uten at jeg visste det, sto mor i døråpningen. Da jeg var ferdig, sa hun: "Tad, ber du Herren hjelpe deg å finne en god hustru?"

Spørsmålet hennes overrumplet meg fullstendig. Det var det siste jeg tenkte på. Jeg tenkte på basketball og skolen. Så jeg svarte: "Nei," og da svarte hun: "Det burde du, gutten

min. Det vil være den viktigste avgjørelsen du noensinne vil ta." Disse ordene sank dypt i mitt hjerte, og de neste seks årene ba jeg om at Gud ville hjelpe meg å finne en god hustru. Og gjett om han besvarte denne bønnen.

Som foreldre kan vi lære våre barn å be om ting av evig betydning – å be om styrke til å være moralsk ren i en svært krevende verden, å være lydig og ha mot til å stå for det som er rett.

De fleste av våre unge holder utvilsomt kveldsbønn, men kanskje mange av dem strever med å gjøre en vane av personlig morgenbønn. Som foreldre, som deres viktigste lærere i evangeliet, kan vi rette på dette. Hvilke foreldre på Mormons boks tid ville ha latt sine sønner marsjere ut i krigen uten en brystplate, et skjold og et sverd for å beskytte seg mot fiendens potensielt dødelige slag? Men hvor mange av oss lar våre barn gå ut av døren hver morgen til den farligste av alle slagmarker for å møte Satan og hans mylder av fristelser, uten sin åndelige brystplate, sitt skjold og sitt sverd som kommer av bønnens beskyttende kraft? Herren

sa: "Be alltid... så du kan seire over Satan" (1&p 10:5). Som foreldre kan vi bidra til å innpode i våre barn morgenbønnens vane og kraft.

Vi kan også lære våre barn å bruke tiden klokt. I likhet med Sonya Carson må vi en gang iblant sette ned foten kjærlig, men bestemt for å begrense våre barns tid med TV og andre elektroniske innretninger, som i mange tilfeller har monopol på deres liv. I stedet må vi kanskje om dirigere tiden deres til en mer produktiv evangelioorientert innsats. Det kan møte motstand i starten, litt klaging, men i likhet med Sonya Carson må vi ha perspektiv og vilje til å stå løpet ut. En dag vil barna forstå og verdsette det vi har gjort. Hvis ikke vi gjør dette, hvem vil?

Vi kan alle spørre oss selv: Får våre barn vår beste åndelige, intellektuelle og kreative innsats, eller får de våre ubenyttede øyeblikk og talenter, etter at vi har gitt alt i vårt kirkekall eller yrke? I det kommende liv vet jeg ikke om titler som biskop eller president i Hjelpeforeningen vil bety noe, men jeg vet at titlene ektemann og hustru, far og mor, vil fortsette og bli aktet i verdener uten ende. Det er én grunn til at det er så viktig å ta våre ansvarsoppgaver som foreldre her på jorden på alvor, så vi kan forberede oss til de enda større, men lignende ansvarsoppgavene i livet heretter.

Som foreldre kan vi stå på i visshet om at Gud aldri vil overlate oss til oss selv. Gud gir oss aldri en ansvarsoppgave uten å tilby guddommelig hjelp – det kan jeg vitne om. Måtte vi i vår guddommelige rolle som foreldre, og i fellesskap med Gud, bli de viktigste lærere i evangeliet og eksempler for våre barn. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Av eldste Jörg Klebingat

i De sytti

Kom til Guds trone med frimodighet

Ved å anvende Jesu Kristi forsoning kan dere begynne å øke deres åndelige frimodighet i dag, hvis dere er villige til å lytte og handle.

På en skala fra 1–10, hvordan vil dere vurdere deres åndelige frimodighet for Gud? Har dere et personlig vitnesbyrd om at deres nåværende offer som siste-dagers-hellig er tilstrekkelig til å arve evig liv? Kan dere si til dere selv at vår himmelske Fader er tilfreds med dere? Hva ville dere synes om et personlig intervju med deres Frelser om et minutt fra nå? Ville synd, anger og svakheter dominere deres selvbylde, eller ville dere ganske enkelt oppleve frydefull forventning? Ville dere møte eller unngå blikket hans? Ville dere nøle ved døren eller frimodig gå bort til ham?

Når motstanderen ikke klarer å overtale ufullkomne, men likevel strebende hellige som dere, til å oppgi deres tro på en personlig og kjærlig Gud, anvender han en ond kampanje for å skape så stor avstand som mulig mellom dere og Gud. Satan vet at tro på Kristus – den slags tro som frembringer en jevn strøm av mild barmhjertighet og til og med mektige mirakler – går hånd i hånd med en personlig visshet om at dere prøver å velge det rette. Derfor vil han søke tilgang til deres hjerte for å fortelle dere

løgner – løgner som at vår himmelske Fader er skuffet over dere, at forsoningen er utenfor rekkevidde, at det ikke engang er noen vits i å prøve, at alle andre er bedre enn dere, at dere er uverdige, og tusen varianter av det samme onde temaet.

Så lenge dere lar disse røstene meisle i vei på sjelen deres, kan dere ikke komme til Guds trone med reell frimodighet. Hva dere enn gjør, uansett hva dere ber om, uansett hvilke håp om et mirakel dere måtte ha, vil det alltid være akkurat nok usikkerhet som tærer på deres tro – ikke bare deres tro på Gud, men også deres selvtillit. Å etterleve evangeliet på denne måten gir ikke mye glede, og er heller ikke særlig sunt. Fremfor alt er det fullstendig unødvendig! Beslutningen om å forandre dere er deres – og bare deres.

Jeg vil gjerne gi dere seks praktiske forslag som hvis dere følger dem, vil jage bort disse onde røstene og gi dere tilbake den slags fredelig visshet og åndelig frimodighet som er deres om dere bare vil ha den. Uavhengig av hvordan dere vurderte dere selv på skalaen fra 1–10, ved å anvende Jesu

Kristi forsoning kan dere begynne å øke deres åndelige frimodighet i dag hvis dere er villige til å lytte og handle. Jeg skal tale frimodig i håp om å oppbygge og ikke fornærme.

1. *Ta ansvar for deres eget åndelige velvære.* Slutt å skylde på andre eller omstendighetene, og slutt å komme med unnskyldninger for hvorfor dere ikke gjør alt dere kan for å være lydige. Godta at dere er “fri i kjødet” og “fri til å velge frihet og evig liv” (2 Nephi 2:27). Herren kjenner deres omstendigheter fullkomment, men han vet også godt om dere rett og slett velger å ikke etterleve evangeliet fullt ut. Hvis det er tilfelle, må dere være ærlige nok til å innrømme det, og gjøre deres beste for å bli fullkomne under deres egne omstendigheter. *Åndelig frimodighet vokser når dere tar ansvar for deres eget åndelige velvære ved å anvende Jesu Kristi forsoning hver dag.*

2. *Ta ansvar for deres eget fysiske velvære.* Sjelen består av kropp og ånd (se L&p 88:15). Å gi næring til ånden,

men forsømme kroppen, som er et tempel, fører som regel til åndelig dissonans og dårligere selvtillit. Hvis dere er ute av form, hvis dere er ukomfortable i deres egen kropp og kan gjøre noe med det, så gjør det! Eldste Russell M. Nelson har sagt at vi skulle “betrakte vårt legeme som vårt eget tempel” og at vi skulle “styre vårt kosthold og vår trening for å komme i fysisk form” (“Vi er Guds barn,” *Liahona*, jan. 1999, 103).

President Boyd K. Packer har sagt: “Vår ånd og vårt legeme er satt sammen slik at vårt legeme blir et redskap for vårt sinn og fundamentet for vår karakter” (“The Instrument of Your Mind and the Foundation of Your Character,” [Kirkens skoleverks temakveld, 2. feb. 2003], 2; speeches.byu.edu). Utvis derfor god dømmekraft med hensyn til hva, og spesielt hvor mye, dere spiser, og gi regelmessig kroppen den mosjon den trenger og fortjener. Hvis dere er fysisk i stand til det, bestem dere i dag for å være herre over eget hus og begynne på et regelmessig og

langsiktig treningsprogram tilpasset deres evner, kombinert med sunnere kosthold. *Åndelig frimodighet vokser når deres ånd, med Frelserens hjelp, i sannhet har kontroll over det naturlige menneske.*

3. *Utvis frivillig, helhjertet lydighet som en del av deres liv.* Erkjenn at dere ikke kan elske Gud uten også å elske hans bud. Frelserens norm er klar og tydelig: “Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud” (Johannes 14:15). Selektiv lydighet gir selektive velsignelser, og å velge noe som er dårlig fremfor noe som er enda verre, er fremdeles å velge galt. Dere kan ikke se på en dårlig film og forvente å føle dere dydige fordi dere ikke så en *vel*dig dårlig en. Trofast overholdelse av noen bud rettferdiggjør ikke å forsømme andre. Abraham Lincoln sa med rette: “Når jeg gjør noe godt, føler jeg godt. Når jeg gjør noe dårlig, føler jeg dårlig” (i William H. Herndon og Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 bind [1889], 3:439).

Gjør også de rette tingene av de rette grunnene. Herren, som "krever hjertet og et villig sinn" (L&p 64:34), og som "er en tyder av hjertets tanker og hensikter" (L&p 33:1), vet hvorfor dere går i kirken – om dere bare er fysisk tilstede, eller om dere virkelig deltar. Dere kan ikke synge på søndag "O Babylon, o Babylon, farvel [jeg] deg by", og deretter søke eller tolerere dens selskap igjen kort tid senere ("O, Israels eldster," *Salmer*, nr. 199). Husk at det å ta lett på åndelige saker aldri har gitt lykke. Gjør Kirken og det gjengitte evangelium til hele livet, ikke bare en del av deres ytre eller sosiale liv. Å velge i dag hvem dere vil tjene, er bare påtatt – inntil dere faktisk lever deretter (se Josva 24:15). *Åndelig frimodighet vokser når dere virkelig*

anstrenger dere, av de rette grunnene, for å leve et innviet liv, til tross for deres ufullkommenheter!

4. *Bli virkelig, virkelig flinke til å omvende dere raskt og grundig.* Fordi Jesu Kristi forsoning er svært praktisk, skulle dere anvende den rikelig og kontinuerlig, for den går aldri tom. Ta imot Jesu Kristi forsoning og omvendelse som noe som er ønskelig, og som skulle anvendes daglig ifølge Den store leges ordrer. Utvikle en takknemlig holdning av kontinuerlig og gledesfylt omvendelse ved å gjøre det til deres livsstil. Vær på vakt mot fristelsen til å utsette, og ikke forvent at verden skal støtte dere. Hold blikket på Frelseren, bry dere mer om hva han syns om dere, og la så følgene komme. *Åndelig frimodighet vokser*

når man frivillig og med glede omvender seg fra både små og store synder der og da ved å anvende Jesu Kristi forsoning.

5. *Bli virkelig, virkelig flinke til å tilgi.* "Jeg, Herren, tilgir den jeg vil tilgi, men av dere fordres det at dere tilgir alle mennesker" (L&p 64:10). Tilgi alle, alt, hele tiden, eller prøv i det minste å gjøre det, slik at tilgivelse kan slippe inn i deres eget liv. Bær ikke nag, bli ikke lett fornærmet, tilgi og glem raskt, og tro aldri at dere er fritatt fra dette budet. *Åndelig frimodighet vokser når dere vet at Herren vet at dere ikke har noen negative følelser overfor en annen sjel.*

6. *Godta prøvelser, tilbakeslag og "overraskelser" som en del av deres erfaring i jordelivet.* Husk at dere er her for å bli satt på prøve, "for å se om [dere] vil gjøre alt som Herren [deres] Gud befaler" (Abraham 3:25) – og la meg bare tilføye "i enhver omstendighet". Millioner av deres brødre og søstre har blitt eller blir prøvet på denne måten, så hvorfor skulle dere være fritatt? Noen prøvelser kommer på grunn av deres egen ulydighet eller forsømmelse. Andre prøvelser kommer på grunn av andres forsømmelse eller ganske enkelt fordi dette er en fallen verden. Når disse prøvelsene kommer, begynner den ondes undersåtter å utbasunere at dere har gjort noe galt, at dette er en straff, et tegn på at vår himmelske Fader ikke er glad i dere. Ikke bry dere om det! Prøv isteden å tvinge frem et smil, vend blikket opp mot himmelen og si: "Jeg forstår, Herre. Jeg vet hva dette er. På tide å vise meg verdig, ikke sant?" Samarbeid så med ham for å holde ut til enden. *Åndelig frimodighet vokser når dere godtar at "ofte tillates prøvelser å komme til [dere] på grunn av det [dere] gjør riktig"* (Glenn L. Pace,

“Crying with the Saints” [andakt ved Brigham Young University, 13. des. 1987], 2; speeches.byu.edu).

Da jeg presiderte over Ukraina Kiev misjon, spurte jeg en gang en av mine mest trofaste søstre hvorfor hun alltid var så streng med seg selv, hvorfor hun alltid rakk ned på seg selv for hver minste ting. Det var et klassisk eksempel på en som lyttet til feil røst, da hun svarte: “Så ingen andre kommer meg i forkjøpet.”

Brødre og søstre, mitt råd til denne søstermisjonæren er mitt råd til dere. Innrøm og gjør noe med svakhetene deres, men la dere ikke bli lammet av dem, for noen av dem vil være med dere helt til dere forlater dette jordeliv. Samme hvor dere nå står, i samme stund som dere frivillig velger ærlig, gledesfylt, daglig omvendelse ved å strebe etter å gjøre og være deres aller beste, vil Frelserens forsoning omslutte og følge dere hvor dere enn kommer. Hvis dere lever på denne måten, kan dere virkelig “alltid bevare en forlatelse for deres synder” (Mosiah 4:12) hver time av hver dag, hvert sekund av hvert minutt, og dermed være fullstendig rene og akseptable for Gud *hele tiden*.

Det er deres privilegium, hvis dere ønsker det, å selv få visshet om, i dag eller snart, at dere behager Gud til tross for deres svakheter. Jeg vitner om en kjærlig Frelser som forventer at vi holder budene. Jeg vitner om en kjærlig Frelser som så veldig gjerne vil skjenke oss sin nåde og barmhjertighet. Jeg vitner om en kjærlig Frelser som fryder seg når vi anvender hans forsoning daglig, med en fredelig, lykkelig forvisning om at vi står vendt i riktig retning. Jeg vitner om en kjærlig Frelser som har et inderlig ønske om at dere skal utvikle “større frimodighet for Guds åsyn” (L&P 121:45). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Eduardo Gavarret

i De sytti

“Ja, Herre, jeg vil følge deg”

Herren oppfordrer oss ved hjelp av forskjellige verb: “Kom til meg,” “Følg meg,” “Vandre med meg.” I hvert tilfelle er det en oppfordring til å handle.

For se, Herren lar alle nasjoner bli undervist om sitt ord av dem som tilhører deres nasjon og taler deres språk.¹ I dag blir dette skriftstedet oppfylt igjen, når jeg har fått anledning til å uttrykke mine følelser på mitt eget morsmål.

Året var 1975, og jeg virket i Uruguay Paraguay misjon som ung misjonær. I min første måned på misjon arrangerte sonelederne en aktivitet for å vise et prinsipp i evangeliet. Alle misjonærer i sonen fikk bind for øynene, og vi fikk høre at vi skulle følge en sti som førte til aktivitetssalen. Vi skulle følge stemmen til en bestemt leder, en stemme vi hørte før vi begynte å gå. Vi fikk imidlertid vite at i løpet av turen ville vi få høre mange røster som ville prøve å forvirre oss og få oss til å vike bort fra stien.

Etter noen minutter med lyder, snakking og – midt i det hele – en røst som sa: “Følg meg,” følte jeg meg trygg på at jeg fulgte den rette røsten. Da vi kom til aktivitetssalen i møtehuset, ble vi bedt om å fjerne bindet for øynene. Da jeg gjorde det, innså jeg at det var to grupper, og at jeg var i gruppen som hadde fulgt feil røst. “Den lignet

så mye på den rette,” tenkte jeg.

Denne opplevelsen for 39 år siden gjorde varig inntrykk på meg. Jeg tenkte: “Aldri igjen skal jeg følge feil røst.” Så tenkte jeg: “Ja, Herre, jeg vil følge deg.”

Jeg vil sette denne erfaringen i sammenheng med Frelserens milde oppfordring til oss:

“Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine...

Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg.”²

Oppfordringen om å “følge ham” er den enkleste, mest direkte og kraftfulle oppfordringen vi kan få. Den kommer fra en tydelig røst som ikke kan forveksles.

Herren oppfordrer oss ved hjelp av forskjellige verb: “Kom til meg,” “Følg meg,” “Vandre med meg.” I hvert tilfelle er det ingen passiv oppfordring. Det er en oppfordring til å handle. Den rettes til alle mennesker av en som er profeten av profeter, læreren av lærere, Guds Sønn, Messias.

Oppfordringen “Kom til meg”

“Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!”³

Oppfordringen “Følg meg”

“Følg meg” var Herrens oppfordring til den rike unge mannen. Den rike mannen hadde holdt Guds bud hele livet. Da han spurte hva mer han kunne gjøre, fikk han som svar en tydelig oppfordring: “Kom så og følg meg!”⁸ Selv om oppfordringen var enkel, var den ikke uten offer. Den krevde anstrengelse, kombinert med en beslutning og handling.

Profeten Nephi oppfordret til selvransakelse da han spurte: “Og [Jesus] sa til menneskenes barn: Følg meg! Derfor, mine elskede brødre, kan vi følge Jesus hvis vi ikke er villige til å holde Faderens bud?”⁹

Oppfordringen “kom til meg”, om å lytte til hans røst og følge den, har vært misjonærenes budskap siden begynnelsen, og har hjulpet mange å forandre livet til det bedre.

For 50 år siden kom misjonærene til min fars urmakerverksted for å få reparert en klokke. Slik gode misjonærer pleier, benyttet de anledningen til å snakke med min far og mor om evangeliet. Far tok imot misjonærene, og mor tok imot budskapet og oppfordringen om å følge Kristus. Siden den gang har hun vært aktiv i Kirken. Hun sa: “Ja, Herre, jeg vil følge deg!”

Hvis dere anstrenger dere for å komme til ham, vil dere få styrke til å lette livets byrder, enten de er fysiske eller åndelige, *og oppleve en positiv indre forandring som vil hjelpe dere å bli lykkeligere.*

Oppfordringen “Vandre med meg”

Enok ble kalt til å forkynne evangeliet for et vanskelig, hardhjertet folk. Han følte seg ikke kvalifisert. Han tvilte på om han kunne klare det. Herren beroliget hans tvil og styrket hans tro ved oppfordringen “Vandre med meg” – en oppfordring som, i likhet med en blind manns

Dere som ennå ikke er medlem av Kirken, vil motta denne oppfordringen ved misjonærenes røst med ordene: “Vil du lese Mormons bok? Vil du be? Vil du komme til kirken? Vil du følge Jesu Kristi eksempel og bli døpt av dem som har myndighet?”⁴ Hvordan vil du reagere på denne oppfordringen i dag?⁵

Jeg oppfordrer dere til å lytte til og ta imot budskapet ved å si: “Ja, Herre, jeg vil følge deg!”

Carlos Badiola og familien hans fra Minas i Uruguay møtte misjonærene. Siden eldstene stilte mange spørsmål under leksjonene, bestemte de seg for å invitere en nabo som ikke var medlem – 14 år gamle Norma – for å hjelpe dem å svare. Norma var en dyktig elev på videregående som studerte Bibelen på skolen det året, så når misjonærene stilte et spørsmål, svarte Norma. Hun var en “gyllen undersøker”. Leksjonen den dagen handlet om Visdomsordet.

Da hun kom hjem etter leksjonen med misjonærene, visste Norma hva hun måtte gjøre. Hun sa til sin mor: “Mamma, fra nå av vil jeg ikke ha mer kaffe med melk. Bare melk.” Denne reaksjonen var den synlige tilkjennelevelsen av hennes ønske om å ta imot oppfordringen om å følge Kristus, som misjonærene ga henne.

Både Carlos Badiola og Norma ble døpt. Senere fulgte Normas mor, far og søsken hennes eksempel og ble døpt. Norma og jeg vokste opp sammen i denne lille, men sterke grenen. Senere, da jeg kom hjem fra misjon, giftet vi oss. Jeg visste alltid at det ville være lettere å følge Frelseren med henne ved min side.

En som er medlem av Kirken og har tatt imot oppfordringen, fornyer sitt engasjement hver uke ved å ta del i nadverden.⁶ En del av dette engasjementet innbefatter å holde budene. Ved å gjøre det sier de: “Ja, Herre, jeg vil følge deg!”⁷

stokk eller en venns arm, kan veilede skrittene til en som er usikker. Ved å ta Frelserens arm og vandre med ham, oppdaget Enok at hans skritt ble trygge, og han ble en fantastisk misjonær og profet.¹⁰

Beslutningen om å “komme til meg” og “følge meg” er personlig. Når vi følger denne oppfordringen, blir vi mer engasjert, og det er da vi kan “vandre med ham”. Dette nivået skaper et nærmere forhold til Frelseren – frukten av å følge den første oppfordringen.

Norma og jeg fulgte hver for oss oppfordringene “kom til meg” og “følge meg”. Sammen, ved å støtte hverandre, har vi så lært å vandre med ham.

Anstrengelsen og beslutningen om å søke ham og følge ham vil bli belønnet med velsignelsene vi trenger.

Slik var det med kvinnen som, med stor anstrengelse, klarte å røre ved Frelserens kappe¹¹, eller Bartimeus, den blinde mannen, hvis besluttsomhet var en viktig faktor i mirakelet som fant sted i hans liv.¹² Begge ble helbredet både på legeme og ånd.

Strekk ut hånden, rør ved kappen hans, følg oppfordringen og si: “Ja, Herre, jeg vil følge deg!” – og gå med ham.

“Kom til meg,” “Følg meg” og “Vandre med meg” er oppfordringer med stor kraft – for dere som følger dem – til å skape en *forandring i dere* som vil få dere til å si: “[Jeg har ikke] lyst til å gjøre ondt mer, men til stadig å gjøre godt.”¹³

Som en ytre tilkjennegivelse av denne forandringen, vil dere føle et sterkt ønske om å “styrk[e] de svake, løft[e] de hengende hender, og gi kraft til de vaklende knær.”¹⁴

Hva kan vi gjøre i dag for å “vandre med ham”?

1. *Ønske* å bli en bedre Kristi disippel.¹⁵
2. *Be* angående dette ønsket så deres tro på ham kan vokse.¹⁶
3. *Tilegne dere kunnskap* fra Skriftene, som kan lyse opp deres vei og styrke deres ønske om forandring.¹⁷
4. *Bestem dere i dag* for å handle og si: “Ja, Herre, jeg vil følge deg!” Bare det å kjenne sannheten vil

ikke forandre verden, med mindre dere gjør kunnskap om til *handling*.¹⁸

5. *Vær standhaftige* i beslutningen dere har tatt, ved å utøve disse prinsippene daglig.¹⁹

Måtte vår kjære profet, president Thomas S. Monsons ord motivere oss til handling i vårt ønske om å følge Frelserens oppfordring. President Monson sa: “Hvem er denne herlighetens Konge, denne hærskares Herre? Han er vår Mester. Han er vår Frelser. Han er Guds Sønn. Han er vår frelses opphav. Han kaller: ‘Følg meg.’ Han sier: ‘Gå du bort og gjør likeså!’ Han trygler: ‘Hold mine bud.’”²⁰

Måtte vi bestemme oss i dag for å styrke vår religionsutøvelse og forpliktelse overfor Gud, og måtte vår reaksjon på oppfordringen hans høres høyt og tydelig: “Ja, Herre, jeg vil følge deg!”²¹ I vår Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 29:8.
2. Johannes 10:14, 27.
3. Matteus 11:28; se også Jesaja 55:3.
4. Se *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 31, 195–202.
5. Se Apostlenes gjerninger 2:37–38.
6. Se Lære og pakter 20:37, 77–79.
7. Se Lære og pakter 42:29.
8. Markus 10:21.
9. 2 Nephi 31:10.
10. Se Moses 6:33–35.
11. Se Lukas 8:43–48.
12. Se Markus 10:46–52.
13. Mosiah 5:2.
14. Lære og pakter 81:5; se også Jesaja 35:3.
15. Se Alma 22:15–16; Dallin H. Oaks, “Ønsker,” *Liahona*, mai 2011, 42–45.
16. Se Alma 34:17–27; 37:37.
17. Se Salmene 119:105; Helaman 3:29.
18. Se Mosiah 5:5.
19. Ralph Waldo Emerson sa: “Det vi vedblir å gjøre, blir lettere å utføre – ikke fordi tingenes natur forandres, men fordi vår evne til å gjøre det blir større” (i Heber J. Grant, *Gospel Standards*, red. G. Homer Durham [1941], 355).
20. Thomas S. Monson, “Gled deg over reisen,” *Liahona*, nov. 2008, 88.
21. Se “O, må jeg følge deg,” *Salmer*, nr. 201.

Bariloche, Argentina

Av eldste Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers quorum

Er vi ikke alle tiggere?

Enten vi er rike eller fattige, skulle vi "gjøre det vi kan" når andre er i nød.

For et flott nytt element som er introdusert i vårt generalkonferanseformat. Bien hecho, Eduardo.

I det som skulle bli det mest oppsiktsvekkende øyeblikk i hans tidlige virke, reiste Jesus seg i sin hjemmesynagoge i Nasaret og leste disse ordene som Jesaja profeterte, og som står i Lukas evangelium: "Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige. Han har sendt meg for å forkynne for fanger at de skal få frihet... [og] for å sette undertrykte fri."¹

Slik gjorde Frelseren den første offentlige bekjentgjørelsen om sin messianske tjenestegjerning. Men dette verset gjorde det også klart at på veien til sitt endelig sonoffer og sin oppstandelse, ville Jesu første og fremste messianske plikt være å vel-signere de fattige, herunder de fattige i ånden.

Helt fra begynnelsen av sitt virke elsket Jesus de fattige og vanskeligstilte på en uvanlig måte. Han ble født inn i hjemmet til to av dem, og vokste opp blant mange flere av dem. Vi kjenner ikke alle detaljene i hans timelige liv, men han sa en gang: "Revene har huler, og [fuglene] har reder, men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til."² Tilsynelatende var Skaperen av himmel

og jord "og alle ting som i dem er"³, hjemløs, i det minste i sitt voksne liv.

Gjennom hele historien har fattigdom vært en av menneskehetens største og mest utbredte utfordringer. Dens innlysende pris er vanligvis fysisk, men de åndelige og følelsesmessige skadene den kan medføre, kan være enda mer ødeleggende. Uansett har aldri den store Forløser gitt noen mer vedvarende oppfordring enn at vi sammen med ham må løfte denne byrden fra andre. Som Jehova sa han at han ville dømme Israels hus strengt fordi "dere har rov fra de [tregende] i husene hos dere".

"Hvordan kan dere," gråt han, "trække mitt folk ned og knuse de fattiges ansikter?"⁴

Forfatteren av Ordspråkene ville gjøre saken klinkende klar: "Den som undertrykker en arming, håner hans skaper," og "den som lukker sitt øre for den fattiges skrik, han skal selvselve, men ikke få svar."⁵

I vår tid hadde Jesu Kristi gjenopprettede kirke ennå ikke sett sin første årssdag da Herren befalte medlemmene å "se til de fattige og trengende og hjelpe dem, så de ikke skal lide".⁶ Legg merke til det bydende verbet i dette skriftstedet – de "skal" ikke lide. Dette er språk Gud bruker når han mener alvor.

Gitt den monumentale utfordringen med urettferdighet i verden, hva kan én mann eller kvinne gjøre? Mesteren selv ga et svar. Da Maria salvet hodet til Jesus med en kostbar begravelssalve før han ble forrådt og korsfestet, protesterte Judas Iskariot mot denne ekstravagansen og "skjente på henne"⁷

Jesus sa:

"Hvorfor plager dere henne? Hun har gjort en god gjerning..."

*Hun gjorde det hun kunne.*⁸

"Hun gjorde det hun kunne"! Hvilken kortfattet oppskrift! En journalist spurte en gang mor Teresa i Calcutta om hennes håpløse oppgave med å redde de nødlidende i denne byen. Han sa at statistisk sett oppnådde hun absolutt ingenting. Denne bemerkelsesverdige lille kvinnen svarte at hennes arbeid handlet om kjærlighet, ikke statistikk. Til tross for det overveldende antallet *utenfor* hennes rekkevidde, sa hun at hun kunne holde budet om å elske Gud og sin neste ved å tjene dem som var *innenfor* hennes rekkevidde med de ressurser hun hadde. "Det vi gjør er bare en dråpe i havet," sa hun ved en annen anledning. "Men om vi ikke gjorde det, ville havet hatt en dråpe mindre [enn] det har."⁹ Nøkkernt konkluderte journalisten med at kristendommen åpenbart *ikke* dreier seg om statistikk. Han resonnererte med at hvis det ville være større glede i himmelen over én synder som omvender seg, enn over de nittini som ikke trenger til omvendelse, er Gud tydeligvis ikke altfor opptatt av prosentandeler.¹⁰

Hvordan kan vi "gjøre det vi kan"?

For det første kan vi, slik kong Benjamin forkynte, slutte å holde tilbake våre midler fordi vi mener fattige selv er skyld i sin elendighet. Kanskje noen *har* skapt sine egne vanskeligheter, men gjør ikke vi

andre nøyaktig det samme? Er ikke det grunnen til at denne barmhjertige mannen spør: "Er vi ikke alle tig- gere?"¹¹ Roper vi ikke alle om hjelp og håp og svar på bønn? Ber vi ikke alle om tilgivelse for feil vi har gjort og vanskeligheter vi har forårsaket? Trygler vi ikke alle om at nåden må kompensere for våre svakheter, at barmhjertigheten vil seire over rettferdigheten i det minste i vårt tilfelle? Ikke rart at kong Benjamin sier at vi *får* forlatelse for våre synder ved å be til Gud, som svarer medfølende, men vi *bevarer* en forlatelse for våre synder ved medfølende å hjelpe de fattige som ber oss om hjelp.¹²

I tillegg til barmhjertig handling på deres vegne, skulle vi også be for de trengende. En gruppe zoramitter, som ble betraktet av andre som "urene" og som "berme" – dette er ord fra Skriftene – ble utstøtt fra sine gudshus "på grunn av sine grove klær". Mormon sier at de var "fattige på denne verdens gods, og de var også fattige

av hjertet"¹³ – to tilstander som nesten alltid følger hverandre. Misjonærledsagerne Alma og Amulek imøtegår denne forkastelige avvisningen av de dårlig kledde ved å fortelle dem at uansett hvilke privilegier andre måtte nekte dem, kan de alltid be – på sine marker og i sine hus, i sine familier og i sitt hjerte.¹⁴

Men så sier Amulek til denne gruppen som hadde blitt avvist: "Hvis *dere*, etter å ha gjort alle disse ting, viser bort de trengende og de nakne og ikke besøker de syke og plagede og gir av deres midler, *hvis dere har noen*, til dem som står i trang til det, jeg sier til *dere*... da er deres bønner forgyves og gavner dere ikke, og dere er som hyklere som forneker troen."¹⁵ For en slående påminnelse om at enten vi er rike *eller* fattige, skulle vi "gjøre det vi kan" når andre er i nød.

For ikke å bli anklaget for å fremme virkelighetsfjerne sosiale programmer for å bøte på dårlig samvittighet

eller gå god for tigging som vekstindustri, lover jeg at min ærbødighet for prinsippene flid, sparsommelighet, selvhjulpenhet og ambisjon er like sterk som noen annen mann eller kvinnes. Vi forventes alltid å hjelpe oss selv før vi søker hjelp fra andre. Dessuten vet jeg ikke nøyaktig hvordan hver enkelt av dere bør oppfylle deres plikt overfor dem som ikke gjør det eller ikke alltid kan hjelpe seg selv. Men jeg vet at Gud vet det, og han vil hjelpe og veilede dere i barmhjertige tjenestegjeringer hvis dere samvittighetsfullt ønsker det og ber og prøver å holde et bud som han har gitt oss om og om igjen.

Dere vil innse at jeg her taler om vanskelige samfunnsmessige behov som går langt utover Kirkens medlemmer. Heldigvis er Herrens måte å hjelpe våre egne på enklere. Alle som er fysisk i stand til det, skulle overholde fasteloven. Jesaja skrev:

"Er ikke dette den faste jeg finner behag i? ...

“Er det ikke dette at du bryter ditt brød til den som sulter, og lar hjemløse stakkarer komme i hus – når du ser en naken, at du da kler ham... [at du] sprenger åkets bånd [og] slipper undertrykte fri...?”¹⁶

Jeg bærer vitnesbyrd om miraklene, både åndelige og timelige, som kommer til dem som etterlever fasteloven. Jeg bærer vitnesbyrd om miraklene som har kommet til meg. I sannhet har jeg, slik Jesaja skrev, ropt ut til Ham i faste mer enn én gang, og i sannhet har Gud svart: “Her er jeg.”¹⁷ Nyt dette hellige privilegium minst en gang i måneden, og være like generøs, når omstendighetene tillater det, med deres fasteoffer og andre bidrag til humanitærhjelp, utdanning og misjonærarbeid. Jeg lover at Gud vil være generøs mot dere, og de som får hjelp på grunn av dere, vil kalle dere velsignet for evig. Mer enn 750 000 medlemmer av Kirken fikk i fjor hjelp av fasteoffergaver som ble forvaltet av trofaste biskoper

og Hjelpeforenings-presidenter. Det er mange takknemlige sistedagers-hellige.

Brødre og søstre, en slik tale tilsier at jeg uforbeholdent anerkjenner de ufortjente, uendelige velsignelsene i mitt liv, både timelig og åndelig. I likhet med dere, har jeg til tider hatt økonomiske bekymringer, men jeg har aldri vært fattig, og jeg vet ikke engang hvordan det føles. Heller ikke vet jeg alle grunnene til omstendighetene rundt vår fødsel, vår helse, våre muligheter til utdanning og økonomisk fremgang varierer så mye her i jordelivet, men når jeg ser nød blant så mange, vet jeg at “på grunn av Guds nåde går jeg”.¹⁸ Jeg vet også at selv om jeg kanskje ikke er min brors vokter, er jeg min brors bror, og “fordi jeg er blitt meget gitt, må jeg og gi”.¹⁹

I så henseende vil jeg gi en personlig hyllest til president Thomas Spencer Monson. Jeg har blitt velsignet med å kjenne ham i 47 år nå, og et bilde av ham som jeg vil sette høyt til jeg dør, er

når han flyr hjem fra et Øst-Tyskland i økonomisk ruin, i tøflene fordi han hadde gitt bort ikke bare sin andre dress og sine ekstra skjorter, men til og med skoene han gikk i. “Hvor fagre er på fjellene [og subbene gjennom en flyplassterminal] hans føtter som kommer med gledesbud, som forkynner fred.”²⁰ Mer enn noen mann jeg kjenner, har president Monson “gjort alt han kunne” for enken og de farløse, de fattige og undertrykte.

I en åpenbaring til profeten Joseph Smith i 1831 sa Herren at de fattige en dag ville få se Guds rike komme og utfri dem i kraft og stor herlighet.²¹ Måtte vi bidra til å oppfylle denne profetien ved å komme i den kraft og herlighet som vårt medlemskap i Jesu Kristi Kirke gir oss, for å utfri enhver vi kan fra den fattigdom som holder dem fanget og knuser så mange av deres drømmer. Det ber jeg om i Jesu Kristi barmhjertige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lukas 4:18.
2. Matteus 8:20.
3. 2 Nephi 2:14; 3 Nephi 9:15.
4. Jesaja 3:14–15.
5. Ordspråkene 14:31; 21:13.
6. Lære og pakter 38:35.
7. Se Markus 14:3–5; se også Matteus 26:6–9; Johannes 12:3–5.
8. Markus 14:6, 8; uthevelse tilføyd.
9. Mother Teresa of Calcutta, *My Life for the Poor*, red. José Luis González-Balado and Janet N. Playfoot (1985), 20.
10. Se Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), 28–29, 118–19; se også Lukas 15:7.
11. Mosiah 4:19.
12. Se Mosiah 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Se Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28; uthevelse tilføyd.
16. Jesaja 58:6–7.
17. Jesaja 58:9.
18. Tilskrives John Bradford; se *The Writings of John Bradford*, red. Aubrey Townsend (1853), xliii.
19. “Fordi jeg er blitt meget gitt,” *Salmer*, nr. 141. © Harper San Francisco.
20. Jesaja 52:7.
21. Lære og pakter 56:18; se også vers 19.

Av eldste L. Tom Perry
i De tolv apostlers quorum

Finn varig fred og bygg evige familier

Det er Jesu Kristi evangelium som utgjør den grunnvoll hvorpå vi kan finne varig fred og bygge opp evige familieenheter.

Vår reise gjennom livet har perioder med både gode og dårlige tider. Hver av dem byr på forskjellige utfordringer. Hvor godt vi lærer å tilpasse oss endringene som kommer, avhenger av grunnvollen vi bygger på. Vår Herre og Frelseres evangelium gir et sikkert og solid fundament. Det bygges bit for bit etter hvert som vi får kunnskap om Herrens evige plan for sine barn. Frelseren er mesterlæreren. Vi følger ham.

Skriftene vitner om ham og gir et eksempel på fullkommen rettferdighet som vi kan følge. Jeg har fortalt Kirkens medlemmer på en tidligere konferanse at jeg har en rekke notatbøker hvor mor hadde skrevet notater hun brukte til å forberede leksjonene sine i Hjelpeforeningen. Notatene er like nyttige i dag som de var den gangen. En av disse var et sitat som ble skrevet i 1908 av Charles Edward Jefferson om Jesu Kristi karakter. Det lyder:

“Å være kristen er å beundre Jesus så inderlig og med så stor glød at hele livet strekker seg etter ham med et mål om å bli ham lik...”

Vi kan lære ham å kjenne gjennom

ordene han talte og gjerningene han gjorde, men også gjennom hans stillhet. Vi kan også kjenne ham ved det inntrykk han gjorde først på sine venner og dernest på sine fiender, og for det tredje på mange av sine samtidige...

“Et av kjennetegnene på livet på 1900-tallet er misnøye [og vanskeligheter]...”

Verden søker innbitt etter noe, men vet knapt nok hva. Rikdom er kommet, verden er full av oppfinnelser på grunn av menneskets ferdigheter og evner, men vi er fremdeles urolige, misfornøyd og forvirret... [Hvis vi åpner] Det nye testamente, [blir vi møtt av disse ord]: “Kom til meg, og jeg vil jeg gi dere hvile, jeg er livets brød, jeg er verdens lys, om noen tørster, han komme til meg og drikke, min fred gir jeg dere, dere skal få kraft, deres hjerte skal glede seg” (*The Character of Jesus* [1908], 7, 11, 15–16).

Menn og kvinner formes delvis av dem som de velger å leve blant. De som de ser opp til og prøver å etterligne, former dem også. Jesus er det store forbilde. Den eneste måten

å finne varig fred på er å se hen til ham og leve.

Hva er det ved Jesus som er verdt vårt studium?

Det nye testamentes forfattere brydde seg ikke om Jesu anseelse, klærne han hadde på seg eller husene han bodde i. Han ble født i en stall, arbeidet i et snekkerverksted, underviste i tre år og døde så på et kors... Det nye testamente ble skrevet av menn som var fast bestemt på at vi fester vårt blikk på ham” (*The Character of Jesus*, 21–22) i visshet om at han virkelig var og er Guds Sønn, verdens Frelser og Forløser.

Jeg tror én av Frelserens lignelser er spesielt relevant for oss i dag.

Den finnes i Matteus kapittel 13, hvor vi leser:

“Mens folkene sov, kom hans fiende og sådde ugress blant hveten, og gikk så bort.

Men da strået skjøt opp og satte aks, da kom også ugresset til syne.

Tjenerne gikk da til husbonden og sa: Herre, var det ikke godt korn du sådde i åkeren din? Hvor har den da ugresset fra?

Han sa til dem: Dette har en fiende gjort. Da spurte tjenerne ham: Vil du at vi skal gå og sanke det sammen?

Han sa: Nei, for da ville dere også komme til å rive opp hveten når dere sanker ugresset sammen.

La dem begge vokse sammen til høsten. Når det så er tid for innhøsting, vil jeg si til høstfolkene: Sank først ugresset sammen og bind det i bunter for å brenne det. Men hveten skal dere samle i låven min” (vers 25–30).

Alle menneskers gamle fiende har funnet utallige hjelpemidler til å spre ugresset vidt omkring. Han har til og med funnet måter å få dem til å trenge inn i hjemmets hellighet på. De ugudelige og verdslige veier har blitt så utbredt at det virker umulig

å luke dem helt bort. De kommer gjennom kabler og gjennom luften inn de innretningene vi har utviklet for å opplyse og underholde oss. Hveten og ugresset har vokst seg tett sammen. En som forvalter marken, må etter beste evne gi næring til det som er godt og gjøre det så sterkt og vakkert at ugresset ikke vil appellere til hverken øye eller øre. Hvor velsignet vi er som medlemmer av Herrens kirke, at vi har vår Herre og Frelzers dyrebare evangelium som en grunnvoll vi kan bygge vårt liv på.

I 2 Nephi i Mormons bok leser vi: "For se, igjen sier jeg dere at hvis dere vil gå inn på veien og motta Den Hellige Ånd, vil den vise dere alt dere skal gjøre" (2 Nephi 32:5).

Vi må aldri la verdens larm overvelde den milde, lave røsten.

Vi har helt klart blitt advart mot hendelser vi vil møte i vår tid. Vår utfordring vil være hvordan vi

forbereder oss for hendelsene Herren har sagt med sikkerhet ennå vil komme.

Mange i vårt bekymrede samfunn forstår at oppløsningen av familien bare vil medføre sorg og håpløshet i en urolig verden. Som medlemmer av Kirken har vi ansvar for å bevare og beskytte familien som den grunnleggende enheten i samfunnet og evigheten. Profetene har advart og forberedt oss på de uunngåelige og ødeleggende konsekvensene av en forringelse av familieverdier.

Mens verden fortsetter å følge med på oss, la oss være sikre på at vårt eksempel vil oppholde og støtte Herrens plan for sine barn her på jorden. Den største undervisningen må gjøres ved gode eksempler. Vårt hjem må være et hellig sted for å kunne motstå verdens press. Husk at de største av alle Herrens velsignelser kommer gjennom og gis til rettferdige familier.

Vi må omhyggelig fortsette å evaluere vår innsats som foreldre. Den mest effektive undervisning et barn noen sinne vil få, vil komme fra engasjerte og rettskafne fedre og mødre. La oss først betrakte rollen som mor. Lytt til dette sitatet av president Gordon B. Hinckley:

"Kvinner som gjør et hus til et hjem, gjør et langt større bidrag til samfunnet enn dem som befaler store hærstyrker eller står i spissen for imponerende selskaper. Hvem kan sette en prislapp på innflytelsen en mor har på sine barn, en bestemor på sine etterkommere, eller tanter og søstre på sine slektninger?"

Vi kan på ingen måte måle eller beregne innflytelsen av kvinner som, på sin egen måte, bygger et stabilt familieliv og gir næring til fremtidens generasjoner for deres evige gode. Beslutningene som tas av kvinnene i denne generasjon, vil ha evige konsekvenser. Jeg vil påstå at mødre i dag ikke finner større muligheter eller mer alvorlige utfordringer enn å gjøre alt de kan for å styrke hjemmet" (*Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], 152).

La oss nå se på rollen en far spiller i vårt liv:

Fedre gir velsignelser og utfører hellige ordinanser for sine barn. Dette vil bli åndelige høydepunkter i deres liv.

Fedre er personlig involvert i å lede familiebønn, daglig skriftstudium og ukentlig familiens hjemmeaften.

Fedre utvikler familietradisjoner ved å delta i å planlegge ferieturer og utflukter som vil engasjere alle familiens medlemmer. Minner fra disse spesielle stundene sammen vil aldri bli glemt av deres barn.

Fedre har samtaler på tomannshånd med sine barn og lærer dem prinsipper i evangeliet.

Fedre lærer sønner og døtre verdien av arbeid og hjelper dem å sette seg verdige mål.

Fedre er et eksempel på trofast tjeneste i evangeliet.

Husk, brødre, deres hellige kall som far i Israel – deres viktigste kall i tid og all evighet – er et kall som dere aldri blir avløst fra.

På stavskonferansene for mange år siden viste vi et filmklipp for å illustrere temaet i budskapet vi presenterte. I løpet av året, mens vi reiste rundt i Kirken på våre tildelte stavskonferansebesøk, ble vi svært godt kjent med innholdet i filmen. Vi kunne nesten sitere det utenat. Jeg har husket budskapet gjennom alle disse årene. President Harold B. Lee hadde fortellerstemmen på filmen, som handlet om en hendelse i hjemmet til hans datter. Historien lød omtrent slik:

En kveld forsøkte moren i hjemmet febrilsk å bli ferdig med å konservere litt frukt. Endelig var barna klare til å legge seg og hadde roet seg. Så var det på tide å ta seg av frukten. Idet hun begynte å skrelle og rense

frukten, kom to små gutter inn på kjøkkenet og kunngjorde at de var klare for aftenbønn.

Moren ønsket ikke å bli avbrutt, så hun sa til guttene: "Kan ikke dere bare holde bønn alene i kveld, så kan mamma fortsette å arbeide med frukten?"

Den eldste av de to sønnene plantet føttene bestemt i gulvet og spurte: "Hva er viktigst, bønn eller frukt?" (Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – Harold B. Lee [2000], 143–44.)

Noen ganger befinner vi oss i situasjoner hvor vi har anledning til å undervise barn noe som vil ha varig innflytelse på deres unge liv. Naturligvis er bønn viktigere enn frukt. Gode foreldre skulle aldri være for opptatt til å gripe inn et øyeblikk i et barns liv når noe viktig kan undervises.

Jeg er fast overbevist om at det aldri har vært en periode i løpet av mine mange år da vår himmelske Faders barn har hatt større behov for veiledning fra trofaste, hengivne foreldre. Vi har en stor og edel herkomst av foreldre som ofret nesten alt de hadde for å finne et sted hvor de

kunne oppdra sin familie med tro og mot, slik at neste generasjon ville få større muligheter enn de selv hadde hatt. Vi må finne i oss selv den samme faste beslutning og overvinne utfordringene vi møter med den samme offervilje. Vi må innprente i fremtidige generasjoner en stadig sterkere tillit til vår Herre og Frelses læresetninger.

"Og nå, mine sønner, husk, ja, husk at det er på vår Forlørsers klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll, så djevelen, når han sender ut sine mektige vinder, ja, sine piler i hvirvelvinden, ja, når all hans hagl og hans mektige storm slår mot dere, skal det ikke ha noen makt over dere til å trekke dere ned i elendighetens og den evige pines avgrunn fordi klippen dere er bygget på, er en sikker grunnvoll, og hvis menneskene bygger på denne grunnvoll, kan de ikke falle" (Helaman 5:12).

Det er Jesu Kristi evangelium som utgjør denne grunnvoll hvorpå vi kan finne varig fred og bygge opp evige familieenheter. Dette vitner jeg om i vår Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Quentin L. Cook
i De tolv apostlers quorum

Velg med omhu

Vi skulle "forkaste det onde og velge det gode" (Jesaja 7:15).

Mine kjære brødre, i kveld ønsker jeg å dele noen råd med dere om avgjørelser og valg.

Da jeg var ung advokat i San Francisco Bay-området, utførte jeg litt juridisk arbeid for et firma som produserte juleutgavene av Baltus Brun på TV.¹ Jeg ble tilhenger av Charles Shulz og hans verk – *Knøttene*, med Baltus Brun, Sofie, Sniff og andre strålende figurer.

En av mine favoritt-tegneserier handlet om Sofie. Så vidt jeg husker spilte Baltus Bruns baseball-lag en viktig kamp – Sofie spilte på høyre side, og en høy ball ble slått mot henne. Basene var fulle, og det var slutten av niende inning. Hvis Sofie tok imot ballen, ville laget hennes vinne. Hvis Sofie mistet ballen, ville det andre laget vinne.

Slik det bare kunne skje i en tegneserie, sto hele laget rundt Sofie da ballen kom. Sofie tenkte: "Hvis jeg tar ballen, vil jeg være helten. Hvis jeg ikke gjør det, vil jeg være syndebukken."

Ballen kom, og mens lagkame-ratene fulgte ivrig med, mistet Sofie ballen. Baltus Brun kastet hansken sin i bakken i avsky. Sofie så på lagkame-ratene sine, satte hendene på hoftene

og sa: "Hvordan kan dere forvente at jeg skal ta ballen når jeg er bekymret for landets utenrikspolitikk?"

Dette var en av mange høye baller Sofie mistet i årenes løp, og hun hadde en ny unnskyldning hver gang.² Selv om de alltid var humoristiske, var Sofies unnskyldninger bortforklaringer – usanne grunner til at hun ikke klarte å ta ballen.

I løpet av president Thomas S. Monsons tjenestegjering har han ofte sagt at avgjørelser bestemmer fremtiden.³ I denne ånd er mitt råd i kveld å heve oss over enhver bortforklaring som hindrer oss i å ta gode avgjørelser, spesielt med hensyn til å tjene Jesus Kristus. I Jesaja blir vi undervist at vi må "forkaste det onde og velge det gode".⁴

Jeg tror det er av spesiell betydning i vår tid, når Satan raser i menneskenes hjerter på så mange nye og nesten umerkelige måter, at våre valg og avgjørelser tas med omhu, i samsvar med målene vi hevder å strekke oss etter. Vi trenger utvetydig engasjement for budene og streng overholdelse av hellige pakter. Når vi lar bortforklaringer få hindre en tempelbegavelse, en verdig misjon og et tempelekteskap, er de spesielt farlige. Det er hjerteskjærende når vi uttrykker tro på disse målene, men

forsømmer den daglige adferd som er nødvendig for å oppnå dem.⁵

Noen unge mennesker erklærer sitt mål om å bli viet i templet, men går ikke på stevnemøter med tempelverdige personer. For å være ærlig er det noen som ikke har stevnemøter i det hele tatt! Dere enslige menn, jo lenger dere forblir enslige etter en passende alder og modenhet, jo mer komfortable kan dere bli. Men dere *burde* bli mer *ukomfortable*! Engasjer dere ivrig⁶ i åndelige og sosiale aktiviteter som er forenlige med deres mål om tempelekteskap.

Noen utsetter ekteskapet til utdannelsen er fullført og de har skaffet seg jobb. Selv om dette er allment akseptert i verden, viser ikke denne tankegangen tro, den er ikke i samsvar med råd fra vår tids profeter, og den er ikke forenlig med den sunne lære.

Jeg møtte nylig en tenåring, en flott ung mann. Hans mål var å reise på misjon, skaffe seg utdannelse, gifte seg i templet og ha en trofast og lykkelig familie. Jeg var svært tilfreds med målene hans. Men i løpet av flere samtaler kom det frem at adferden hans og valgene han tok, ikke var forenlig med målene. Jeg følte at han virkelig ønsket å reise på misjon og unngikk alvorlige overtredelser som ville hindre en misjon, men hans daglige adferd bidro ikke til å forberede ham for de fysiske, følelsesmessige, sosiale, intellektuelle og åndelige utfordringene han ville møte.⁷ Han hadde ikke lært å arbeide hardt. Han tok ikke skolen eller Seminar på alvor. Han gikk i kirken, men han hadde ikke lest Mormons bok. Han tilbrakte mye tid på videospill og sosiale medier. Han syntes å tro at det å stille opp til misjon ville være tilstrekkelig. Unge menn, bestem dere på nytt for verdig adferd og seriøs forberedelse til å være vår Herre og Frelser Jesu Kristi utsendinger.

Jeg er ikke bare opptatt av de store veiskille-avgjørelsene, men også mellomtingen – hverdagen og tilsynelatende vanlige beslutninger hvor vi tilbringer mesteparten av vår tid. På disse områdene må vi vektlegge måtehold, balanse og ikke minst visdom. Det er viktig at vi hever oss over bortforklaringer og gjør de beste valgene.

Bruk av Internett er et godt eksempel på behovet for å utvise måtehold, balanse og visdom. Det kan brukes til misjonærarbeid, til å hjelpe til med prestedømsansvar, til å finne kjære forfedre til templets hellige ordinanser, og mye mer. Potensialet til det gode er enormt. Vi vet også at det kan overføre mye som er ondt, herunder pornografi, digital grusomhet⁸ og anonymt sladder. Det kan også forevige uforstand. Bror Randall L. Ridd forklarte på forrige generalkonferanse, idet han talte om Internett: "Dere kan bli fanget i endeløse løkker av trivialiteter som kaster bort tiden og forringer deres muligheter."⁹

Distraksjoner og motstand mot rettferdighet finnes ikke bare på Internett. De finnes overalt. De påvirker ikke bare ungdom, men oss alle. Vi lever i en verden som bokstavelig talt er i opprør.¹⁰ Vi er omgitt av overdrevne skildringer av "lek og moro" og umoralske og dysfunksjonelle liv. Dette fremstilles som normal adferd i store deler av media.

Eldste David A. Bednar minnet nylig medlemmene på å være ekte i sin bruk av sosiale medier.¹¹ En fremtredende tenker, Arthur C. Brooks, har understreket dette poenget. Han bemerker at ved bruk av sosiale medier er vi tilbøyelige til å kringkaste de lykkelige detaljene i vårt liv, men ikke vanskeligheter på skolen eller jobben. Vi fremstiller et ufullstendig liv – noen ganger på en selvforherligende eller falsk måte. Vi deler dette livet, og

så inntar vi det “nesten utelukkende... falske livet til [våre] venner på sosiale medier.” Brooks fremholder: “Hvordan er det mulig å ikke føle seg verre ved å bruke en del av tiden på å late som du er lykkeligere enn du er, og den andre delen av tiden på å se hvor mye lykkeligere enn deg selv andre synes å være?”¹²

Noen ganger føles det som om vi drukner i lettsindig uforstand, meningsløs støy og vedvarende strid. Når vi skrur ned volumet og gransker innholdet, er det svært lite som vil hjelpe oss i vår evige streben mot rettferdige mål. En far svarer klokt sine barn med deres mange anmodninger om å delta i disse distraksjonene. Han spør dem ganske enkelt: “Vil dette gjøre deg til et bedre menneske?”

Når vi bortforklarer gale valg, store eller små, som er i strid med det gjengitte evangelium, mister vi de velsignelser og den beskyttelse vi trenger, og blir ofte fanget i synd, eller kommer ganske enkelt på avveie.

Jeg er spesielt bekymret for uforstand¹³ og å være besatt av “alt som er nytt”. I Kirken oppmuntrer vi til og gleder oss over sannhet og kunnskap av alle slag. Men når kultur, kunnskap og sosiale skikker blir adskilt fra Guds plan for lykke og Jesu Kristi viktige rolle, fører det uunngåelig til en oppløsning av samfunnet.¹⁴ Til tross for enestående fremgang på mange områder i vår tid, spesielt innen vitenskap og kommunikasjon, har viktige

grunnleggende verdinormer blitt sveket, og lykke og velvære har generelt sett blitt redusert.

Da apostelen Paulus ble invitert til å tale på Areopagos i Aten, fant han noe av den samme intellektuelle fordreining og fravær av sann visdom som finnes i dag.¹⁵ I Apostlenes gjerninger leser vi følgende: “Alle atenerne og de fremmede som oppholdt seg der, gav seg ikke tid til annet enn å fortelle eller høre nytt.”¹⁶ Paulus la vekt på Jesu Kristi oppstandelse. Da folkemengden innså at budskapet hans var religiøst, var det noen som hånet ham. Andre forkastet ham i bunn og grunn med å si: “Vi vil høre deg tale om dette igjen!”¹⁷ Paulus forlot Aten *uten noen fremgang*. Domprost Frederic Farrar skrev om dette besøket: “I Aten grunnla han ingen menighet, til Aten skrev han ingen brev, og i Aten, etter at han hadde vært i et område, satte han aldri fot der igjen.”¹⁸

Jeg syns eldste Dallin H. Oaks inspirerte budskap om å skille mellom “bra, bedre og best”, gir oss en effektiv måte å evaluere valg og prioriteringer på.¹⁹ Mange valg er ikke direkte onde, men hvis de stjeler all vår tid og hindrer oss i å gjøre de beste valgene, da blir de lumske.

Selv gode bestrebelser trenger evaluering for å avgjøre om de har blitt distraksjoner fra de viktigste målene. Jeg hadde en minneverdig samtale med min far da jeg var tenåring. Han syntes

ikke nok unge mennesker fokuserte på eller forberedte seg til langsiktig viktige mål – som for eksempel arbeid og å forsørge en familie.

Meningsfylt studium og forberedende arbeid sto alltid fremst blant min fars anbefalte prioriteringer. Han forsto at fritidsaktiviteter, som debatt og studentråd kunne ha direkte sammenheng med noen av mine viktige mål. Han var mer usikker på den betydelige tiden jeg brukte på fotball, basketball, baseball og friidrett. Han skjønte at idrett kunne bygge opp styrke, utholdenhet og samarbeidsevne, men mente kanskje det ville være bedre å konsentrere seg om én idrett på kortere tid. Etter hans syn var idrett bra, men ikke best *for meg*. Han var bekymret for at noe av idretten handlet om å utvikle lokal kjendisstatus eller berømmelse på bekostning av viktigere langsiktige mål.

Gitt denne historien, er en av grunnene til at jeg liker beretningen om da Sofie spilte baseball, at etter min fars syn burde jeg heller ha studert utenrikspolitikk og ikke bekymret meg for om jeg ville klare å ta en ball. Jeg bør gjøre det klart at min mor elsket idrett. Det ville måtte en sykehusinnleggelse til før hun ville gå glipp av en av kampe mine.

Jeg hadde bestemt meg for å følge min fars råd og ikke drive aktiv idrett på college. Så informerte fotballtreneren på high school meg om at Stanfords fotballtrener ønsket å spise lunsj

med Merlin Olsen og meg. De av dere som er yngre, vet kanskje ikke hvem Merlin er. Han var en fantastisk takler på Logan High Schools fotballag, hvor jeg spilte quarterback og safety, og returnerte avspark og punter. På high school ble Merlin rekruttert av de fleste store fotballag over hele landet. På college vant han Outland-trofeet som landets beste indre lineman. Merlin ble til slutt den tredje personen som ble valgt til å spille i National Football League, og spilte i utrolige 14 påfølgende proff-finale. Han ble tatt opp i æresgalleriet for profesjonelle fotballspillere i 1982.²⁰

Lunsjen med Stanfords trener var på restauranten Bluebird i Logan, Utah. Etter at vi håndhilste, møtte han aldri blikket mitt. Han snakket direkte til Merlin, men ignorerte meg. På slutten av lunsjen snudde han seg for første gang mot meg, men husket ikke navnet mitt. Han informerte så Merlin: "Hvis du velger Stanford og ønsker å ha din venn med deg, har han gode nok karakterer, og det kan sikkert ordnes." Denne opplevelsen bekreftet for meg at jeg burde følge min fars kloke råd.

Min hensikt er ikke å fraråde deltagelse i idrett eller bruk av Internett eller andre gode aktiviteter som unge

mennesker liker. De er den slags aktiviteter som krever måtehold, balanse og visdom. Når de brukes klokt, beriker de vårt liv.

Men jeg oppfordrer alle, unge og gamle, til å gjennomgå målene sine og strebe etter å utøve større selvdisiplin. Vår daglige adferd og våre valg skulle være i samsvar med våre mål. Vi må heve oss over bortforklaringer og distraksjoner. Det er spesielt viktig å foreta valg i samsvar med våre pakter om å tjene Jesus Kristus i rettferdighet.²¹ Vi må ikke miste det av syne, eller miste denne ballen uansett grunn.

Dette liv er tiden for å forberede seg til å møte Gud.²² Vi er et lykkelig og lystig folk. Vi setter pris på god sans for humor og verdsetter ustrukturert tid sammen med venner og familie. Men vi må forstå at det er en alvorlig hensikt som må ligge til grunn for vår holdning til livet og alle våre valg. Distraksjoner og bortforklaringer som begrenser fremgang, er skadelige nok, men når de reduserer troen på Jesus Kristus og hans kirke, er de tragiske.

Min bønn er at vi som prestedømsbærere vil oppføre oss i samsvar med de edle målene som kreves av dem som er i Mesterens tjeneste. I alle ting skulle vi huske at det å være "tapre i vitnesbyrdet om Jesus" er den store prøven som vil utgjøre skillet mellom det celestiale og det terrestriale rike.²³ Vi ønsker å være på den celestiale siden av dette skillet. Som en av hans apostler bærer jeg glødende vitnesbyrd om forsoningens realitet og Jesu Kristi, vår Frelsers guddommelighet. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lee Mendelson-Bill Melendez Production TV Specials.
2. Fra Saturns måner som distraherer henne, til å bekymre seg for mulige giftstoffer

i hansken sin, bortforklarte alltid Sofie grunnen til at hun mistet ballen.

3. Se "Decisions Determine Destiny," kapittel 8 i *Pathways to Perfection: Discourses of Thomas S. Monson* (1973), 57.
4. Jesaja 7:15.
5. Om bare å gjøre var så enkelt som å vite hva som var godt å gjøre, hadde kapeller vært kirker og fattige menns hytter vært fyrsters slott" (William Shakespeare, *Kjøpmannen i Venedig* akt 1, scene 2, linje 12–14).
6. Lære og pakter 58:27.
7. Se *Adjusting to Missionary Life* (hefte, 2013), 23–49.
8. Se Stephanie Rosenbloom, "Dealing with Digital Cruelty," *New York Times*, 24. aug. 2014, SR1.
9. Randall L. Ridd, "Den utvalgte generasjon," *Liahona*, mai 2014, 56.
10. Se Lære og pakter 45:26.
11. Se David A. Bednar, "To Sweep the Earth as with a Flood" (tale under skoleuken ved BYU, 19. aug. 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/to-sweep-the-earth-as-with-a-flood.
12. Arthur C. Brooks, "Love People, Not Pleasure," *New York Times*, 20. juli 2014, SR1.
13. Dessverre er en avledning som har styrket seg i vår tid, ren uforstand. Da Frelseren regnet opp noen av tingene som kan besudle et menneske, tok han med uforstand (se Markus 7:22).
14. Dette skjedde i antikkens Hellas og Roma, så vel som med sivilisasjonene i Mormons bok.
15. Se Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898), 302. Det var filosofer av alle slag, herunder epikureiske og stoiske, rivaliserende grupper som noen beskrev som den hedenske verdens fariseere og saddukeere. Se også Quentin L. Cook, "Om å se forbi målet," *Liahona*, mars 2003, 21–24.
16. Apostlenes gjerninger 17:21.
17. Apostlenes gjerninger 17:32.
18. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 312.
19. Se Dallin H. Oaks, "Bra, bedre, best," *Liahona*, nov. 2007, 104–8.
20. Merlin Olsen var en fotballspiller som ble opptatt i æresgalleriet, skuespiller og NFL-kommentator for NBC. Han vant Outland-trofeet da han spilte fotball for Utah State University. Han spilte profesjonell fotball for Los Angeles Rams. På TV spilte han Jonathan Garvey sammen med Michael Landon i *Det lille huset på prærien* og hadde sitt eget TV-program, *Father Murphy*. Merlin er nå død (11. mars 2010), og vi savner ham veldig.
21. Se Lære og pakter 76:5.
22. Se Alma 34:32.
23. Lære og pakter 76:79.

Av eldste Craig C. Christensen
i De syttis presidentskap

Disse ting vet jeg selv

Å selv få vite at Jesu Kristi gjengitte evangelium er sant, kan være en av de største og fineste erfaringene i livet.

Mine kjære brødre, vi blir stadig inspirert av president Thomas S. Monsons personlige eksempel og prestedømtjeneste. Nylig ble flere diakoner spurt: "Hva beundrer du mest ved president Monson?" Én diakon fortalte at president Monson som barn ga lekene sine til trengende venner. En annen nevnte at president Monson tok seg av de mange enkene i menigheten sin. En tredje bemerket at han ble kalt som apostel i svært ung alder, og har velsignet mennesker over hele verden. Så sa én ung mann: "Det jeg beundrer mest ved president Monson er hans sterke vitnesbyrd."

Vi har alle følt vår profets spesielle vitnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus og hans beslutning om alltid å følge Åndens tilskyndelser. Hver gang han deler en opplevelse, oppfordrer president Monson oss til å etterleve evangeliet mer fullstendig og søke etter og styrke vårt eget vitnesbyrd. Husk det han sa fra denne talerstolen for noen konferanser siden: "For at vi skal være sterke og motstå alle kreftene som trekker oss i feil retning... må vi ha vårt eget vitnesbyrd. Enten dere er 12 eller 112 – eller et sted derimellom – kan dere selv få vite at Jesu Kristi evangelium er sant."¹

Selv om mitt budskap i kveld er

rettet til dem som er nærmere 12 enn 112, gjelder prinsippene jeg deler alle. Som svar på president Monsons uttalelse vil jeg spørre: Vet vi alle selv at evangeliet er sant? Kan vi si med frimodighet at vårt vitnesbyrd virkelig er vårt eget? For å sitere president Monson igjen: "Jeg vil hevde at et sterkt vitnesbyrd om vår Frelser og hans evangelium vil beskytte dere mot synden og ugudeligheten rundt dere... Hvis dere ikke allerede har et vitnesbyrd om disse tingene, så gjør det som trengs for å få det. Det er helt avgjørende at dere har deres eget vitnesbyrd, for andres vitnesbyrd holder bare et stykke på veien."²

Disse ting vet jeg selv

Å selv få vite at Jesu Kristi gjengitte evangelium er sant, kan være en av de største og fineste erfaringene i livet. Vi må kanskje begynne med å stole på andres vitnesbyrd – si som de unge kirkerne gjorde: "Vi tviler ikke på at våre mødre visste det."³ Dette er et godt sted å begynne, men vi må bygge videre derfra. For å være sterk til å etterleve evangeliet, er ingenting viktigere enn å motta og styrke vårt eget vitnesbyrd. Vi må være i stand til å erklære som Alma: "Disse ting vet jeg selv."⁴

"Og hvordan tror dere jeg vet dette så sikkert?" fortsatte Alma. "Se, jeg sier dere at de er gjort kjent for meg av Guds Hellige Ånd. Se, jeg har fastet og bedt i mange dager så jeg kunne vite disse ting selv, og nå vet jeg selv at de er sanne."⁵

Jeg ønsker å se det min far så

I likhet med Alma fikk også Nephi vite sannheten selv. Etter å ha hørt sin far snakke om sine mange åndelige opplevelser, ønsket Nephi å få vite det hans far visste. Dette var mer enn enkel nysgjerrighet – det var noe han hungret og tørstet etter. Selv om han var "meget ung", hadde han "et inderlig ønske om å kjenne Guds mysterier."⁶ Han higet etter å få "se og høre og vite disse ting ved den Hellige Ånds kraft."⁷

Mens Nephi "satt og overveide dette i [sitt] hjerte", ble han ført bort i ånden... "opp på et meget høyt fjell" hvor han ble spurt: "Hva ønsker du?" Svaret var enkelt: "Jeg ønsker å se det min far så."⁸ På grunn av hans troende hjerte og hans flittige innsats, ble Nephi velsignet med en fantastisk opplevelse. Han fikk et vitnesbyrd om Frelseren Jesu Kristi kommende fødsel, liv og korsfestelse. Han så fremkomsten av Mormons bok og evangeliets gjengivelse i de siste dager – alt som

følge av hans oppriktige ønske om å få vite det selv.⁹

Disse personlige erfaringene med Herren forberedte Nephi på motgangen og utfordringene han snart ville møte. De gjorde ham i stand til å stå sterkt, selv om andre i familien hans strevde. Han kunne gjøre dette fordi han hadde *lært* selv, og han *visste* selv. Han hadde blitt velsignet med sitt eget vitnesbyrd.

Da må han be til Gud

I likhet med Nephi, var også profeten Joseph Smith “meget ung” da hans “sinn [ble] tilskyndet til alvorlig overveielse” om åndelige sannheter. For Joseph var det en tid med “stor uro”, ettersom han var omgitt av motstridende og forvirrende budskap om religion. Han ønsket å vite hvilken kirke som var den rette.¹⁰ Inspirert av disse ordene i Bibelen: “Om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud,”¹¹ handlet han selv for å finne svar. På en vakker vårmorgen i 1820 gikk han inn i et skogholt og knelte i bønn. På grunn av sin tro og fordi Gud hadde et spesielt arbeid for ham

å gjøre, mottok Joseph et strålende syn av Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus, og fikk selv vite hva han skulle gjøre.

Ser dere i Josephs erfaring et mønster dere kan anvende for å oppnå eller styrke deres eget vitnesbyrd? Joseph lot Skriftene trenge inn i sitt hjerte. Han grunnet dypt på dem og anvendte dem på sin egen situasjon. Deretter handlet han i samsvar med det han hadde funnet ut. Resultatet var det strålende første syn – og alt som kom etter det. Denne kirken ble bokstavelig talt grunnlagt på prinsippet om at alle – innbefattet en 14 år gammel bondegutt – kan “be til Gud” og motta svar på sine bønner.

Hva er et vitnesbyrd?

Vi hører ofte medlemmer av Kirken si at deres vitnesbyrd om evangeliet er det mest verdifulle de har. Det er en hellig gave fra Gud som kommer til oss ved Den hellige ånds kraft. Det er den rolige og urokkelige vissheten som vi mottar når vi studerer, ber og etterlever evangeliet. Det er å føle Den

hellige ånd bære vitnesbyrd for vår sjel om at det vi lærer og gjør er riktig.

Noen snakker om et vitnesbyrd som om det var en lysbryter – den er enten av eller på. Enten har man et vitnesbyrd, eller så har man det ikke. I virkeligheten er et vitnesbyrd mer som et tre som går gjennom forskjellige stadier av utvikling og vekst. Noen av de høyeste trærne på jorden finnes i Redwood nasjonalpark i det vestlige USA. Når man står ved foten av disse enorme trærne, er det fantastisk å tenke på at hvert av dem har vokst fra et lite frø. Slik er det også med vårt vitnesbyrd. Selv om de kanskje ikke begynner med en enkelt åndelig opplevelse, vokser og utvikler de seg med tiden ved konstant næring og hyppige åndelige opplevelser.

Da er det ikke rart at da profeten Alma forklarte hvordan vi utvikler et vitnesbyrd, talte han om et frø som vokser til et tre. “Hvis dere gir plass,” sa han, “så et frø kan bli sådd i deres hjerte, se, hvis det er et ekte frø, eller et godt frø, og hvis dere ikke kaster det ut ved deres vantro... vil det begynne å svulme i deres bryst,

Cape Town i Syd-Afrika

og når dere føler denne svulmende bevegelse, vil dere begynne å si til dere selv: Dette må nødvendigvis være et godt frø – eller ordet må være godt – for det begynner å utvide min sjel, ja, det begynner å opplyse min forstand, ja, jeg begynner å fryde meg over det.”¹²

Det er ofte slik et vitnesbyrd begynner – med hellige, opplysende, betryggende følelser som viser oss at Guds ord er sanne. Men uansett hvor gode disse følelsene er, er de bare begynnelsen. Deres arbeid for å utvikle deres vitnesbyrd er ikke gjort – mer enn arbeidet med å dyrke et redwood-tre er gjort når den første lille spiren stikker opp av jorden. Hvis vi ignorerer eller forsømmer disse tidlige åndelige tilskyndelsene, hvis vi ikke gir dem næring ved å fortsette å studere Skriftene og be og søke flere opplevelser med Ånden, vil våre følelser bli borte og vårt vitnesbyrd vil avta.

Som Alma sa: “Men hvis dere forsømmer treet og ikke har tanke for å pleie det og gi det næring, se, da vil det ikke slå rot, og når solen svir det med sin hete, visner det fordi det ikke har noen rot, og dere rykker det opp og kaster det bort.”¹³

I de fleste tilfeller vokser vårt vitnesbyrd på samme måte som et tre vokser – gradvis, nesten umerkelig, som følge av vår konstante omsorg og flittige innsats. “Men hvis dere vil pleie ordet,” lovet Alma, “og gi det næring, ja, med deres tro og med stor flid og med tålmodighet vil pleie treet og gi det næring når det begynner å vokse, idet dere ser fremover til frukten, da skal det slå rot, og se, det skal bli et tre som vokser frem til evig liv.”¹⁴

Nå er tiden, dette er dagen

Mitt eget vitnesbyrd begynte da jeg studerte og grunnet på læresetningene i Mormons bok. Da jeg knelte ned og adspurte Gud i ydmyk bønn, vitnet Den hellige ånd for min sjel at det jeg leste, var sant. Dette første vitnesbyrd ble katalysator for mitt vitnesbyrd om mange andre sannheter i evangeliet, for, slik president Monson har sagt: “Hvis vi vet at Mormons bok er sann, vet vi også at Joseph Smith var en profet og at han så Gud den evige Fader og hans Sønn Jesus Kristus. Da vet vi også at evangeliet ble gjengitt i disse siste dager gjennom Joseph Smith – herunder gjengivelsen av både Det aronske og Det

melkisedekske prestedømme.”¹⁵ Siden den dagen har jeg hatt mange hellige opplevelser med Den hellige ånd som har bekreftet for meg at Jesus Kristus er verdens Frelser og at hans gjengitte evangelium er sant. Sammen med Alma sier jeg med sikkerhet at jeg vet disse ting selv.

Mine unge venner, tiden er inne og dette er dagen til å lære eller bekrefte for oss selv at evangeliet er sant. Vi har alle et viktig arbeid å gjøre. For å utføre dette arbeidet og bli beskyttet mot verdslige innflytelser som alltid synes å true, må vi ha tro som Alma, Nephi og den unge Joseph Smith for å motta og utvikle vårt eget vitnesbyrd.

I likhet med den unge diakonen jeg nevnte tidligere, beundrer jeg president Monson for hans vitnesbyrd. Det er som et imponerende redwood-tre, men også president Monsons vitnesbyrd måtte vokse og utvikle seg over tid. Vi kan selv få vite, slik president Monson vet, at Jesus Kristus er vår Frelser og verdens Forløser, at Joseph Smith er gjenopprettelsens profet, herunder gjengivelsen av Guds prestedømme. Vi bærer dette hellige prestedømme. Måtte vi lære disse tingene og vite dem selv. Det er min ydmyke bønn i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Våg å stå alene,” *Liahona*, nov. 2011, 62.
2. Thomas S. Monson, “Prestedømmets kraft,” *Liahona*, mai 2011, 66.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45–46.
6. 1 Nephi 2:16.
7. 1 Nephi 10:17.
8. 1 Nephi 11:1–3.
9. Se 1 Nephi 11–14.
10. Se Joseph Smith – historie 1:8–10.
11. Jakobs brev 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. Thomas S. Monson, *Liahona*, nov. 2011, 67.

Av biskop Dean M. Davies

Annenrådgiver i Det presiderende biskopsråd

Fasteloven: Et personlig ansvar for å hjelpe de fattige og trengende

Som Frelserens disipler har vi et personlig ansvar for å hjelpe de fattige og trengende.

Mine kjære brødre, jeg elsker prestedømmet, og jeg elsker å være sammen med dere.

Jeg er så inderlig takknemlig for at vi kan virke sammen i denne store sak.

Vi lever i en bemerkelsesverdig tid. Mirakuløse fremskritt innen medisin, vitenskap og teknologi har økt livskvaliteten for mange. Likevel ser vi også stor menneskelig lidelse og nød. I tillegg til kriger og rykter om krig rammer en økning i naturkatastrofer – herunder oversvømmelser, branner, jordskjelv og sykdom – millioner av mennesker over hele verden.

Kirkens ledere er oppmerksomme og årvåkne med hensyn til Guds barns velbefinnende overalt. Når, og der det er mulig, stiller Kirken sine hjelperessurser til rådighet for å hjelpe de trengende. I november i fjor rammet for eksempel tyfonen Haiyan øynasjonen Filippinene.

Haiyan var en supertyfon i kategori 5, og etterlot seg omfattende ødeleggelser og lidelse. Hele byer ble ødelagt, mange liv gikk tapt, millioner av hjem ble alvorlig skadet eller

totalskadd, og grunnleggende tjenester som vann, kloakk og elektrisitet opphørte og sluttet å fungere.

Kirkens ressurser ble stilt til rådighet få timer etter denne katastrofen. Medlemmer av Kirken som bor på Filippinene, samlet seg for å hjelpe sine brødre og søstre ved å sørge for

Når og der det er mulig, stiller Kirken sine hjelperessurser til rådighet for å hjelpe de trengende.

mat, vann, klær og hygienepakker til medlemmer og ikke-medlemmer.

Kirkens møtehus ble tilfluktssteder for mange tusen hjemløse. Under ledelse av områdepresidentskapet og lokale prestedømsledere, som i mange tilfeller hadde mistet alt de hadde, ble det gjort vurderinger om medlemmenes tilstand og sikkerhet. Inspirerte planer begynte å ta form for å gjenopprette akseptable levekår og selvhjelpenhet blant medlemmene.

En del ressurser ble stilt til rådighet for å hjelpe Kirkens medlemmer å gjenoppbygge sine lekur og boliger. Dette var ikke bare en almisse. Medlemmene fikk opplæring og utførte det nødvendige arbeidet for seg selv og deretter for andre.

En velsignelse av dette var at fordi medlemmer utviklet snekker-, rørlegger- og andre byggeferdigheter, klarte de å få meningsfylt arbeid da nærliggende byer og lokalsamfunn begynte gjenoppbyggingen.

Omsorg for de fattige og trengende er en grunnleggende læresetning og et vesentlig element i den evige frelsesplan.

Før sitt jordiske virke erklærte Herren gjennom sin profet: "For fattige kommer det alltid til å være i landet. Derfor byder jeg deg og sier: Du skal lukke opp din hånd for din bror, for de trengende og fattige som du har i ditt land."¹

I vår tid er omsorg for de fattige og trengende en av fire guddommelig forordnede ansvarsoppgaver i Kirken, som hjelper enkeltpersoner og familier å kvalifisere seg til opphøyelse.²

Omsorg for de fattige og trengende omfatter både timelig og åndelig frelse. Det innbefatter individuelle medlemmers tjeneste idet de personlig hjelper fattige og trengende, så vel som Kirkens formelle velferd, som forvaltes ved prestedømsmyndighet.

Sentralt i Herrens plan for å ha omsorg for de fattige og trengende, står *fasteloven*. “Herren har innført fasteloven og fasteoffer for å velsigne sitt folk og gjøre det mulig for dem å hjelpe de trengende.”³

Som Frelserens disipler har vi et personlig ansvar for å hjelpe de fattige og trengende. Trofaste medlemmer av Kirken overalt hjelper til ved å faste hver måned – å avstå fra mat og vann i 24 timer – og deretter gi Kirken et økonomisk fasteoffer som minst tilsva- rer verdien av maten de ville ha spist.

Jesajas ord skulle overveies ydmykt og undervises i alle hjem:

“Er ikke dette den faste jeg finner behag i, at dere løser ugudelighets lenker, sprenger åkets bånd, slipper undertrykte fri og bryter hvert et åk?

Er det ikke dette at du bryter ditt brød til den som sulter, og lar hjemløse stakkarer komme i hus – når du ser en naken, at du da kler ham, og at du ikke drar deg bort fra dem som er av ditt eget kjøtt og blod?”⁴

Jesaja ramset så opp de fantastiske velsignelsene Herren lover dem som adlyder fasteloven. Han sier:

“Da skal ditt lys bryte fram som morgenrøden, og din legedom snart spire fram. Din rettferdighet skal gå fram for ditt åsyn, og Herrens herlighet skal danne din baktropp.

Da skal du påkalle Herren, og han skal svare. Da skal du rope, og han skal si: Se, her er jeg...”

Når du tar frem til den sultne det som du selv har lyst til, og metter den lidende sjel, da skal ditt lys opprinne i mørket, og din natt skal bli som midt på dagen.

Herren skal lede deg hele tiden. Han skal mette deg midt i ødemarken.”⁵

President Harold B. Lee hadde følgende å si om dette skriftstedet: “De enorme velsignelsene som kommer [ved å faste], har blitt forklart i enhver evangelieutdeling, og her forteller Herren oss gjennom denne store profet hvorfor vi har faste og velsignelsene som kommer av å faste... Hvis man analyserer Jesaja kapittel 58, vil man få klargjort grunnen til at Herren ønsker at vi skal betale fasteoffer, hvorfor han ønsker at vi skal faste. Det er fordi det er ved å kvalifisere oss, slik at vi kan påkalle og Herren kan svare. Vi kan rope, og Herren vil si: ‘Her er jeg.’”

President Lee tilføyer: “Ønsker vi noensinne å være i en tilstand hvor vi kan rope, og han ikke vil svare? Hvor vi vil gråte i vår nød, og han ikke vil

være med oss? Jeg tror det er på tide at vi tenker på disse grunnprinsippene fordi dette er den tid som ligger foran oss, hvor vi vil trenge Herrens velsignelser stadig mer, da Guds straffedommer utøses i fullt mål over hele jorden.”⁶

Vår kjære profet president Thomas S. Monson har båret sitt vitnesbyrd om disse prinsippene – et vitnesbyrd som kommer ved personlig erfaring. Han sa: “Intet medlem av Kirken som har bidratt til å hjelpe de trengende, vil noensinne glemme eller beklage opplevelsen. Flid, sparsommelighet, selvhjelpenhet og å dele med andre, er ikke noe nytt for oss.”⁷

Brødre, medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er et folk som inngår og holder pakter. Jeg kan ikke tenke meg noen lov, noe bud som, hvis det holdes trofast, er lettere å holde og gir større velsignelser enn fasteloven. Når vi faster og gir et ærlig fasteoffer, bidrar vi til Herrens lagerhus med det vi ville ha brukt på måltidene. Det krever ikke økonomiske ofre utover det vi normalt ville ha brukt. Samtidig blir vi lovet spesielle velsignelser, som tidligere nevnt.

Fasteloven gjelder alle Kirkens medlemmer. Selv små barn kan lære å faste, ved å begynne med ett måltid og deretter to, etterhvert som de er i stand til å forstå og fysisk overholde fasteloven. Ektemenn og hustruer, enslige medlemmer, ungdom og barn skulle innlede fasten med bønn, uttrykke takknemlighet for velsignelser i sitt liv og søke Herrens velsignelser og styrke gjennom fasteperioden. Fullstendig oppfyllelse av fasteloven finner sted når fasteofferet gis til Herrens representant, biskopen.

Biskoper, dere forvalter velferdshjelp i menigheten. Dere har et

guddommelig mandat til å finne frem til og hjelpe de fattige. Med støtte fra Hjelpeforeningens president og lederne for quorumene i Det melkise-dekske prestedømme, er deres mål å hjelpe medlemmene å hjelpe seg selv og bli selvhjulpne. Dere betjener medlemmenes timelige og åndelige behov ved omhyggelig å bruke fasteoffer-midler som en midlertidig støtte og et supplement til slektningers og samfunnets ressurser. Når dere ydmykt utøver prestedømmets nøkler og dømmekraft for å hjelpe de fattige og trengende, vil dere forstå at riktig bruk av faste-offermidler er ment å opprettholde liv, ikke livsstil.

Quorumpresidenter i Det aronske prestedømme, dere har nøkler og myndighet til å forrette i ytre ordinan-ser. Dere samarbeider med biskopen og underviser quorumets medlemmer om deres plikter i prestedømmet og i å oppsøke Kirkens medlemmer for å gi dem anledning til å bidra til fasten. Når dere bærere av Det aronske pres-tedømme foredler deres prestedømme og gir denne anledningen til alle med-lemmer av Kirken, legger dere ofte til rette for de lovede velsignelsene for

dem som trenger dem mest. Dere vil være vitne til at omsorg for de fattige og trengende har kraft til å bløtgjøre ellers forherdede hjerter og være til velsignelse for dem som kanskje ikke kommer i Kirken så ofte.

President Monson har sagt: "Bisko-per som organiserer sine quorumer i Det aronske prestedømme for å delta i innsamling av fasteoffer, vil opp-levne større fremgang i dette hellige ansvaret."⁸

Biskoper, husk at omstendighe-tene varierer fra det ene området til det andre og fra land til land. Det er kanskje ikke praktisk å la quorums-medlemmene i Det aronske preste-dømme gå fra dør til dør i området der dere bor. Likevel oppfordrer vi dere til ydmykt å overveie profetens råd og søke inspirasjon med hensyn til passende måter som bærere av Det aronske prestedømme i deres menigheter kan foredle sitt preste-dømme ved å delta i innsamling av fasteoffer på.

I kapittel 27 av 3 Nephi spurte den oppstandne Herre: "Hva slags menn burde dere være?" Han svarte: "Likesom jeg er."⁹ Når vi påtar oss

Kristi navn og prøver å følge ham, vil vi få hans bilde i vårt ansikt og bli mer lik ham. Omsorg for de fattige og trengende finnes i Frelserens tjeneste-gjerning. Det finnes i alt han gjør. Han strekker seg ut til alle og løfter oss. Hans åk er gagnlig, og hans byrde er lett. Jeg oppfordrer hver enkelt av oss til å bli mer lik Frelseren ved å vise omsorg for de fattige og trengende, ved trofast å etterleve fasteloven og ved å bidra med et generøst fasteof-fer. Jeg vitner ydmykt om at trofast omsorg for de fattige og trengende er en gjenspeiling av åndelig modenhet og vil velsigne både giver og mottaker. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. 5 Mosebok 15:11.
2. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 2.2.
3. *Håndbok 2*, 6.1.2.
4. Jesaja 58:6–7.
5. Jesaja 58:8–11.
6. Harold B. Lee, "Listen, and Obey" (Welfare Agricultural Meeting, 3. april 1971), kopi av referat, 14, Kirkehistorisk bibliotek, Salt Lake City.
7. Thomas S. Monson, "Er vi forberedt?" *Liahona*, sep. 2014, 4.
8. Thomas S. Monson, under et møte med det presiderende biskopsråd, 28. feb. 2014.
9. 3 Nephi 27:27.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

“Det er vel ikke meg, Herre?”

Vi må legge av oss stolthet, se forbi vår forfengelighet og i ydmykhet spørre: “Det er vel ikke meg, Herre?”

Det var vår elskede Frelseres siste kveld i jordelivet, kvelden før han skulle gi seg selv som løsepenge for alle mennesker. Da han brøt brødet sammen med disiplene, sa han noe som må ha fylt deres hjerte med stor uro og dyp sorg. “En av dere skal forråde meg,” fortalte han dem.

Disiplene tvilte ikke på at det han sa var sant. Heller ikke så de seg rundt, pekte på en annen og spurte: “Er det ham?”

I stedet ble de “dypt bedrøvet, og den ene etter den andre begynte å si til ham: *Det er vel ikke meg, Herre?*”¹

Jeg lurer på hva vi ville gjøre hvis Frelseren stilte oss dette spørsmålet. Ville vi se på menneskene rundt oss og si i vårt hjerte: “Han snakker sikkert om bror Johnson. Jeg har alltid vært usikker på ham,” eller “Jammen godt at bror Brown er her. Han trenger virkelig å høre dette budskapet”? Eller ville vi, i likhet med disse disiplene i fordums tid, gå i oss selv og stille det gjennomtrengende spørsmålet: “Er det jeg?”

I disse enkle ordene, “*Det er vel ikke meg, Herre?*” ligger begynnelsen til visdom og veien til personlig omvendelse og varig forandring.

En lignelse om løvetann

Det var en gang en mann som likte å ta spaserturer rundt i nabolaget om kvelden. Han gledet seg spesielt til å gå forbi naboens hus. Denne naboens holdt plenen fullkomment klippet, hadde alltid blomster som blomstret, og trærne var friske og skyggefulle. Det var tydelig at naboens gjorde enhver anstrengelse for å ha en vakker plen.

Men en dag da mannen gikk forbi naboens hus, la han merke til at midt på denne vakre plenen var det en enorm gul løvetann.

Den virket så malplassert at det overrasket ham. Hvorfor dro ikke naboen den opp? Kunne han ikke se den? Visste han at ikke at løvetann kunne spre frø som kunne føre til mer ugress?

Denne enslige løvetannen plaget ham noe aldeles forferdelig, og han ønsket å gjøre noe med den. Skulle han bare rive den opp? Eller sprøyte den med ugressmiddel? Hvis han kom i ly av nattet mørket, kunne han kanskje fjerne den i hemmelighet.

Han klarte ikke å tenke på noe annet på veien hjem. Han gikk inn i huset uten så mye som å kaste et blikk på sin egen hage – som var dekket med hundrevis av gule løvetanner.

Bjelker og flis

Minner denne historien oss om Frelserens ord?

“Hvorfor ser du flisen i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye blir du ikke var?... ”

Dra først bjelken ut av ditt eget øye! Så kan du se å dra flisen ut av din brors øye.”²

Dette med bjelker og fliser synes å være nært knyttet til vår manglende evne til å se oss selv klart. Jeg vet ikke hvorfor vi er i stand til å analysere og anbefale botemidler for andres problemer så godt, mens vi ofte har vanskelig for å se våre egne.

For noen år siden var det en nyhetsartikkel om en mann som trodde at hvis han gned sitronsaft i ansiktet, ville det gjøre ham usynlig for kameraer. Så han gned sitronsaft i hele ansiktet, gikk ut og ranet to banker. Det gikk ikke lang tid før han ble arrestert da bildet av ham ble sendt på kveldsnyhetene. Da politiet viste mannen videoene av ham fra overvåkningskameraene, kunne han ikke tro sine egne øyne. “Men jeg hadde sitronsaft i ansiktet!” protesterte han.³

Da en forsker ved Cornell University hørte denne historien, ble han fascinert over at et menneske kunne være så smertelig uvitende om sin egen inkompetanse. For å finne ut om dette var et generelt problem, inviterte to forskere studenter til å delta i en rekke prøver på forskjellige livsferdigheter, og ba dem så om å vurdere hvordan det gikk. Studentene som gjorde det dårlig, var også de som var dårligst til å vurdere sine egne prestasjoner. Noen av dem anslo at resultatene deres var fem ganger bedre enn de faktisk var.⁴

Denne studien har blitt gjentatt på mange måter og gang på gang bekreftet den samme konklusjonen: Mange av oss har vanskelig for å se oss selv slik vi egentlig er, og til og med fremgangsrike personer overvurderer sine egne bidrag og undervurderer bidrag som andre gir.⁵

Det er kanskje ikke så farlig å overvurdere hvor gode vi er til å kjøre bil eller hvor langt vi kan slå en golfball. Men når vi begynner å tro at våre bidrag i hjemmet, på jobben og i Kirken er større enn de egentlig er, hindrer det oss i å se velsignelser og muligheter til å forbedre oss på viktige og dyptgripende måter.

Åndelige blindsoner

En bekjent av meg bodde i en menighet med noen av de beste statistikkerne i Kirken – fremmøtet var høyt, hjemmelærtallene var høye, Primærbarna oppførte seg alltid fint, menighetens middager besto av fantastisk mat som medlemmene sjelden sølte på møtehusets gulv, og jeg tror aldri det var uoverensstemmelser på kirkeball.

Min venn og hans hustru ble senere kalt på misjon. Da de kom tilbake tre år senere, ble dette ekteparet forbausset da de fikk høre at mens de hadde vært borte, hadde 11 ekteskap endt i skilsmisse.

Selv om menigheten hadde alle ytre tegn på trofasthet og styrke, foregikk det noe uheldig i medlemmenes hjerte og liv. Og det urovekkende er at denne situasjonen ikke er unik. Slike fryktelige og ofte unødvendige ting skjer når Kirkens medlemmer kommer bort fra evangeliets prinsipper. På utsiden kan de virke som Jesu Kristi disipler, men innvendig har de skilt lag med Frelseren og hans læresetninger. De har gradvis vendt seg bort fra det som hører Ånden til, og beveget seg mot det som hører verden til.

Menn som en gang var verdige prestedømsbærere, begynner å si til seg selv at Kirken er bra for kvinner og barn, men ikke for dem. Eller noen blir overbevist om at deres travle timeplan eller unike omstendigheter fritar dem fra de daglige tjenestegjerninger og den hengivenhet som ville holdt dem nær til Ånden. I denne tidsalder med selvrettferdiggjørelse og ekstrem selvopptatthet er det lett å bli ganske kreativ til å komme med unnskyldninger for ikke regelmessig å komme til Gud i bønn, utsette skriftstudium,

unngå Kirkens møter og familiens hjemmekaften eller ikke betale ærlig tiende og offergaver.

Mine kjære brødre, vil dere være så snill å gå i dere selv og stille det enkle spørsmålet: *“Det er vel ikke meg, Herre?”*

Har dere løsrevet dere – om så bare litt – fra “evangeliet om den salige Guds herlighet, det som er blitt [dere] betrodd?”⁶ Har dere latt “denne verdens Gud” formørke deres sinn for “lyset fra evangeliet om Kristi herlighet?”⁷

Mine kjære venner, mine kjære brødre, spør dere selv: “Hvor er min skatt?”

Trakter dere etter denne verdens bekvemmeligheter, eller fokuserer dere på læresetningene til den flittige Jesus Kristus? “For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være.”⁸

Bor Guds ånd i deres hjerte? Er dere “rotfestet og grunnfestet” i kjærlighet til Gud og deres medmennesker? Vier dere tilstrekkelig tid og kreativitet til å bringe lykke til deres ekteskap og familie? Vier dere deres energi til det opphøyde mål å forstå og etterleve

Jesu Kristi gjengitte evangeliums “bredde og lengde, høyde og dybde”?⁹

Brødre, hvis det er deres store ønske å utvikle de Kristus-lignende egenskapene “tro, dyd, kunnskap, måtehold, tålmodighet, broderlig vennlighet, gudfryktighet, kjærlighet, ydmykhet [og tjeneste],”¹⁰ vil vår himmelske Fader gjøre dere til et redskap i sine hender for å frelse mange sjeler.¹¹

Det granskede liv

Brødre, ingen av oss liker å innrømme det når vi kommer ut av kurs. Vi prøver ofte å unngå å se dypt inn i vår sjel og møte våre svakheter, våre begrensninger og vår frykt. Følgelig, når vi gransker vårt liv, ser vi gjennom filteret av fordommer, unnskyldninger og historier vi forteller oss selv for å rettferdiggjøre uverdige tanker og handlinger.

Men å kunne se oss selv tydelig, er avgjørende for åndelig vekst og velvære. Hvis våre svakheter og feil forblir skjult i skyggene, kan ikke Frelserens forløsende kraft helbrede dem og gjøre dem til sterke sider.¹² Ironisk nok vil vår blindhet for våre menneskelige svakheter også gjøre oss blinde for de guddommelige mulighetene som vår Fader lengter etter å pleie i hver av oss.

Hvordan kan vi da la det rene lys av Guds sannhet skinne på vår sjel og se oss selv slik han ser oss?

Jeg vil påstå at de hellige skrifter og talene som blir holdt på general-konferansen, er et effektivt spill vi kan holde opp for selvransakelse.

Når dere hører eller leser profetenes ord fra gammel og ny tid, må dere unngå å tenke at ordene gjelder for andre, og stille det enkle spørsmålet: “*Det er vel ikke meg, Herre?*”

Vi må komme til vår evige Fader med et sønderknust hjerte og et lærevillig sinn. Vi må være villige til å lære og forandre oss. Og tenk hvor mye vi vinner ved å forplikte oss til å leve slik vår himmelske Fader ønsker.

De som *ikke* ønsker å lære og forandre seg, vil sannsynligvis *ikke* gjøre det, og vil trolig begynne å lure på om Kirken har noe å gi dem.

Men de som ønsker å bli bedre og ha fremgang, de som lærer om Frelseren og ønsker å bli som ham, de som ydmyker seg som et lite barn og prøver å bringe sine tanker og handlinger i harmoni med vår Fader i himmelen – de vil oppleve det mirakel som Frelserens forsoning er. De vil ganske sikkert føle Guds strålende ånd. De vil få smake den ubeskrivelige gleden som er frukten av et saktmodig og ydmykt hjerte. De vil bli velsignet

med ønske om og disiplin til å bli Jesu Kristi sanne disipler.

Kraften i det gode

I løpet av mitt liv har jeg hatt anledning til å stå sammen med noen av de mest kompetente og intelligente menn og kvinner denne verden har å by på. Da jeg var yngre, ble jeg imponert av dem som var utdannet, dyktige, vellykkede og hyllet av verden. Men med årene har jeg innsett at jeg blir langt mer imponert av de strålende og velsignede sjeler som virkelig er gode og uten svik.

Og er det ikke det evangeliet virkelig handler om og gjør for oss? Det er den gode nyheten, og den hjelper oss å bli gode.

Apostelen Jakobs ord gjelder oss i dag:

“Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde...”

Ydmyk dere for Herren, så skal han opphøye dere.”¹³

Brødre, vi må legge av oss stolthet, se forbi vår forfengeligheit og i ydmykhet spørre: “*Det er vel ikke meg, Herre?*”

Og hvis svaret tilfeldigvis er: “Jo, min sønn, det er ting du må bli bedre på, ting jeg kan hjelpe deg å overvinne,” ber jeg om at vi må godta dette svaret, ydmykt erkjenne våre synder

og mangler, og forandre oss ved å bli bedre ektemenn, fedre og sønner. Måtte vi fra nå av gjøre alt som står i vår makt for å vandre standhaftig på Frelserens velsignede vei – for å se oss selv klart er begynnelsen på visdom.

Hvis vi gjør dette, vil vår gavmilde Gud lede oss ved hånden. Vi vil “bli sterke og bli velsignet fra det høye”.¹⁴

Mine kjære venner, et første skritt på denne strålende og givende sanne disippelens vei begynner med å stille det enkle spørsmålet:

“Det er vel ikke meg, Herre?”

Dette vitner jeg om, og jeg gir dere min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 26:21–22; uthevelse tilføyd.
2. Matteus 7:3, 5.
3. Se Errol Morris, “The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is,” *New York Times*, 20. juni 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Se Justin Kruger og David Dunning, “Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments,” *Journal of Personality and Social Psychology*, des. 1999, 1121–34. “Over 4 studier oppdaget forfatterne at deltagerne hvis resultater plasserte dem i nedre kvartil på prøvene om humor, grammatikk og logikk, grovt overvurderte sine prestasjoner og evner. Selv om prøveresultatene deres plasserer dem i det 12. persentilet, trodde de at de var i det 62.” (fra sammendraget på psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Se Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There* (2007), kapittel 3. Forskeren ba tre partnere vurdere sine egne bidrag til firmaets suksess. Ifølge deres egenvurdering tilsvarte deres samlede bidrag 150 prosent.
6. 1 Timoteus 1:11.
7. 2 Korinterbrev 4:4.
8. Lukas 12:34.
9. Efeserne 3:18.
10. Lære og pakter 4:6.
11. Se Alma 17:11.
12. Se Ether 12:27.
13. Jakobs brev 4:6, 10.
14. Lære og pakter 1:28.

Av president Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

Det forberedende prestedømme

Ved forberedelse i prestedømmet teller “vis meg” mer enn “fortell meg”.

Jeg er takknemlig for å være sammen med Guds prestedømme, som strekker seg over hele verden. Takk for deres tro, tjeneste og bønner.

Mitt budskap i kveld er til Det aronske prestedømme. Det er også til alle oss som bidrar til å oppfylle Herrens løfter til dem som innehar det som er beskrevet i Skriftene som “det mindre prestedømme”.¹ Det kalles også det forberedende prestedømme. Det er denne strålende forberedelsen jeg vil tale om i kveld.

Herrens plan for hans verk er fylt med forberedelse. Han forberedte jorden så vi kunne oppleve jordelivets prøvelser og muligheter. Mens vi er her, er vi i det Skriftene kaller en “forberedelsestilstand”²

Profeten Alma beskrev den avgjørende betydningen av denne forberedelsen til evig liv, hvor vi kan leve for evig i familier sammen med Gud Faderen og Jesus Kristus.

Han forklarte behovet for forberedelse på denne måten: “Og vi ser at døden kommer til menneskeheten, ja, den død som Amulek talte om som er den timelige død. Likevel fikk menneskene en tid til å omvende seg, og derfor ble dette liv en prøvetilstand,

en tid til å forberede seg til å møte Gud, en tid til å forberede seg til den uendelige tilstand som er blitt omtalt av oss, og som kommer etter de dødes oppstandelse.”³

Akkurat slik den tid vi har fått til å leve på jorden skulle forberede oss til å møte Gud, er tiden vi får til å virke i Det aronske prestedømme en anledning til å forberede oss til å lære

å yte viktig hjelp til andre. Akkurat slik Herren gir hjelpen vi trenger for å bestå jordelivets prøvelser, sender han oss også hjelp i vår forberedelse i prestedømmet.

Mitt budskap er til dem Herren sender for å forberede bærere av Det aronske prestedømme, like mye som det er til dem som bærer Det aronske prestedømme. Jeg taler til fedrene. Jeg taler til biskopene. Og jeg taler til dem i Det melkisedekske prestedømme som blir betrodd å være venner og lærere for unge menn som forbereder seg i prestedømmet.

Jeg taler i lovprisning og takknemlighet for mange av dere over hele verden og gjennom alle tider.

Det ville være en forsømmelse av meg å ikke nevne en grenspresident og en biskop i min ungdom. Jeg ble diakon som 12-åring i en liten gren i den østlige delen av USA. Grenen var så liten at min eldre bror og jeg var de eneste bærerne av Det aronske prestedømme, helt til min far, som var grenspresident, inviterte en middelaldrende mann til å slutte seg til Kirken.

Den nye konvertitten mottok Det aronske prestedømme, og sammen med det et kall til å våke over Det aronske prestedømme. Jeg husker det fortsatt som om det var i går. Jeg kan

huske de vakre høstbladene da denne nye konvertitten ledsaget min bror og meg for å gjøre noe for en enke. Jeg husker ikke hva prosjektet var, men jeg husker følelsen av at prestedømmets kraft bidro til å gjøre det jeg senere lærte at Herren hadde sagt vi alle må gjøre for å få våre synder tilgitt og slik bli forberedt til å se ham.

Når jeg nå tenker tilbake, føler jeg takknemlighet for en grenspresident som kalte en ny konvertitt for å hjelpe Herren å forberede to gutter, som igjen en dag skulle bli biskoper med ansvar for å ta vare på fattige og trengende samt presidere over det forbedrende prestedømme.

Jeg var fremdeles diakon da familien flyttet til en stor menighet i Utah. Det var første gang jeg hadde følt styrken av et fulltallig quorum i Det aronske prestedømme. Det var faktisk første gang jeg så et. Og senere var det første gang følte jeg styrken og velsignelsen ved å ha en biskop som presiderer i et prestenes quorum.

Biskopen kalte meg som sin førsteassistent i prestenes quorum. Jeg husker at han underviste quorumet selv – travelte som han hadde det, og med andre begavede menn han kunne ha kalt til å undervise oss. Han fikk stolene i klasserommet ordnet

i en sirkel. Han ba meg sitte på stolen til høyre for ham.

Jeg kunne se over skulderen hans mens han underviste. Han så fra tid til annen ned på de omhyggelig skrevne notatene i den lille skinnmappen på det ene kneet, og på de velbrukte og markerte Skriftene som lå åpne på det andre kneet. Jeg kan huske spenningen når han fortalte historiene om tapperhet fra Daniels bok og bar sitt vitnesbyrd om Frelseren, Herren Jesus Kristus.

Jeg vil alltid huske hvordan Herren kaller nøye utvalgte ledsagere for hans prestedømsbærere i forberedelse.

Biskopen hadde dyktige rådgivere, og av grunner jeg ikke forsto da, ringte han meg flere ganger hjemme og sa: "Hal, jeg trenger at du blir med meg som ledsager for å foreta noen besøk." En gang var det for å ta meg med hjem til en enke som bodde alene og ikke hadde mat i huset. På vei hjem stoppet han bilen, åpnet Skriftene sine og fortalte hvorfor han hadde behandlet denne enken som om hun ikke bare hadde evne til å ta vare på seg selv, men på et fremtidig tidspunkt ville være i stand til å hjelpe andre.

Et annet besøk var til en mann som hadde vært borte fra Kirken lenge.

Biskopen inviterte ham tilbake for å være sammen med de hellige. Jeg følte biskopens kjærlighet til en som virket for meg som en uelskelig og opprørsk fiende.

En annen gang besøkte vi et hjem hvor to små jenter ble sendt av sine alkoholisererte foreldre for å møte oss ved døren. De små jentene sa gjennom nettingdøren at moren og faren deres sov. Biskopen fortsatte å snakke med dem, smile og rose dem for deres godhet og tapperhet i det som for meg virket som 10 minutter eller mer. Da jeg gikk derfra sammen med ham, sa han stille: "Det var et godt besøk. De små jentene vil aldri glemme at vi kom."

To velsignelser som en seniorledsager i prestedømmet kan gi, er tillit og et eksempel på omsorg. Jeg så dette da min sønn ble gitt en hjemmelærersledsager som hadde langt mer erfaring i prestedømmet enn han hadde. Seniorledsageren hans hadde vært misjonspresident to ganger og hatt andre lederstillinger.

Før de skulle besøke en av sine tildelte familier, ba denne erfarne prestedømslederen om å få besøke min sønn hjemme hos oss på forhånd. De lot meg få lytte. Seniorledsageren åpnet med bønn og ba om hjelp. Så sa han noe sånt som dette til min sønn: "Jeg syns vi skal holde en leksjon som vil høres ut for denne familien som en oppfordring til omvendelse. Jeg tror ikke de vil ta det så godt når det kommer fra meg. Jeg tror de vil ta bedre imot budskapet fra deg. Hva syns du om det?"

Jeg husker skrekken i min sønns øyne. Jeg kan fremdeles føle gleden i det øyeblikket da min sønn aksepterte tilliten.

Det var ikke ved en tilfældighet at biskopen satte disse to sammen. Det var ved omhyggelig planlegging

at seniorledsageren hadde lært om følelsene i den familien de skulle undervise. Det var ved inspirasjon at han følte han skulle tre tilbake og stole på en uerfaren ungdom til å kalle eldre Guds barn til omvendelse og sikkerhet.

Jeg vet ikke utfallet av besøket deres, men jeg vet at en biskop, en bærer av Det melkisedekske prestedømme og Herren forberedte en gutt til å bli en prestedømsmann og én dag biskop.

Slike suksesshistorier om forberedelse i prestedømmet er kjent for dere ut ifra det dere har sett og opplevd i deres eget liv. Dere har kjent og vært slike biskoper, ledsagere og foreldre. Dere har sett Herrens hånd i deres forberedelse til prestedømsplikter som han visste ville ligge foran dere.

Alle i prestedømmet er forpliktet til å hjelpe Herren å forberede andre. Det er visse ting vi kan gjøre som kan bety aller mest. Enda mer effektivt enn å bruke ord i vår undervisning, vil vårt eksempel på etterlevelse av læren være.

Noe av det viktigste i vår prestedøms tjeneste er å innby andre til å komme til Kristus ved tro, omvendelse, dåp og å motta Den hellige ånd. President Thomas S. Monson har for eksempel holdt taler for å vekke våre følelser for alle disse læresetningene. Men det jeg vet om hva han gjorde med mennesker og misjonærer og venner av Kirken da han presiderte over misjonen i Toronto, motiverer meg til handling.

Ved forberedelse i prestedømmet teller "vis meg" mer enn "fortell meg".

Det er grunnen til at Skriftene er så viktige for å forberede oss i prestedømmet. De er fulle av eksempler. Jeg føler det som om jeg kan se Alma følge engelens befaling og skynde seg tilbake for å undervise Ammonihahs ugudelige innbyggere som hadde avvist ham.⁴ Jeg kan føle kulden i fengselscellen da profeten Joseph ble bedt av Gud om å fatte mot og fortalt at han ble våket over.⁵ Med disse bildene fra Skriftene i tankene kan vi være beredt til å holde ut i vår tjeneste når det virker vanskelig.

før Levis sønner igjen ofrer et offer til Herren i rettferdighet.”⁷

Det aronske prestedømme er utledet av det større melkisedekske prestedømme.⁸ Som president for hele prestedømmet presiderer Kirkens president også over det forberedende prestedømme. Hans budskap i årenes løp om å komme andre til unnsetning passer perfekt med befalingen om å bringe omvendelsens og dåpens evangelium til andre.

Quorumer av diakoner, lærere og prester rådfører seg regelmessig med hverandre for å trekke alle quorumets medlemmer til Herren. Presidentskaper gir medlemmer i oppdrag å strekke seg ut i tro og kjærlighet. Diakoner deler ut nadverden med ærbødighet og tro på at medlemmene vil føle forsoningens virkning og bestemme seg for å holde budene når de tar del i disse hellige symbolene.

Lærere og prester ber sammen med sine ledsagere om å kunne oppfylle befalingen om å våke over Kirken, én person om gangen. Og disse ledsagerparene ber sammen når de får vite om familieoverhodens behov og håp. Når de gjør det, blir de forberedt til den store dag når de skal presidere i tro som far i sin egen familie.

Jeg vitner om at alle som virker sammen i prestedømmet, forbereder et folk til Herrens komme til sin kirke. Gud Faderen lever. Jeg vet – jeg vet – at Jesus er Kristus og at han elsker oss. President Thomas S. Monson er Herrens levende profet. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 84:26, 30; 107:14.
2. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Se Alma 8:14–18.
5. Se Lære og pakter 122:9.
6. Lære og pakter 121:43.
7. Lære og pakter 13:1.
8. Se Lære og pakter 107:14.

En far eller en biskop eller en senior-hjemmelærerledsager som viser at han stoler på en ung prestedømsbærer, kan forandre livet hans. Min far ble en gang bedt av et medlem av De tolv apostlers quorum om å skrive en kort avhandling om vitenskap og religion. Far var en kjent vitenskapsmann og trofast prestedømsbærer. Men jeg husker fremdeles øyeblikket da han ga meg avhandlingen han hadde skrevet og sa: “Her, før jeg sender denne til De tolv, vil jeg at du skal lese den. Du vil vite om den er riktig.” Han var 32 år eldre enn meg og uendelig mye klokere og mer intelligent.

Jeg blir fortsatt styrket av denne tilliten fra en god far og prestedømsmann. Jeg visste at det ikke var meg han stolte på. Han stolte på at Gud kunne og ville fortelle meg hva som var sant. Dere erfarne ledsagere kan velsigne en ung prestedømsbærer i forberedelse hver gang dere kan vise ham slik tillit. Det vil hjelpe ham å stole på den milde følelsen av inspirasjon når den kommer mens han en dag besegler salvelsen for å helbrede et barn som legene sier vil dø. Denne tilliten har hjulpet meg mer enn én gang.

Hvor godt vi lykkes med å forberede andre i prestedømmet, kommer an på hvor høyt vi elsker dem. Det gjelder særlig når vi må korrigere dem. Tenk på øyeblikket når en bærer av Det aronske prestedømme, kanskje

ved nadverdsbordet, gjør en feil når han utfører en ordinans. Det er en alvorlig sak. Noen ganger krever feilen offentlig korrigering med mulighet for bitterhet, en følelse av ydmykelse eller til og med å bli avvist.

Husk Herrens rettledning: “Irettesett i tide, klart og tydelig når Den Hellige Ånd tilskynder, og vis deretter større kjærlighet mot den som du har irettesatt, for at han ikke skal betrakte deg som sin fiende.”⁶

Ordet *større* har spesiell betydning for å forberede prestedømsbærere når de trenger korrigering. Ordet antyder en økning av en kjærlighet som allerede fantes. Det vi skulle “vise”, er økningen. De av dere som forbereder prestedømsbærere, vil utvilsomt se dem gjøre feil. Før de mottar deres irettesettelse, må de ha følt deres kjærlighet tidlig og jevnt og trutt. De må ha følt deres oppriktige ros før de vil godta deres irettesettelse.

Herren selv viste aktelse for dem i det mindre prestedømme for deres muligheter og deres verdi for ham. Lytt til disse ordene, uttalt av døperen Johannes da Det aronske prestedømme ble gjengitt: “Til dere, mine medtjenere, overdrar jeg i Messias’ navn Arons prestedømme, som har nøklene til englers betjening, omvendelsens evangelium og dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse, og dette skal aldri mer borttas fra jorden

Generalautoriteter og funksjonærer på generalplan i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Annerrådgiver

DE TOLV APOSTLERS QUORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

DE SYTTIS PRESIDENTSKAP

Ronald A. Rosband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hadsstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

DE SYTTIS FØRSTE QUORUM

(i alfabetisk rekkefølge)

DET PRESIDERENDE BISKOPSRÅD

		
John S. Tanner Førsterådgiwer	Tad R. Callister President	Devin G. Durrant Amnenådgiwer

SÖNDAGSSKOLEN

		
John S. Tanner Førsterådgiwer	Tad R. Callister President	Devin G. Durrant Amnenådgiwer

UNGE KVINNER

		
Carol F. McConkie Førsterådgiwer	Bonnie L. Oscarson President	Neill F. Marriott Amnenådgiwer

HJELPEFORENINGEN

		
Carole M. Stephens Førsterådgiwer	Linda K. Burton President	Linda S. Reeves Amnenådgiwer

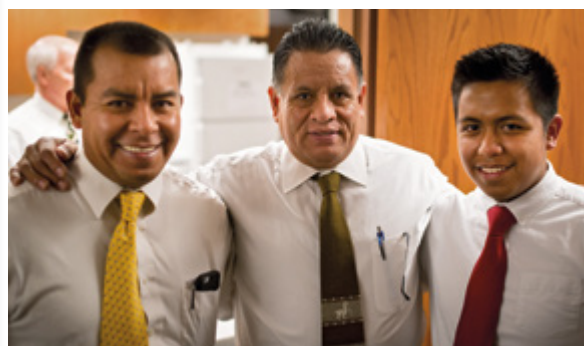
PRIMER

		
Jean A. Stevens Førsterådgiwer	Rosemary M. Wixom President	Cheryl A. Esplin Amnenådgiwer

UNGE MENN

		
Larry M. Gibson Førsterådgiwer	David L. Beck President	Randall L. Ridd Amnenådgiwer

FUNKSJONÆRER PÅ GENERALPLAN

**Avbildet med klokken fra
øverst til venstre ser vi med-
lemmer og misjonærer i
Alexandria, Virginia, USA;
Johannesburg, Syd-Afrika;
Cuauhtémoc, Mexico; Saipan,
Marianerøyene; Peachtree
Corners, Georgia, USA; Canoas,
Brasil; San Lorenzo, Paraguay;
Verona, Wisconsin, USA; og
Waterford i Irland.**

Av president Thomas S. Monson

Trygt ledet hjem

Vi ser opp mot himmelen for den usvikelige følelsen av veiledning, så vi kan stake ut og følge en klok og riktig kurs.

Brødre, vi er forsamlet som en mektig gruppe prestedømsbærere, både her i Konferansen senteret og rundt om i hele verden. Det er en ære, samtidig som jeg blir ydmyk med tanke på mitt ansvar for å si noen ord til dere. Jeg ber om at Herrens ånd må være med meg mens jeg taler.

For 75 år siden, 14. februar 1939, ble en helligdag feiret i Hamburg i Tyskland. Blant lidenskapelige taler, jublende skarer og patriotiske lovsanger ble det nye slagskipet *Bismarck* sjøsatt via elven Elben. Dette mektige fartøyet var en fantastisk oppvisning av panser og maskineri. Byggingen krevde mer enn 57 000 tegninger til de 380 millimeter tykke, tretårnede, radarstyrte kanonene. Fartøyet hadde 45 000 kilometer med strømkretser. Det veide over 35 000 tonn, og panserstål sørget for maksimal sikkerhet. Med majestetisk utseende, kjempemessig størrelse og fryktinngytende ildkraft, ble den mektige kolossen betraktet som umulig å senke.

Bismarcks møte med skjebnen kom over to år senere, 24. mai 1941, da de mektigste krigsskipene i det britiske Sjøforsvaret, *Prince of Wales* og *Hood*, angrep *Bismarck* og den tyske krysseren *Prinz Eugen*. I løpet av fem minutter hadde *Bismarck* sendt

Hood til bunnen av Atlanteren med alle unntatt tre av et mannskap på over 1400. Det andre britiske slagskipet, *Prince of Wales*, hadde lidd stor skade og snudd.

De neste tre dagene ble *Bismarck* angrepet om og om igjen av britiske krigsskip og fly. Til sammen brukte britene fem slagskip, to hangarskip, 11 kryssere og 21 destroyere i forsøket på å finne og senke det mektige *Bismarck*.

I disse slagene påførte granat etter granat bare overfladisk skade på *Bismarck*. Var det virkelig umulig å senke? Så fikk en torpedo et lykketreff og låste *Bismarcks* ror. Forsøkene på å reparere det var nytteløse. Med ladde våpen og mannskapet klar til strid, kunne *Bismarck* bare styre i en langsom sirkel." Like utenfor rekkevidde var det mektige tyske Luftforsvaret. *Bismarck* kunne ikke nå hjemmehavnens sikkerhet. Ingen av dem kunne gi den nødvendige tilflukt, for *Bismarck* hadde mistet evnen til å styre etter en fastlagt kurs. Intet ror, ingen hjelp, ingen havn. Enden nærmet seg. Britiske kanoner fyrte løs mens det tyske mannskapet ødela og senket det en gang tilsynelatende uforgjengelige fartøyet. Atlantenrens sultne bølger slikket først sidene, for så å svelge det tyske Sjøforsvarets stolthet. *Bismarck* var ikke mer.¹

I likhet med *Bismarck* er hver enkelt av oss et mirakel av ingeniørkunst. Vår skapelse var imidlertid ikke

begrenset til menneskers evner. Mennesket kan tenke ut de mest innfløkte maskiner, men kan ikke gi dem liv eller skjenke dem fornuft og dømmekraft. Dette er guddommelige gaver som bare Gud kan gi.

I likhet med det livsviktige roret på et skip, brødre, har vi fått en måte å bestemme retningen vi reiser i. Herrens fyrtårn kaller på alle mens vi seiler på livets hav. Vår hensikt er å holde en ufravikelig kurs mot vårt ønskede mål – Guds celestiale rike. En mann uten hensikt er som et skip uten ror, og vil trolig aldri nå en hjemmehavn. Vi får signal om å stake

ut kursen, sette seil, stille inn roret og fremad dra.

Mennesket er som det mektige *Bismarck*. Turbinene og propellenes drivkraft er ubrukelig uten denne retningssansen, denne utnyttelsen av energien, denne innrettingen av kraften som roret gir, ute av syne og relativt lite som det er, men helt avgjørende i funksjon.

Faderen sørget for solen, månen og stjernene – himmelske galakser for å veilede sjøfarere som seiler over skipsledene. Når vi vandrer på livets sti, gir han oss et tydelig kart og viser vei mot vår ønskede destinasjon. Han advarer: Se opp for omveiene, fallgruvene og fellene. Vi kan ikke la oss lure av dem som vil lede oss på villspor, disse smarte syndens rottefangere som kaller oss hit eller dit. I stedet stopper vi opp for å be. Vi lytter til den milde, lave røsten som taler til dypet av vår sjel med Mesterens milde oppfordring: “Kom så og følg meg.”²

Likevel finnes det dem som ikke hører, som ikke vil adlyde, som foretrekker å gå en vei de selv har valgt. Altfor ofte gir de etter for fristelsene som omgir oss alle, og som kan virke så forlokkende.

Som bærere av prestedømmet er vi blitt satt på jorden i en vanskelig tid. Vi lever i en komplisert verden med strømmer av konflikt overalt. Politiske planer ødelegger nasjoners stabilitet, tyranner søker makt, og enkelte samfunnslag blir tilsynelatende alltid utnyttet, frarøvet muligheter og overlatt til seg selv med en følelse av nederlag. Menneskenes sofisterier ringer i ørene våre, og synd omgir oss.

Det er vårt ansvar å være verdige til alle de strålende velsignelser vår himmelske Fader har i vente for oss. Hvor vi enn befinner oss, har vi prestedømmet med oss. Står vi på hellige steder? Vær så snill, før dere setter dere selv

og deres prestedømme i fare ved å driste dere inn på steder eller delta i aktiviteter som ikke er verdige dere eller dette prestedømmet, stopp opp og tenk over konsekvensene.

Vi som er blitt ordinert til Guds prestedømme kan være utslagsgivende. Når vi opprettholder vår personlige renhet og hedrer vårt prestedømme, blir vi gode eksempler for andre å følge. Apostelen Paulus formante: “Vær et forbilde for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet!”³ Han skrev også at Kristi etterfølgere skulle være “som lys i verden”.⁴ Å være et eksempel på rettferdighet kan bidra til å opplyse en stadig mørkere verden.

Mange av dere husker president N. Eldon Tanner, som var rådgiver for fire av Kirkens presidenter. Han var et ufravikelig eksempel på rettferdighet gjennom hele sin karriere i industrien, under sin tjeneste i Canadas regjering og som en Jesu Kristi apostel. Han ga oss følgende inspirerte råd: “Ingenting vil gi større glede og fremgang enn å leve i henhold til evangeliets læresetninger. Vær et eksempel. Vær en innflytelse til det gode.”

Han fortsatte: “Vi er alle forutordinert til et arbeid som [Guds] utvalgte tjener som han har valgt å overdra prestedømmet til, og dermed myndighet til å handle i hans navn. Husk alltid at andre søker lederskap fra dere, og at dere påvirker andre enten til det bedre eller det verre, en innflytelse som vil merkes i flere generasjoner.”⁵

Vi blir styrket ved den sannhet at den største kraft i verden i dag er Guds kraft når den virker gjennom mennesker. For å kunne seile trygt på jordelivets hav, trenger vi veiledning fra den evige sjøfarer – den store Jehova. Vi strekker hånden ut, vi strekker hånden opp, for å få hjelp fra himmelen.

Et velkjent eksempel på en som ikke strakte seg opp, er Kain, sønn av Adam og Eva. Med store muligheter, men svak vilje, lot Kain grådighet, misunnelse, ulydighet og til og med drap låse det personlige roret som ville ha ledet ham til sikkerhet og opphøyelse. Istedenfor å se opp, så han ned. Kain falt.

I en annen tid og ved en ond konge, ble en Guds tjener prøvet. Hjulpet av inspirasjon fra himmelen, tydet Daniel skriften på veggen for kongen. Med hensyn til de tilbudte belønningene – en purpurkappe, et halskjede av gull og politisk makt – sa Daniel: “Dine gaver kan du selv beholde, og dine belønninger kan du gi til en annen!”⁶ Stor rikdom og makt hadde blitt tilbudt Daniel, belønninger av det som hører verden, ikke Gud til. Daniel sto imot og holdt seg trofast.

Senere, da Daniel tilba Gud til tross for en forordning som forbød dette, ble han kastet i en løvehule. Bibelens beretning forteller oss at neste morgen, “da Daniel var dratt opp av hulen, fantes det ingen skade på ham,

fordi han hadde trodd på sin Gud.”⁷ I en tid med avgjørende behov førte Daniels villighet til å holde stø kurs, til guddommelig beskyttelse og en sikker tilflukt. Den slags beskyttelse og sikkerhet kan bli oss til del hvis vi også holder stø kurs mot vårt evige hjem.

Historiens klokke, som sanden i timeglasset, markerer tidens gang. En ny rollebesetning inntar livets scene. Vår tids problemer tårner seg illevarslende opp foran oss. Gjennom hele verdenshistorien har Satan arbeidet utrettelig for å ødelegge dem som følger Frelseren. Hvis vi gir etter for hans forlokkelser, vil vi – i likhet med det mektige *Bismarck* – miste roret som kan veilede oss i sikkerhet. Omgitt av tidens sofistiskerte levemåte ser vi isteden mot himmelen for å få den ufeilbarlige angivelse av retning, slik at vi kan trekke opp en klok og riktig kurs og følge den. Vår himmelske Fader vil ikke la vår oppriktige bønn forbli ubesvart. Når vi søker hjelp fra himmelen, vil roret vårt, i motsetning til *Bismarcks*, ikke svikte.

Når vi drar ut på våre personlige reiser, kan vi seile trygt på livets hav. Måtte vi ha mot som Daniel, så vi kan holde oss sanne og trofaste til tross for den synd og fristelse som omgir oss. Måtte vårt vitnesbyrd være så dypt og så sterkt som Jakobs, Nephis bror, som, da han ble konfrontert med en som på alle mulige måter forsøkte å ødelegge hans tro, erklærte: “[Jeg kunne] ikke rokkes.”⁸

Hvis troens ror styrer vår ferd, brødre, vil også vi finne veien trygt hjem – hjem til Gud, for å bo hos ham for evig. Måtte det bli slik for hver av oss. Det ber jeg om i Jesu Kristi, vår Frelser og Forlørsers hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck* (1974).
2. Lukas 18:22.
3. 1 Timoteus 4:12.
4. Filipperne 2:15.
5. N. Eldon Tanner, “For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God,” *Ensign*, nov. 1975, 74.
6. Daniel 5:17.
7. Daniel 6:23.
8. Jakobs bok 7:5.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Fortsatt åpenbaring

Menneskenes dømmekraft og logikk vil ikke være nok til å få svar på de spørsmålene som er viktigst i livet. Vi trenger åpenbaring fra Gud.

Mitt håp for oss i dag er at vi alle må føle kjærlighet og lys fra Gud. Det er mange som lytter i dag, som føler et presserende behov for den velsignelse som personlig åpenbaring fra vår kjærlige himmelske Fader er.

For misjonspresidenter kan det være en inntrengende bønn om hvordan de kan oppmuntre en misjonær som strever. For en far eller mor på et krigsherjet sted i verden, vil det være et desperat behov for å få vite om de skal flytte familien i sikkerhet, eller om de skal bli der de er. Hundrevis av stavspresidenter og biskoper ber i dag om å få vite hvordan de kan hjelpe Herren å redde et bortkommet får. Og for en profet er det å vite hva Herren ønsker at han skal si til Kirken og til en verden i opprør.

Vi vet alle at menneskenes dømmekraft og logikk ikke vil være nok til å få svar på de spørsmål som er viktigst i livet. Vi trenger åpenbaring fra Gud. Og vi vil trenge ikke bare én åpenbaring i en stressende tid, men vi trenger en stadig fornyet strøm. Vi trenger ikke bare ett glimt av lys og trøst, men vi trenger den uavbrutte velsignelsen ved kommunikasjon med Gud.

Selve Kirkens eksistens skyldes at en ung gutt visste at dette var sant. Den unge Joseph Smith visste at han ikke selv kunne vite hvilken kirke han skulle slutte seg til. Derfor spurte han Gud slik Jakobs brev fortalte ham at han kunne. Gud Faderen og hans elskede Sønn viste seg i et skogholt. De besvarte spørsmålet som Joseph ikke klarte å finne ut av.

Ikke bare ble han da kalt av Gud til å opprette Jesu Kristi sanne kirke, men fikk gjengitt muligheten til å påberope seg Den hellige ånd slik at åpenbaring fra Gud kunne være kontinuerlig.

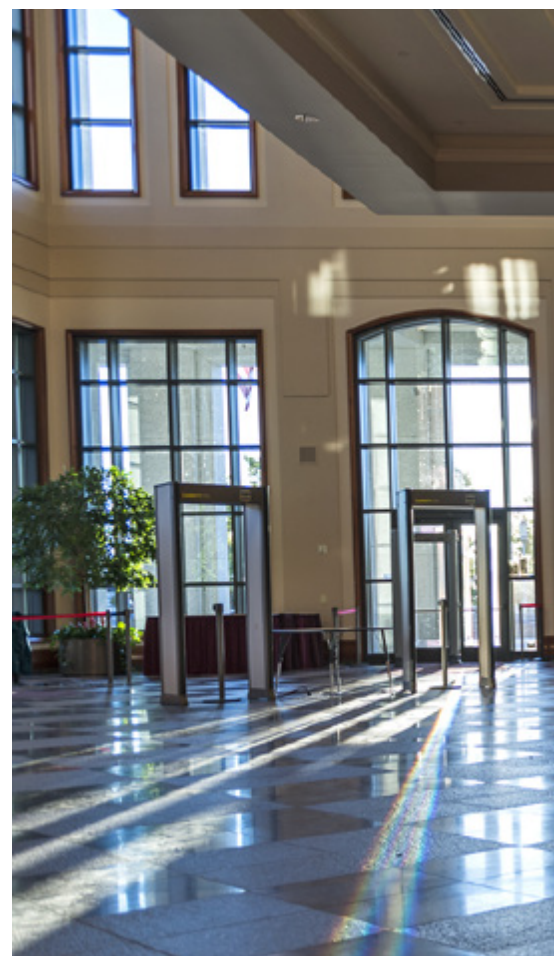
President Boyd K. Packer beskrev dette kjennetegnet på den sanne Kirke slik: "Åpenbaring fortsetter i Kirken. Profeten mottar den for Kirken, presidenten for sin stav, misjon eller sitt quorum, biskopen for sin menighet, faren for sin familie, den enkelte for seg selv."¹

Denne strålende prosessen med åpenbaring begynner, slutter og fortsetter når vi får personlig åpenbaring. La oss ha den store Nephi, sønn av Lehi, som vårt forbilde. Hans far hadde en drøm. Andre i Nephis familie så Lehis drøm som tegn på psykisk forvirring. Drømmen omfattet

en befaling fra Gud til Lehis sønner om å ta en fryktelig risiko ved å vende tilbake til Jerusalem for å hente platene som inneholdt Guds ord, slik at de kunne ha dem med seg på reisen til det lovede land.

Vi siterer ofte Nephis tapre erklæring da hans far ba dem om å vende tilbake til Jerusalem. Dere kjenner ordene: "Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt."²

Da Lehi hørte Nephi uttale disse ordene, sier Skriftene at han ble "meget glad".³ Han ble glad fordi han visste at Nephi hadde blitt velsignet med bekræftende åpenbaring om at hans fars drøm var sann kommunikasjon

fra Gud. Nephi sa ikke: "Jeg vil gå og gjøre det min far ba meg om å gjøre." Han sa: "Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt."

Av egen erfaring i deres familier vet dere også hvorfor Lehi ble "meget glad". Hans glede kom av å vite at Nephi hadde mottatt bekreftende åpenbaring.

Mange foreldre har satt familieregler for når en tenåring skal være hjemme om kvelden. Men tenk hvor glade foreldre blir når de får vite, slik én gjorde for bare noen uker siden, at et barn som nylig hadde flyttet hjemmefra, ikke bare hadde en fast tid å være hjemme på, men også overholdt

sabbaten slik hun hadde lært hjemme. Åpenbaring til en mor eller far har sin varige virkning på den personlige åpenbaringen som fortsetter i barnet.

Min mor må ha forstått dette prinsippet for åpenbaring. Som ung mann lukket jeg bakdøren svært stille når jeg kom hjem sent på kvelden. Jeg måtte gå forbi mors soverom på vei til mitt. Uansett hvor stille jeg listet meg, hørte jeg alltid navnet mitt når jeg kom til den halvåpne døren hennes: "Hal. Kom inn litt."

Jeg gikk inn og satte meg på kanten av sengen hennes. Rommet var mørkt. Hvis dere hadde lyttet, ville dere ha trodd at det bare var vennlig

snakk om livet. Men til denne dag husker jeg det hun sa med samme kraft som jeg føler når jeg leser utskriften av min patriarkalske velsignelse.

Jeg vet ikke hva hun ba om i bønnene sine mens hun ventet på meg disse kveldene. Jeg vil tro at det delvis måtte være om min trygghet. Men jeg er sikker på at hun ba slik en patriark gjør før han gir en velsignelse. Han ber om at ordene hans må komme til mottakeren som Guds ord, ikke hans. Min mors bønner om denne velsignelse ble besvart på mitt hode. Hun er i ånde verdenen, og har vært det i over 40 år. Jeg er sikker på at hun har blitt meget glad for at jeg ble velsignet slik

hun ba om, med å høre Guds befallinger i hennes råd. Og jeg har forsøkt å gå og gjøre det hun håpet at jeg ville.

Jeg har sett det samme miraklet med fortsatt åpenbaring i Kirkens stavspresidenter og biskoper. Og slik det er med åpenbaring til ledere i familien, avhenger verdien av åpenbaringen av dem som blir ledet til å motta bekreftende åpenbaring.

Jeg så dette miraklet med åpenbaring i kjølvannet av bruddet på Tetondammen i Idaho i 1976. Mange av dere kjenner historien om hva som skjedde. Men eksemplet på fortsatt åpenbaring som kom gjennom en stavspresident, kunne velsigne oss alle i dagene fremover.

Tusenvis av mennesker ble evakuert da deres boliger ble totalskadd. Ansvaret for hjelpearbeidet falt på en lokal stavspresident, en gårdbruker. Jeg var i et klasserom ved Ricks College bare noen dager etter katastrofen. En leder fra den føderale katastrofegruppen hadde kommet. Han og hans fremste assistenter kom til det store rommet hvor stavspresidenten hadde samlet biskoper og til og med noen prester fra andre trossamfunn i området. Jeg var der fordi mange av de overlevende fikk hjelp og husly ved universitetet der jeg var president.

Da møtet begynte, reiste representanten fra den føderale katastrofegruppen seg og begynte å si med myndig røst hva som måtte gjøres. Etter å ha ramset opp fem av de seks oppgavene han sa var nødvendige, svarte stavspresidenten lavmælt: "Vi har allerede gjort dette."

Etter noen minutter sa mannen fra den føderale katastrofegruppen: "Jeg tror bare jeg setter meg og følger med en stund." Han og medarbeiderne hans lyttet så mens biskoper og eldstenes quorumspresidenter rapporterte hva de hadde gjort. De forklarte

hvilken rettledning de hadde fått og fulgt fra sine ledere. De snakket også om hva de hadde blitt inspirert til å gjøre mens de utførte instruksjonene om å finne familier og hjelpe dem. Det var sent den dagen. De var altfor trette til å vise sterke følelser, unntatt sin kjærlighet til folket.

Stavspresidenten ga noen siste instruksjoner til biskopene, og så bekjentgjorde han en tid for neste rapportmøte tidlig neste morgen.

Neste morgen kom lederen for den føderale gruppen 20 minutter før rapport- og oppgavemøtet skulle begynne. Jeg sto i nærheten. Jeg hørte ham si lavmælt til stavspresidenten: "President, hva ønsker du at jeg og gruppen min skal gjøre?"

Det denne mannen så, har jeg sett ved nød og prøvelser over hele verden. President Packer hadde rett. Forsatt åpenbaring kommer til stavspresidenter for å løfte dem over deres egen visdom og evner. I tillegg gir Herren til dem presidentene leder, et bekreftende vitnesbyrd om at hans befallinger kommer fra Gud gjennom Den hellige ånd til et ufullkomment menneske.

Jeg har blitt velsignet med å bli kalt til å følge inspirerte ledere store deler av livet. Som svært ung mann ble

jeg kalt som rådgiver til en eldstenes quorumspresident. Jeg har også vært rådgiver til to distriktpresidenter og til en Kirkens presiderende biskop, medlem av De tolv apostlers quorum og rådgiver til to av Kirkens presidenter. Jeg har sett åpenbaringen som har blitt gitt til dem, og deretter bekreftet for dem som har fulgt dem.

Den personlige åpenbaringen for å få bekreftelse, som vi alle ønsker, kommer ikke lett, og heller ikke bare ved å spørre. Herren ga denne normen for evnen til å motta slike vitnesbyrd fra Gud. Det er en rettesnor for alle som søker personlig åpenbaring, slik vi alle må.

"La også ditt indre være fylt av kjærlighet til alle mennesker og til troens hus, og la alltid dine tanker være prydet med dyd, da skal du ha større frimodighet for Guds åsyn, og prestedømmets lærdommer skal falle på din sjel som himmelens dugg.

Den Hellige Ånd skal stadig være din ledsager."⁴

Av dette utleder jeg råd til oss alle. Ikke ta lett på kjærligheten dere føler for Guds profet. Hvor enn jeg kommer i Kirken, uansett hvem profeten er akkurat da, spør medlemmene: "Vil du være så snill å fortelle profeten hvor høyt vi elsker ham når du kommer tilbake til Kirkens hovedkvarter?"

Det er langt mer enn heltedyrlkelse eller den beundring vi noen ganger føler for heroiske personer. Det er en gave fra Gud. Med den vil dere lettere motta den gave som bekreftende åpenbaring er, når han taler i sitt embete som Herrens profet. Kjærligheten dere føler, er kjærligheten som Herren har til den som er hans talsmann.

Det er ikke lett å alltid ha denne følelsen, fordi Herren ofte ber sine profeter om å gi rettledning som er vanskelig å akseptere. Våre sjelers fiende

vil prøve å få oss til å ta anstøt og til å tvile på om profeten er kalt av Gud.

Jeg har sett hvordan Den hellige ånd kan påvirke et bløtgjort hjerte for å beskytte Jesu Kristi ydmyke disippel med bekreftende åpenbaring.

Profeten sendte meg for å overdra den hellige beseglingsmyndighet til en mann i en liten by langt borte. Bare Guds profet har nøklene til å avgjøre hvem som skal motta den hellige myndigheten som ble gitt av Herren til Peter, seniorapostelen. Jeg hadde mottatt den samme beseglingsmyndigheten, men bare etter instruksjon fra Kirkens president kunne jeg overdra den til en annen.

I et rom i et møtehus langt fra Salt Lake, la jeg mine hender på hodet til en mann som profeten hadde valgt til å motta beseglingsmyndigheten. Hendene hans bar preg av et liv med jordbruk for et magert levebrød. Hans lille hustru satt ved siden av ham. Hun bar også preg av mange år med hardt arbeid sammen med sin mann.

Jeg uttalte ord som var gitt meg av profeten: "Ved delegering av myndighet og ansvar fra," og så navnet på profeten, "som innehar alle prestedømmets nøkler på jorden på denne tid, overdrar jeg beseglingsmyndigheten

til," og så uttalte jeg mannens navn og deretter navnet på templet hvor han skulle virke som besegler.

Tårene trillet nedover kinnene hans. Jeg så at hans hustru også gråt. Jeg ventet mens de samlet seg. Hun reiste seg og kom mot meg. Hun kikket opp og sa så sjenert at hun var glad, men også trist. Hun sa at hun hadde elsket gå i templet sammen med sin mann, men at hun nå følte at hun ikke kunne bli med ham fordi Gud hadde utvalgt ham til en så strålende og hellig tillit. Så sa hun at følelsen av å være uskikket til å være hans ledsager i templet, kom fordi hun hverken kunne lese eller skrive.

Jeg forsikret henne om at det ville være en ære for hennes mann å ha henne med seg i templet på grunn av hennes store åndelige styrke. Så godt som jeg kunne med det lille jeg kunne av språket hennes, fortalte jeg henne at Gud hadde åpenbart ting for henne utover all jordisk utdanning.

Hun visste ved Åndens gave at Gud gjennom sin profet hadde gitt en guddommelig tillit til mannen hun elsket. Hun visste selv at nøklene til å gi denne beseglingsmyndigheten var i besittelse av en mann hun aldri hadde sett, men som hun selv visste

var Guds levende profet. Hun visste, uten at hun måtte bli fortalt det av et levende vitne, at profeten hadde bedt angående hennes manns navn. Hun visste selv at Gud hadde gitt kallet.

Hun visste også at ordinansene hennes mann ville utføre, ville forene personer for all evighet i det celestiale rike. Hun hadde fått bekreftet i sitt sinn og hjerte at løftet Herren ga til Peter, fremdeles var gjeldende i Kirken: "Det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen."⁵ Hun visste det selv ved åpenbaring fra Gud.

La oss gå tilbake til utgangspunktet. "Åpenbaring fortsetter i Kirken. Profeten mottar den for Kirken, presidenten for sin stav, misjon eller sitt quorum, biskopen for sin menighet, faren for sin familie, den enkelte for seg selv."⁶

Jeg bærer mitt vitnesbyrd om at dette er sant. Din himmelske Fader hører dine bønner. Han er glad i dere. Han vet hva dere heter. Jesus er Kristus, Guds Sønn og vår Forløser. Han elsker dere mer enn dere er i stand til å fatte.

Gud utøser åpenbaring over sine barn gjennom Den hellige ånd. Han taler til sin profet på jorden, som i dag er Thomas S. Monson. Jeg vitner om at han innehar og utøver alle prestedømmets nøkler på jorden.

Mens dere under denne konferansen lytter til dem Gud har kalt til å tale for ham, ber jeg om at dere vil motta den bekreftende åpenbaring dere trenger for å finne veien hjem for å bo sammen med ham i en familie som er beseglet for evig. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Boyd K. Packer, "We Believe All That God Has Revealed," *Ensign*, mai 1974, 95.
2. 1 Nephi 3:7.
3. 1 Nephi 3:8.
4. Lære og pakter 121:45–46.
5. Matteus 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Ensign*, mai 1974, 95.

Av eldste Russell M. Nelson
i De tolv apostlers quorum

Opphold profetene

Vår oppholdelse av profeter er en personlig beslutning om at vi vil gjøre vårt ytterste for å støtte deres profetiske prioriteringer.

President Eyring, takk for ditt lærerike og inspirerende budskap.

Mine kjære brødre og søstre, takk for deres tro og hengivenhet. I går ble vi alle oppfordret til å oppholde Thomas S. Monson som profet og president for Herrens kirke. Og ofte synger vi: "Ha takk for profeten du sendte."¹ Forstår dere og jeg virkelig hva det betyr? Tenk hvilket privilegium Herren har gitt oss ved å kunne oppholde hans profet, hvis råd vil være ufordervet, usminket, aldri motivert av personlige mål og fullstendig sant!

Hvordan oppholder vi egentlig en profet? Lenge før han ble Kirkens president, forklarte president Joseph F. Smith: "Det er en viktig plikt som påhviler de hellige som... oppholde[r] Kirkens autoriteter, at de ikke bare gjør det ved å rekke opp hånden, som bare er et ytre uttrykk, men også i *gjerning* og sannhet."²

Jeg husker godt min mest unike "gjerning" for å oppholde en profet. Som lege og hjertekirurg hadde jeg ansvar for å utføre åpen hjertekirurgi på president Spencer W. Kimball i 1972, da han var fungerende president for De tolv apostlers quorum. Han trengte en svært komplisert operasjon. Men jeg hadde ingen erfaring med å gjøre et slikt inngrep på en 77 år

gammel pasient med hjertesvikt. Jeg ville ikke anbefale operasjonen, og dette fortalte jeg president Kimball og Det første presidentskap. Men i tro valgte president Kimball å bli operert, bare fordi Det første presidentskap rådet ham til det. Dette viser hvordan han oppholdt sine ledere! Og beslutningen hans fikk meg til å skjelve!

Takket være Herren lyktes operasjonen. Da president Kimballs hjerte begynte å slå igjen, var det med stor kraft! I det øyeblikket fikk jeg et tydelig vitnesbyrd om at denne mannen en dag skulle bli Kirkens president!³

Dere kjenner utfallet. Bare 20 måneder senere ble president Kimball Kirkens president. Han sørget for fremadrettet og fryktløst lederskap i mange år.

Siden den gang har vi oppholdt Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley og nå Thomas S. Monson som Kirkens president – profeter i enhver betydning av ordet.

Mine kjære brødre og søstre, om gjenopprettelsen gjorde noe, knuste den den eldgamle myten at Gud hadde sluttet å snakke med sine barn. Ingenting kunne vært lenger unna sannheten. En profet har stått i spissen for Guds kirke i alle evangelieutdelinger, fra Adam til i dag.⁴ Profeter vitner om Jesus Kristus – om hans

guddommelighet og om hans jordiske misjon og tjenestegjerning.⁵ Vi hedrer profeten Joseph Smith som denne siste evangelieutdelings profet. Og vi hedrer hver av dem som har etterfulgt ham som Kirkens president.

Når vi oppholder profeter og andre ledere,⁶ benytter vi loven om felles samtykke, for Herren sa: "[Det skal ikke] bli gitt noen å gå ut og forkynne mitt evangelium eller bygge opp min kirke uten at han er ordinert av en som har myndighet, og som kirken vet har myndighet og er blitt behørig ordinert av kirkens ledere."⁷

Dette gir oss som medlemmer av Herrens kirke, tillit og tro mens vi gjør alt vi kan for å følge Skriftenes formaning om å gi akt på Herrens røst⁸ slik den kommer ved hans tjenere profetenes røst.⁹ Alle ledere i Herrens kirke kalles ved riktig myndighet. Ingen profet eller noen annen leder i denne kirke, for den saks skyld, har noen gang kalt seg selv. Ingen profet har noensinne blitt valgt. Herren gjorde dette klart da han sa: "Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har

utvalgt dere.”¹⁰ Dere og jeg kan ikke “stemme” på ledere i Kirken på noe plan. Vi har imidlertid anledning til å oppholde dem.

Herrens måte er forskjellig fra menneskenes måte. Menneskenes måte fjerner personer fra embeder eller stillinger når de blir gamle eller funksjonshemmet. Men menneskenes måte er ikke og vil aldri bli Herrens måte. Vår oppholdelse av profeter er en personlig beslutning om at vi vil gjøre vårt ytterste for å støtte deres profetiske prioriteringer. Vår oppholdelse er en ed-lignende indikasjon på at vi anerkjenner deres kall som profet som berettiget og bindende for oss.

26 år før han ble Kirkens president sa eldste George Albert Smith: “Den forpliktelse vi inngår når vi løfter våre hender... er meget hellig. Det betyr *ikke* at vi i stillhet vil gå vår egen vei mens vi er villige til å la Herrens profet lede dette verk... [Det betyr] at vi vil stille oss bak ham, vi vil be for ham, vi vil forsvare hans gode navn, og vi vil gjøre alt vi kan for å gjennomføre hans instruksjoner slik Herren vil lede ham til å instruere oss.”¹¹

Den levende Herre leder sin levende kirke!¹² Herren åpenbarer sin vilje for Kirken til sin profet. I går, etter at vi ble oppfordret til å oppholde Thomas S. Monson som Kirkens president, fikk vi også anledning til å oppholde ham, rådgiverne i Det første presidentskap og medlemmene av De tolv apostlers quorum som profeter, seere og åpenbarere. Tenk på det! Vi oppholder 15 menn som Guds profeter! De har alle prestedømsnøkler som noensinne har blitt overdratt til mennesker i denne evangelieutdeling.

Det at 15 menn er kalt til det hellige apostelembetet, gir stor beskyttelse for oss som medlemmer av Kirken. Hvorfor? Fordi disse ledernes avgjørelser må være enstemmige.¹³ Kan dere forestille dere hvordan Ånden må påvirke 15 menn for å få til enstemmighet? Disse 15 mennene har variert utdannelse og yrkesbakgrunn, med forskjellige meninger om mange ting. Tro meg! Disse 15 mennene – profeter, seere og åpenbarere – vet hva Herrens vilje er når de oppnår enstemmighet! De er fast bestemt på å sørge for at Herrens vilje virkelig blir utført. Herrens bønn danner mønsteret for

hver av disse 15 mennene når de ber: “Skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden.”¹⁴

Apostelen med lengst ansiennitet i en apostels embede presiderer.¹⁵ Dette systemet med ansiennitet vil vanligvis bringe eldre menn til embedet som Kirkens president.¹⁶ Det sørger for kontinuitet, modenhet, erfaring og omfattende forberedelse med Herrens veiledning.

Kirken i dag har blitt organisert av Herren selv. Han har sørget for et bemerkelsesverdig styresett som gir overskudd og reservekapasitet. Dette systemet sørger for profetisk lederskap selv når de uunngåelige sykdommer og funksjonshemninger kommer med årene.¹⁷ Det er rikelig med motvekt og sikringstiltak så ingen noensinne kan lede Kirken på villspor. Overordnede ledere blir stadig undervist slik at de en dag er rede til å sitte i de høyeste rådsforsamlinger. De lærer å høre Herrens røst ved Åndens hvisken.

Da han var førsterådgiver til president Ezra Taft Benson, som da nærmet seg slutten av sitt jordeliv, forklarte president Gordon B. Hinckley:

blitt valgt... og innviet av min far... og er blitt holdt oppe og bevart ved hans makeløse kraft for å tjene dere med all den makt, det sinn og den styrke som Herren har gitt meg' (Mosiah 2:11)."

President Monson fortsatte: "Til tross for eventuelle helseproblemer som måtte komme til oss, til tross for svakhet i kropp eller sinn, tjener vi etter beste evne. Jeg forsikrer dere om at Kirken er i gode hender. Ordningen for Det første presidentskaps og De tolv [apostlers] quorums råd sikrer [oss] at den alltid vil være i gode hender, og derfor, uansett hva som skjer, trenger ingen å bekymre seg eller frykte. Vår Frelser Jesus Kristus, som vi følger, som vi tilber, og som vi tjener, står alltid ved roret."¹⁹

President Monson, takk for disse sannhetene! Og takk for ditt liv med eksemplarisk og hengiven tjeneste. Jeg skal driste meg til å tale for Kirkens medlemmer over hele verden i vårt forenede og oppriktige uttrykk for takknemlighet for deg. Vi hedrer deg! Vi er glad i deg! Vi oppholder deg, ikke bare med oppløftede hender, men av hele vårt hjerte og med innviet arbeid. Ydmykt og inderlig "[ber vi] til Gud for deg, du vår profet"²⁰ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. "Ha takk for profeten du sendte," *Salmer*, nr. 19.
2. *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – Joseph F. Smith (1998), 211; uthevelse tilføyd. Denne uttalelsen ble gitt i 1898, da president Smith var annenrådgiver i det første presidentskap.
3. For ytterligere informasjon, se Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), 153–56.
4. Se Veiledning til Skriftene, "Evangelieutdeling."
5. Mange profeter forutsa Herrens komme, herunder Lehi (se 1 Nephi 1:19), Nephi (se 1 Nephi 11:31–33; 19:7–8), Jakob (se Jakobs bok 4:4–6), Benjamin (se Mosiah 3:5–11, 15), Abinadi (se Mosiah 15:1–9), Alma (se Alma 40:2) og lamanitten Samuel (se Helaman 14:12). Før Frelseren ble født i Betlehem, forutså de hans

"Prinsipper og fremgangsmåter som Herren har iverksatt for å lede sin kirke, tar forholdsregler for enhver... omstendighet. Det er viktig... at det ikke er noen tvil eller betenkeligheter med hensyn til Kirkens ledelse og utøvelsen av de profetiske gaver, herunder retten til inspirasjon og åpenbaring for å administrere Kirkens saker og programmer, når presidenten er syk eller ikke er i stand til å fungere fullt ut.

Det første presidentskap og De tolv apostlers råd, som er kalt og ordinert til å inneha prestedømmets nøkler, har myndighet til og ansvar for å lede Kirken, til å forrette dens ordinanser, til å forklare dens lære og til å stadfeste og videreføre dens praksis."

President Hinckley fortsatte:

"Når presidenten er syk eller ikke i stand til å fungere fullt ut i alle plikter i sitt embede, utgjør hans to rådgivere Det første presidentskaps quorum. De fortsetter med presidentskapets daglige arbeid..."

Men store spørsmål om retningslinjer, fremgangsmåter, programmer eller lære overveies grundig og med bønnens hjelp av Det første presidentskap og De tolv sammen."¹⁸

I fjor, da president Monson nådde milepælen 5 år som Kirkens president, reflekterte han over 50 år med tjeneste som apostel, og uttalte følgende: "Alderen innhenter til slutt oss alle. Vi slutter oss imidlertid til kong Benjamin, som sa: 'Jeg er, akkurat som dere, utsatt for alle slags skrøpelighe-ter på legeme og sinn. Likevel er jeg

- sonoffer og hans påfølgende oppstandelse.
6. Prinsippet med å oppholde ledere er grunnleggende i Herrens kirke. En person blir oppholdt før han eller hun blir beskikket til et kall eller ordinert til et embede i prestedømmet.
 7. Lære og pakter 42:11. Praksisen med å oppholde våre ledere ble innført 6. april 1830, da Kirken ble organisert, og i mars 1836, da medlemmene av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum ble oppholdt som profeter, seere og åpenbarere (se *History of the Church*, 2:417).
 8. Mormons bok advarer mot farer hvis vi ignorerer profeters læresetninger. Der leser vi at "den store og rommelige bygningen forestilte verdens stolthet, og den falt, og dens fall var meget stort. Og Herrens engel talte... og sa: Slik skal alle nasjoner, slekter, tungemål og folk som kjemper mot Lammets tolv apostler, bli ødelagt" (1 Nephi 11:36).
 9. Se Daniel 9:10; Amos 3:7; Lære og pakter 21:1, 4–5; 124:45–46.
 10. Johannes 15:16. Den femte trosartikkel forklarer: "Vi tror at en mann må kalles av Gud, ved profeti og ved håndspåleggelse av dem som har myndighet for å kunne forkynne evangeliet og forrette dets ordinanser."
 11. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – George Albert Smith* (2011), 64; uthevelse tilføyd. Dette sitatet kom fra en konferansetale av eldste George Albert Smith i 1919. Han ble Kirkens president i 1945.
 12. Se Lære og pakter 1:30, 38.
 13. Se Lære og pakter 107:27.
 14. 3 Nephi 13:10; se også Matteus 6:10; Lukas 11:2.
 15. Når Kirkens president dør, blir Det første presidentskap oppløst, og rådgiverne inntar sine plasser i De tolv apostlers quorum. De tolv quorum presidere da over Kirken frem til Det første presidentskap blir reorganisert. Denne perioden er kjent som en apostolisk overgang. Historisk sett har denne perioden variert i lengde fra fire dager til tre og et halvt år.
 16. Naturligvis gjaldt ikke dette mønsteret med suksesjon Joseph Smiths kall, som var forutordinert til å være gjenopprettelsens profet og Kirkens første president (se 2 Nephi 3:6–22; se også Abraham 3:22–23).
 17. Vi vet at Herren selv kan kalle hvem som helst av oss hjem når han velger det.
 18. Gordon B. Hinckley, "God Is at the Helm," *Ensign*, mai 1994, 54; se også Gordon B. Hinckley, "He Slumbers Not, nor Sleeps," *Ensign*, mai 1983, 6.
 19. "Message from President Thomas S. Monson," *Church News*, 3. feb. 2013, 9.
 20. "Vi ber til Gud for deg," *Salmer*, nr. 15.

Av Carol F. McConkie

Førsterådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

Etterlev profetenes ord

For å være i harmoni med himmelens guddommelige hensikter, oppholder vi profeten og velger å leve ifølge hans ord.

Vår himmelske Fader elsker alle sine barn og ønsker at de skal kjenne og forstå hans plan for lykke. Derfor kaller han profeter, de som har blitt ordinert med kraft og myndighet til å handle i Guds navn for å frelse hans barn. De er sendebud om rettferdighet, vitner om Jesus Kristus og hans forsonings uendelige kraft. De har nøklene til Guds rike på jorden, og godkjenner utførelse av frelsende ordinanser.

I Herrens sanne kirke "er det aldri mer enn én på jorden til enhver tid som denne myndighet og disse prestedømmets nøkler er overdratt til."¹ Vi oppholder President Thomas S. Monson som vår profet, seer og åpenbarer. Han åpenbarer Herrens ord for å veilede og lede *hele* Kirken. President J. Reuben Clark jr. forklarte: "Kirkens president... alene har rett til å motta åpenbaringer for Kirken."²

Med hensyn til den levende profet befaler Herren medlemmene av sin kirke:

"Derfor skal dere, kirken, gi akt på *alle* de ord og befalinger som han skal gi dere etter hvert som han mottar dem og vandrer i all hellighet for meg, for hans ord skal dere motta som om de kom fra min egen munn, i all tålmodighet og tro.

For ved å gjøre disse ting skal helvetes porter ikke få makt over dere."³

For å være i harmoni med himmelens guddommelige hensikter, oppholder vi profeten og velger å leve ifølge hans ord.

Vi oppholder også president Monsons rådgivere og De tolv apostlers quorum som profeter, seere og åpenbarere. "De har rett, makt og myndighet til å forkynne [Herrens] sinn og vilje... underlagt Kirkens president."⁴ De taler i Kristi navn. De profeterer i Kristi navn. De gjør alle ting i Jesu Kristi navn. I deres ord hører vi Herrens røst, og vi føler Frelserens kjærlighet. "Og hva som helst de taler når de er drevet av Den Hellige Ånd, skal være hellig skrift... og Guds kraft til frelse."⁵ Herren selv har sagt: "Enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme."⁶

Vi er takknemlige for en kirke som er "bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og hjørnesteinen er Kristus Jesus selv."⁷ Herrens hus er et ordens hus, og vi trenger aldri å bli villedet med hensyn til hvor vi skulle lete etter svar på våre spørsmål, eller usikre på hvilken røst vi skulle følge. Vi trenger ikke la oss "kaste og drive omkring av hver lærdoms vind."⁸ Gud åpenbarer sitt ord gjennom sine ordinerte tjenere, "for at de hellige

kunne bli gjort i stand til tjenestegjering, til oppbyggelse av Kristi legeme, inntil vi alle når frem til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham.”⁹ Når vi velger å leve ifølge profetenes ord, er vi på paktens vei som fører til evig fullkommenhet.

En alenemor som strever for å overleve en periode med hungersnød, lærer oss hva det betyr å oppholde en profet. Herren befalte profeten Elias å dra til Sarepta, hvor han ville finne en enke som Gud hadde befalt å livnære ham. Da Elias nærmet seg byen, så han henne mens hun sanket ved. Han ropte på henne og sa: “Hent litt vann til meg i en skål, så jeg får drikke!”¹⁰

“Da hun nå gikk for å hente vann,

ropte han [igjen] etter henne og sa: Ta med et stykke brød til meg!

Da sa hun: Så sant Herren din Gud lever: Jeg eier ikke en brødbit! Jeg har bare en håndfull mel i krukken og litt olje i kruset. Nå går jeg her og sanker et par stykker ved for å gå hjem og lage det til for meg og min sønn, så vi kan ete det og så dø.”

Elias svarte: “Frykt ikke! Gå hjem og lag det til, som du har sagt. Lag bare *først* et lite brød til meg av det og kom ut til meg med det! Siden kan du lage til noe for deg og din sønn.”¹¹

Tenk etter hvor vanskelig det var det profeten ba en sultende mor om å gjøre. Gud selv kunne utvilsomt ha gitt mat til sin trofaste tjener. Men idet

han handlet i Herrens navn, gjorde Elias som befalt, nemlig å be en elsket datter av Gud om å ofre alt hun hadde for å oppholde profeten.

Elias lovet imidlertid også en velsignelse for lydighet: “For så sier Herren, Israels Gud: Melkrukken skal ikke bli tom og oljekruset ikke mangle olje.”¹² Herren ga enken anledning til å velge å tro og adlyde profetens ord.

I en verden som trues av hungersnød på rettferdighet og åndelig sult, har vi blitt befalt å oppholde profeten. Når vi gir akt på, støtter og bekrefter profetiske ord, vitner vi om at vi har tro til ydmykt å underkaste oss Herrens vilje, visdom og valg av tidspunkt.

Vi følger profetenes ord selv om de kan virke urimelige, ubeleilige og ubehagelige. Ifølge verdens normer kan det å følge profeten være upopulært, politisk ukorrekt eller sosialt uakseptabelt. Men det er alltid rett å følge profeten. “For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker.”¹³ “Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand.”¹⁴

Herren respekterer og ser med velvilje på dem som vil gi akt på profetisk rettledning. For enken i Sarepta reddet lydighet mot Elijah hennes eget og hennes sønns liv. Slik profeten hadde lovet, “[hadde de] mat, både han og hun og hennes hus, i lang tid... slik som Herren hadde talt gjennom Elias.”¹⁵

Herren “vil fø dem som stoler på ham.”¹⁶ Profetenes ord er som manna for vår sjel. Når vi nyter av dem, blir vi velsignet, beskyttet og bevart både timelig og åndelig. Når vi nyter deres ord, lærer vi å komme til Kristus og leve.

Eldste Bruce R. McConkie skrev at gjennom profetene “åpenbarer Herren

frelsens sannheter... den frelse som finnes i Kristus, og han staker ut... den vei som fører til evig liv... I enhver tidsalder gir Herren sitt folk den veiledning de trenger når de er i fare. Og i kommende tider vil det utvilsomt være stunder da intet annet enn Guds visdom, som kommer ned fra himmelen og strømmer ut fra profeters munn, vil være i stand til å frelse hans folk.”¹⁷

For meg ga profetenes ord, slik de ble undervist av Laurbærpikenes lærer, meg forståelse av hvordan et paktsekteskap skulle se ut. Profetenes ord ga meg tro og håp om at jeg kunne forberede meg til og oppnå et lykkelig hjem. Konsekvent studium av profetenes læresetninger, både tidligere og nyere, holdt meg gående gjennom de anstrengende og ofte utmattende årene med å føde, undervise og oppdra syv barn. Profetenes ord i Skriftene og de som blir undervist fra denne talerstolen, er ord til trøst, styrke, kjærlighet og godt mot som favner oss alle.

Når vi gir akt på profetenes ord, bygger vi vårt hjem og vårt liv på en evig sikker grunnvoll, “vår Forlørsers klippe som er Kristus, Guds Sønn... så djevelen, når han sender ut sine mektig vinder, ja, sine piler i hvirvelvinden, ja, når all hans hagl og hans mektige storm slår mot dere, skal det ikke ha noen makt over dere til å trekke dere ned i... den evige pines avgrunn.”¹⁸

Vi har et valg. Vi kan velge å ignorere, ringeakte, trampe på eller gjøre opprør mot Kristi ord uttalt av hans ordinerte tjenere. Men Frelseren sa at de som gjør det, vil bli avskåret fra hans paktsfolk.¹⁹

Når vi ydmykt leser og studerer helige profetiske ord med tro på Kristus, med ærlig hensikt, vil Den hellige ånd tale sannheten til vårt sinn og hjerte. Måtte vi åpne våre ører for å høre, vårt

hjerte for å forstå og vårt sinn så Guds mysterier kan bli utfoldet for oss.²⁰

Jeg bærer vitnesbyrd om at Joseph Smith var og er profeten kalt av Gud til å gjengi Jesu Kristi evangelium og hans prestedømme til jorden. Og jeg vitner om at i president Monson blir vi ledet av en sann Guds profet i dag. Måtte vi velge å stå sammen med profetene og leve ifølge deres ord til vi blir forenet i tro, rensset i Kristus og fylt med kunnskap om Guds Sønn. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 132:7; se også *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 2.1.1. “Jesus Kristus innehar alle prestedømsnøklerne som hører til hans kirke. Han har overdratt alle nøkler som henhører til Guds rike på jorden, til hver enkelt av sine apostler. Den levende apostel som har hatt sitt embede lengst, Kirkens president, er den eneste person på jorden med myndighet til å utøve alle prestedømmets nøkler.”

2. J. Reuben Clark jr., “When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?” (tale til Seminar- og Institutt-personell ved Brigham Young University, 7. juli 1954).
3. Lære og pakter 21:4–6; uthevelse tilføyd.
4. J. Reuben Clark jr., “When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?”
5. Lære og pakter 68:4.
6. Lære og pakter 1:38.
7. Efeserne 2:20.
8. Efeserne 4:14.
9. Efeserne 4:12–13.
10. 1 Kongebok 17:10.
11. 1 Kongebok 17:11–13; uthevelse tilføyd.
12. 1 Kongebok 17:14.
13. Jesaja 55:9.
14. Ordspråkene 3:5.
15. 1 Kongebok 17:15–16.
16. Roger Hoffman, “Consider the Lilies”.
17. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (Deseret Book Company, 1985), 478; tegnsetting endret; brukt med tillatelse.
18. Helaman 5:12.
19. Se 3 Nephi 20:23.
20. Se Mosiah 2:9.

Av eldste Robert D. Hales
i De tolv apostlers quorum

Evig liv – å kjenne vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus

Gud og Kristus er bokstavelig far og sønn – adskilte og særegne personer som er fullstendig forenet i hensikt.

For mange år siden benyttet jeg anledningen til å studere de siste vitnesbyrdene til profeter i hver evangelieutdeling. Alle bar et mektig vitnesbyrd om Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus.

Når jeg har lest disse vitnesbyrdene – og mange andre som dem i årenes løp – har det alltid grepet meg hvor dypt vår himmelske Fader elsker sin eldste Sønn, og hvordan Jesus viser sin kjærlighet ved sin lydighet mot Faderens vilje. Jeg vitner om at når vi gjør det som er nødvendig for å kjenne dem og deres kjærlighet til hverandre, vil vi oppnå “den største av alle Guds gaver” – det evige liv.¹ For “dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.”²

Hvordan kan denne gaven bli vår? Den kommer ved personlig åpenbaring, som har blitt omtalt og undervist i formiddag.

Husker dere første gang dere visste at det fantes en Gud, og kunne føle hans kjærlighet? Som ung gutt pleide

jeg å se opp på stjernehimmelen og fundere over og føle hans nærhet. Jeg var henrykt over å kunne utforske den storartede skjønnheten i Guds skaperverk – fra små insekter til ruvende trær. Når jeg innså hvor vakker denne jorden er, visste jeg at vår himmelske Fader elsket meg. Jeg visste at jeg bokstavelig talt var hans åndelige avkom, at vi alle er sønner og døtre av Gud.

Hvordan visste jeg dette? spør dere kanskje. Skriftene lærer oss: “Til noen er det gitt å vite ved Den Hellige Ånd at Jesus Kristus er Guds Sønn... og andre er det gitt å tro på deres ord for at de også kan få evig liv hvis de fortsetter å være trofaste.”³ Fra mitt ståsted betyr ikke dette at noen mennesker alltid vil være avhengige av andres vitnesbyrd.

Mitt eget vitnesbyrd vokste etter hvert som jeg lærte om vår himmelske Fader og Frelseren ved undervisning og vitnesbyrd fra mine foreldre, lærere, Skriftene – som jeg leste flittig – og ikke minst Den hellige ånd. Når jeg utøvet tro og adlød budene, vitnet

Den hellige ånd om at det jeg lærte var sant. Det var slik jeg fikk vite det selv.

I denne prosessen er det avgjørende å søke personlig åpenbaring. Nephi oppfordrer oss: “Nyt Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortelle dere alt dere skal gjøre.”⁴

Før min åttende fødselsdag ønsket jeg å vite mer om dåpen. Jeg leste i Skriftene og ba. Jeg lærte at jeg ville motta Den hellige ånds gave når jeg ble bekreftet. Jeg begynte også å forstå at Gud og Kristus bokstavelig talt er far og sønn – adskilte og særegne personer som er fullstendig forenet i hensikt. “Vi elsker [dem] fordi [de] elsket oss først.”⁵ Om og om igjen så jeg hvordan de elsker hverandre og samarbeider til vårt beste. Lytt til noen av de mange skriftstedene som forklarer denne sannheten:

Idet han underviste om vårt førjor-diske liv, omtalte vår himmelske Fader Jesus Kristus som “min elskede Sønn,

som var min elskede og utvalgte fra begynnelsen.”⁶ Da Faderen skapte jorden, gjorde han det “ved [sin] Enbårne” Sønn.⁷

Jesu mor Maria ble fortalt at hun skulle føde “Den Høyestes Sønn”.⁸ Og da Jesus var ung mann, fortalte han sin mor at han måtte “være i [sin] fars hus”.⁹ Mange år senere, da Frelseren ble døpt, talte vår himmelske Fader fra himmelen og sa: “Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag.”¹⁰

For å lære sine disipler å be, uttalte Jesus disse ordene:

“Fader vår, du som er i himmelen. Helliget worde ditt navn.

Komme ditt rike. Skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden.”¹¹

Han sa til Nikodemus: “Så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne.”¹² Og han forklarte sine mirakler ved å si: “Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men bare det han ser Faderen gjøre. For det han gjør, det gjør Sønnen likeså.”¹³

Idet forsoningens time nærmet seg, ba Jesus og sa: “Far, timen er kommet... Jeg har herliggjort deg på jorden idet jeg har fullført den gjer-ning som du har gitt meg å gjøre.”¹⁴ Så, når vekten av våre synder falt på ham, tryglet han: “Far! Er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi. Men ikke som jeg vil, bare som du vil.”¹⁵ I sine siste øyeblikk på korset ba Jesus: “Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør,” og deretter ropte han: “Far, i dine hender overgir jeg min ånd!”¹⁶

Deretter besøkte han de døde ånder i åndeverdenen for å gi dem “kraft til å komme frem etter at han selv var oppstanden fra de døde, for å tre inn i hans Faders rike.”¹⁷ Etter Frelserens oppstandelse viste han seg for Maria Magdalena og sa: “Jeg farer opp til min Far og deres Far.”¹⁸

Da han kom til folket på det

amerikanske kontinent, presenterte Faderen ham ved å si: “Se, min elskede Sønn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mitt navn.”¹⁹ Da Jesus steg ned blant folket ved templet, presenterte han seg og sa: “Se, jeg er Jesus Kristus... Jeg har... forherliget Faderen ved å påta meg verdens synder.”²⁰ Da han forkynte sin lære, forklarte han:

“Det er den lære som Faderen har gitt til meg. Og jeg bærer vitnesbyrd om Faderen, og Faderen bærer vitnesbyrd om meg.”²¹

“Sannelig... Faderen og jeg er ett.”²²

Kan vi se et mønster i disse skriftstedene som vitner om Faderen og Sønnen som adskilte personer? Hvordan kan de da være *ett*? Ikke fordi de er samme person, men fordi de

er forenet i hensikt, like engasjert i å “tilveiebringe mennesket u dødelighet og evig liv.”²³

Jesus er en Gud, men han skiller seg stadig ut som en egen, adskilt person ved å be til sin Fader og si at han gjør sin Faders vilje. Under sitt virke blant nephittene ba han: “Fader, jeg ber ikke for verden, men for dem som du har gitt meg ut av verden... så jeg kan være i dem likesom du, Fader, er i meg, så vi kan være ett, så jeg kan bli herliggjort ved dem.”²⁴

Med dette i tankene blir vi ikke overrasket over at evangeliets gjengivelse begynte med besøk av ikke én, men to herliggjorte personer. Om sitt første syn vitnet profeten Joseph Smith: En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa idet han pekte

på den annen: *Dette er min elskede Sønn. Hør ham!*²⁵

Den unge profeten, som gikk inn i lunden for å finne ut hvilken kirke han skulle slutte seg til, gikk med urokkelig tro, og kom ut med kunnskap og et vitnesbyrd om den eneste sanne Gud og Jesus Kristus, som Gud hadde sendt. Joseph skulle, i likhet med profetene før ham, bli et redskap til å gjengi til verden den kunnskap som fører til evig liv.

Du kan også søke vår himmelske Fader og “denne Jesus som profetene og apostlene har [vitnet] om”,²⁶ i Skriftene og på denne generalkonferansen. Hvis du søker et personlig vitnesbyrd – deres personlige åpenbaring – vil du oppdage at vår himmelske Fader har sørget for en spesiell måte å kjenne sannheten selv på – gjennom det tredje medlemmet av Guddommen, en ånd i persons skikkelse som vi kjenner som Den hellige ånd.

“Og når dere mottar dette” – herunder det jeg har delt med dere i dag – “vil jeg be dere innstendig om å spørre Gud den evige Fader, i Kristi navn om ikke disse ting er sanne. Og hvis dere spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus, vil han åpenbare sannheten av det for dere ved Den Hellige Ånds kraft.

Og ved Den Hellige Ånds kraft kan dere [med sikkerhet] vite sannheten i alle ting.”²⁷

Brødre og søstre, jeg vitner om at vår himmelske Fader ønsker at vi søker denne kunnskapen nå. Profeten Helamans ord roper fra støvet: “Husk, ja, husk at det er på vår Forlørsers klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll... og hvis menneskene bygger på denne grunnvoll, kan de ikke falle.”²⁸ Vi vil ikke mislykkes.

Denne sikre grunnvoll er Jesus Kristus. Han er “himmelens klippe”.²⁹ Når vi bygger vårt hus på ham, kan

regnet i de siste dager falle, flommen kan komme og vindene kan blåse, men vi vil ikke falle. Vi vil ikke svikte, for vårt hjem og vår familie vil være grunnlagt på Kristus.³⁰

Jeg vitner om at et slikt hjem er “et herlighetens hus”.³¹ Der samles vi for å be til vår himmelske Fader i Jesu Kristi, hans elskede Sønns navn. Der gir vi dem ære og takknemlighet. Der mottar vi Den hellige ånd og “det løfte [Han] gir [oss] om evig liv, ja, det celestiale rikes herlighet.”³²

Jeg bærer mitt spesielle vitnesbyrd om at vår Frelser er Jesus Kristus, at han lever, at vår evige himmelske Fader elsker oss og våker over oss, at vi har en profet i denne evangelieutdeling – president Thomas S. Monson – som leder og veileder oss. Den hellige ånd vitner om at dette er sant for alle som går og søker denne kunnskapen. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 14:7.
2. Johannes 17:3.
3. Lære og pakter 46:13–14.
4. 2 Nephi 32:3.
5. 1 Johannes 4:19.
6. Moses 4:2.
7. Moses 2:1.
8. Lukas 1:32.
9. Lukas 2:49.
10. Matteus 3:17.
11. Matteus 6:9–10.
12. Johannes 3:16.
13. Johannes 5:19; se også vers 17.
14. Johannes 17:14.
15. Matteus 26:39.
16. Lukas 23:34, 46.
17. Lære og pakter 138:51.
18. Johannes 20:17.
19. 3 Nephi 11:7.
20. 3 Nephi 11:10–11.
21. 3 Nephi 11:32.
22. 3 Nephi 11:27.
23. Moses 1:39.
24. 3 Nephi 19:29.
25. Joseph Smith – Historie 1:17.
26. Ether 12:41.
27. Moroni 10:4–5.
28. Helaman 5:12.
29. Moses 7:53.
30. Se 3 Nephi 14:24–25.
31. Lære og pakter 88:119; 109:8, 16.
32. Lære og pakter 88:4.

Av eldste James J. Hamula
i De sytti

Nadverden og forsoningen

Nadverdens ordinans må bli mer hellig for hver av oss.

Kvelden før Getsemane og Golgata samlet Jesus sine apostler til gudstjeneste en siste gang. Stedet var det øvre rom i hjemmet til en disippel i Jerusalem, og tiden var påske.¹

Foran seg hadde de det tradisjonelle påskemåltidet, som besto av offerlammet, vin og usyret brød, symboler på Israels tidligere redning fra slaveri og død², og på en fremtidig forløsning.³ Da måltidet nærmet seg slutten, tok Jesus et brød, takket og brøt det,⁴ ga det til sine apostler og sa: "Ta, et."⁵ "Dette er mitt legeme, som blir gitt for dere. Gjør dette til minne om meg."⁶ På lignende måte tok han kalken med vin, velsignet den, sendte den rundt til de andre og sa: "Denne kalk er den nye pakt i mitt blod,"⁷ "som utgytes... til syndenes forlatelse."⁸ "Gjør dette til minne om meg."⁹

På denne enkle, men dyptgripende måten innstiftet Jesus en ny ordinans for Guds paktsfolk. Nå skulle ikke lenger dyreblood utgytes eller kjøtt av dyr spises i påvente av et forløsende offer av en Kristus som skulle komme.¹⁰ I stedet skulle symbolene på det sønderrevne kjøttet og det utgytte blodet fra den Kristus som allerede hadde kommet,

bli spist og drukket til minne om hans sonoffer.¹¹ Deltagelse i denne nye ordinansen skulle tilkjennegi for alle, høytidelig godtagelse av Jesus som den lovede Kristus og helhjertet villighet til å følge ham og holde hans bud. For dem som ville tilkjennegi og leve sitt liv på denne måten, ville den åndelige død gå dem forbi, og evig liv ville være sikret.

I timene og dagene som fulgte, gikk Jesus inn i Getsemane, ble ført til Golgata og kom triumferende ut fra Josef av Arimateas grav. Etter at han dro fra dem, kom Jesu trofaste disipler i og rundt Jerusalem sammen den første dagen i uken for å "bryte brødet"¹², og de gjorde det "urokkelig".¹³ De gjorde det ganske sikkert ikke bare for å minnes sin avdøde Herre, men også for å uttrykke taknemlighet for og tro på hans strålende forløsning.

Da Jesus besøkte sine disipler i Amerika, innstiftet han også nadverden blant dem.¹⁴ Da han gjorde det, sa han: "Dette skal dere alltid se til å gjøre,"¹⁵ og "det skal være et vitnesbyrd for Faderen at dere alltid husker meg."¹⁶ I begynnelsen av gjenoprettelsen innstiftet Herren igjen nadverdets ordinans, og ga oss instruksjoner som ligner på dem han ga sin tidligere disipler.¹⁷

Nadverdets ordinans har blitt kalt "en av Kirkens helligste ordinanser."¹⁸ Den må bli mer hellig for hver av oss. Jesus Kristus selv innstiftet nadverdets ordinans for å minne oss på hva han gjorde for å forløse oss, og for å lære oss hvordan vi kan benytte oss av hans forløsning, og derved få bo hos Gud igjen.

Med revet og brutt brød tilkjennegir vi at vi minnes Jesu Kristi fysiske legeme – et legeme som var plaget med smerter, lidelser og fristelser av alle slag,¹⁹ et legeme som bar en byrde av kvaler tunge nok til å blø fra hver pore,²⁰ et legeme hvis kjøtt ble revet og hvis hjerte ble brutt ved korsfestelse.²¹ Vi tilkjennegir vår tro på at selv om det samme legemet ble stedt til hvile i døden, ble det oppreist fra graven til livet, for aldri mer å kjenne sykdom, forfall eller død.²² Og når vi eter brødet, bekrefter vi at i likhet med Kristi jordiske legeme, vil vårt legeme

bli løst fra dødens bånd, oppstå seirende fra graven og føres tilbake til vår evige ånd.²³

Med et lite beger med vann tilkjennegir vi at vi minnes blodet Jesus utgjør og den åndelige lidelsen han utholdt for hele menneskeheten. Vi minnes den smerte og sorg som fikk store bloddåper til å falle i Getsemane.²⁴ Vi minnes slagene og piskingen han utholdt i hendene på sine fangevoktere.²⁵ Vi minnes blodet han utgjør fra hendene, føttene og siden på Golgata.²⁶ Og vi minnes hans personlige refleksjon over sin lidelse: "Hvor svære vet du ikke, hvor intense vet du ikke, ja, hvor tunge å bære vet du ikke."²⁷ Når vi drikker vannet, bekrefter vi at hans blod og lidelse sonet for våre synder, og at han vil ettergi våre synder hvis vi tar imot og godtar prinsippene og ordinansene i hans evangelium.

Med brød og vann blir vi altså minnet på at Kristus forløser oss fra død og synd. Rekkefølgen med brødet først og deretter vannet, er ikke ubetydelig. Når vi spiser brødet blir vi minnet på vår egen uunngåelige oppstandelse, som består av mer enn bare gjenopprettelsen av legeme og ånd. Ved oppstandelsens kraft vil vi alle føres tilbake til Guds nærhet.²⁸ Denne virkelighet gir oss det grunnleggende spørsmål i vårt liv. Det grunnleggende spørsmål vi alle står overfor, er ikke om vi vil leve, men hvem vi vil leve sammen med når vi dør. Selv om vi alle vil komme tilbake til Guds nærhet, vil ikke alle få bli hos ham.

Gjennom jordelivet blir hver enkelt av oss tilsmusset av synd og overtredelse.²⁹ Vi vil ha hatt tanker, ord og gjerninger som slett ikke har vært gode.³⁰ Kort sagt vil vi være urene. Og konsekvensen av urenslighet i Guds nærhet gjorde Jesus klinkende klar:

"Intet urent kan bo... i hans nærhet."³¹ Denne realiteten gikk opp for Alma den yngre som, da han ble møtt av en hellig engel, ble så tynget, opprørt og plaget av sin urenhet at han ønsket "å bli vist bort og tilintetgjort, både på legeme og sjel, og slippe å bli ført frem og stå i... Guds nærhet."³²

Når vi tar del i nadverdets vann, lærer vi hvordan vi kan bli gjort rene fra synd og overtredelse og dermed stå i Guds nærhet. Ved å utgyte sitt uskyldige blod, tilfredsstilte Jesus Kristus rettferdighetens krav for hver eneste synd og overtredelse. Han tilbyr seg så å gjøre oss rene hvis vi vil ha tro nok på ham til å omvende oss, motta alle de frelsende ordinanser og pakter, som begynner med dåpen, og motta Den hellige ånd. Når vi mottar Den hellige ånd, blir vi lutret og rensset. Jesus gjorde denne læren svært tydelig:

"Intet urent kan komme inn i [Guds] rike... [Intet inngår] til hans hvile unntatt de som har tvettet sine klær i mitt blod..."

Dette er befalingen: Omvend dere, alle jordens ender, og kom til meg og bli døpt i mitt navn, så dere kan bli helliggjort ved å motta Den Hellige

Ånd, så dere kan stå ubesmittet for meg på den siste dag."³³

Dette er Kristi lære.³⁴ Når vi mottar denne læren og lever deretter, blir vi dermed tvettet i Kristi blod og gjort rene.³⁵

Gjennom nadverdsbønnene uttrykker vi at vi godtar denne Kristi lære og vårt løfte om at vi vil etterleve den. I vår bønn til Gud vår evige Fader erklærer vi at vi alltid vil minnes hans dyrebare Sønn. Først må vi vitne om at vi er "villige" til å minnes. Deretter vitner vi om at vi "minnes". Dermed gir vi høytidelige løfter om å utøve tro på Jesus Kristus og at han vil forløse oss fra død og synd.

Vi erklærer videre at vi vil "holde hans bud". Det er en høytidelig forpliktelse til å omvende oss. Hvis våre tanker, ord eller handlinger har blitt mindre enn de burde være i dagene før, forplikter vi oss igjen til bedre å innrette vårt liv etter hans i dagene som kommer.

Så erklærer vi at vi "er villige til å påta [oss Sønnens] navn."³⁶ Dette er en høytidelig forpliktelse til å underkaste oss hans myndighet og gjøre hans arbeid, som omfatter at vi selv mottar alle frelsende ordinanser og pakter.³⁷

Når vi forplikter oss til disse prinsippene, er vi lovet i nadverdsbønnene at "hans Ånd alltid kan være hos [oss]."³⁸ Å motta Ånden igjen er en fullendt velsignelse fordi Ånden er det middel som lutrer og renser oss fra synd og overtredelse.³⁹

Brødre og søstre, den viktigste begivenhet i tid og all evighet er Jesu Kristi forsoning. Han som utførte forsoningen, har gitt oss ordinansen som ikke bare hjelper oss å minnes, men også å gjøre krav på velsignelsene ved dette aller største uttrykk for nåde. Regelmessig og helhjertet deltakelse i denne hellige ordinans hjelper oss å fortsette å ta imot og etterleve Kristi lære etter dåpen, og derved fortsette og fullføre prosessen med helliggjørelse. Faktisk hjelper nadverdens ordinans oss å holde trofast ut til enden og motta Faderens fylde på samme måte som Jesus gjorde, nåde for nåde.⁴⁰

Jeg bærer vitnesbyrd om Jesu Kristi kraft til å forløse oss alle fra død og synd og ved hjelp av sitt prestedømmes ordinanser, herunder nadverden, til å forberede oss til å "se Guds, ja, Faderens åsyn og leve".⁴¹ Måtte vi motta nadverden neste uke og hver uke deretter med sterkere ønske og mer oppriktig hensikt. Det ber

jeg om i vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Matteus 26:17–20; Markus 14:12–17; Lukas 22:7–18.
2. Se 2 Mosebok 12; 4 Mosebok 28:16–25; Bible Dictionary, "Feasts."
3. Se 2 Mosebok 13:12–13; Mosiah 2:3–4; Moses 5:5–8.
4. Se Matteus 26:26; Markus 14:22; Lukas 22:19; 1 Korinterbrev 11:24. Til sammenligning, når Jesus innstifter nadverden blant nephittene etter sin oppstandelse, bryter han brødet, for så å velsigne det (se 3 Nephi 18:3).
5. Matteus 26:26; Markus 14:22; 1 Korinterbrev 11:24.
6. Lukas 22:19; se også 1 Korinterbrev 11:24.
7. Lukas 22:20; se også Matteus 26:28; Markus 14:24; 1 Korinterbrev 11:25.
8. Matteus 26:28.
9. Lukas 22:19; se også 3 Nephi 18:11.
10. Se 2 Nephi 11:4; 25:24–25; Jakobs bok 4:5; Alma 34:14; 3 Nephi 9:17, 19–20; Moses 5:5–8.
11. Se Johannes 6:51–57; 1 Korinterbrev 11:24–26; Lære og pakter 20:40.
12. Apostlenes gjerninger 20:7.
13. Apostlenes gjerninger 2:42.
14. Se 3 Nephi 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3 Nephi 18:6.
16. 3 Nephi 18:7.
17. Se Lære og pakter 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Fielding Smith* (2013), 96. "Etter min oppfatning er nadverdsmøtet det helligste av alle Kirkens møter" (*Læresetninger – Joseph Fielding Smith*, 95).
19. Se Alma 7:11.
20. Se Lukas 22:44; Mosiah 3:7; Lære og pakter 19:18.
21. Se Salmene 22:16; Johannes 19:33–34;

20:25–27; 3 Nephi 11:14; Lære og pakter 6:37; James E. Talmage, *Jesu Kristus*, 3. utg. (1916), 491.

22. Se Matteus 28:6; Lukas 24:6, 39; Johannes 20:20; Lære og pakter 76:22–24.
23. Se Johannes 6:51–59; Alma 11:42–44; 40:23; 3 Nephi 27:13–15.
24. Se Lukas 22:44; Mosiah 3:7; Lære og pakter 19:18.
25. Se Jesaja 53:5; Matteus 26:67; 27:26, 29–30; Markus 14:65; 15:15, 19; Lukas 22:63–65; Johannes 19:1; Mosiah 15:5.
26. Se Matteus 27:35; Markus 15:15; Lukas 23:33; Johannes 19:16, 33–34.
27. Lære og pakter 19:15.
28. Se Alma 11:42–45; 3 Nephi 27:13–15.
29. Se Moses 6:55.
30. Se Matteus 5:27–28; 12:36; Jakobs brev 3:1–13; Mosiah 4:29–30; Alma 12:14.
31. Moses 6:57; se også 1 Korinterbrev 6:9; Efeserne 5:5; 1 Nephi 10:21; 15:33–34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3 Nephi 27:19; Lære og pakter 1:31–32; .
32. Alma 36:15; se også vers 14; Johannes åpenbaring 6:15–17; Alma 12:14.
33. 3 Nephi 27:19–20.
34. Se 2 Nephi 31:2–21; 3 Nephi 11:31–41; 27:13–22; Lære og pakter 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Se 3 Nephi 27:19; se også Johannes åpenbaring 1:5–6; 7:14–15; Alma 5:21; 13:11–12; Ether 13:10–11; Moses 6:59–60.
36. Lære og pakter 20:77; Moroni 4:3.
37. Se Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998); Dallin H. Oaks, "Taking upon Us the Name of Jesus Christ," *Ensign*, mai 1985, 80–83.
38. Lære og pakter 20:77, 79; Moroni 4:3; 5:2.
39. Se Romerne 15:16; 1 Korinterbrev 6:11; 2 Nephi 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3 Nephi 27:20; Moroni 6:4.
40. Se Lære og pakter 93:6–20.
41. Lære og pakter 84:22.

Av president Thomas S. Monson

Gi akt på den sti din fot skal gå

Når vi ser hen til Jesus som vårt forbilde, og når vi følger i hans fotspor, kan vi vende trygt tilbake til vår himmelske Fader.

Mine kjære brødre og søstre, det er i ydmykhet jeg står foran dere i dag. Jeg ber om deres tro og bønner på mine vegne når jeg skal dele mitt budskap med dere.

Vi tok alle fatt på en fantastisk og viktig reise da vi forlot åndeverdenen og trådte inn på denne ofte utfordrende scene som kalles jordelivet. De primære hensikter med vår tilværelse på jorden er å få et legeme av kjøtt og ben, å få erfaring som bare kunne komme ved adskillelse fra våre himmelske foreldre, og å se om vi ville holde budene. I Abrahams bok kapittel 3 leser vi: "Og vi vil prøve dem ved dette for å se om de vil gjøre alt hva Herren deres Gud befaler dem."¹

Da vi kom til jorden, fikk vi med oss den store gaven fra Gud – vår handlefrihet. På tusenvis av måter har vi anledning til å velge selv. Her lærer vi av erfaringens strenge tuktemester. Vi skjeller mellom godt og ondt. Vi skiller mellom bittert og søtt. Vi lærer at avgjørelser bestemmer fremtiden.

Jeg er sikker på at vi forlot vår Fader med et overveldende ønske om å vende tilbake til ham, slik at vi kan oppnå den opphøyelse som han har planlagt for oss, og som vi selv ønsket

så sterkt. Selv om det er opp til oss å finne og følge den vei som vil føre oss tilbake til vår Fader i himmelen, sendte han oss ikke hit uten instruksjoner og veiledning. Han har gitt oss hjelpemidlene vi trenger, og han vil hjelpe oss når vi søker hans hjelp og prøver å gjøre alt i vår makt for å holde ut til enden og oppnå evig liv.

Som rettesnor har vi Guds og hans Sønns ord i våre hellige skrifter. Vi har råd og undervisning fra Guds profeter. Av største betydning er det at vi er gitt et fullkomment eksempel å følge – vår Herre og Frelser Jesu Kristi eksempel – og vi har blitt bedt om å følge dette eksemplet. Frelseren selv sa: "Kom så og følg meg."² "De gjerninger som dere har sett meg gjøre, de skal dere også gjøre."³ Han stilte spørsmålet: "Hva slags menn burde dere være?" Og så svarte han: "Sannelig sier jeg dere, likesom jeg er."⁴ "Han merket stien og ledet veien."⁵

Når vi ser hen til Jesus som vårt forbilde, og når vi følger i hans fotspor, kan vi vende trygt tilbake til vår himmelske Fader for å bo hos ham for evig. Profeten Nephi sa: "Med mindre et menneske holder ut til enden og følger det eksempel som den levende

Guds Sønn har vist, kan han ikke bli frelst."⁶

Hver gang en kvinne fortalte om opplevelser hun hadde hatt under et besøk til Det hellige land, utbrøt hun: "Jeg gikk der Jesus gikk!"

Hun hadde vært i området hvor Jesus levde og underviste. Kanskje sto hun på en stein han en gang hadde stått på, eller så på en fjellkjede som han en gang hadde stirret på. Opplevelsene i seg selv var spennende for henne, men fysisk å gå *der* Jesus gikk, er mindre viktig enn å gå *slik* han gikk. Å ta etter hans gjerninger og følge hans eksempel er langt viktigere enn å prøve å spore restene av stiene han vandret langs i jordelivet.

Da Jesus ga en rik mann oppfordringen: "Kom så og følg meg,"⁷ mente han ikke bare at den rike mannen skulle følge ham opp og ned åsene og dalene i landskapet.

Vi trenger ikke å gå ved Genesaret-sjøens strender eller i Judeas bakke-landskap for å gå der Jesus gikk. Vi kan alle gå på veien han gikk når vi, med hans ord i våre tanker, hans ånd i vårt hjerte og hans læresetninger som rettesnor for vårt liv, velger å følge ham på vår reise gjennom jordelivet. Hans eksempel lyser opp veien. Han sa: "Jeg er veien og sannheten og livet."⁸

Når vi gransker veien Jesus gikk, vil vi se at den førte ham gjennom mange av de samme utfordringene som vi selv vil møte i livet.

For eksempel gikk Jesus på skuffelsens vei. Selv om han opplevde mange skuffelser, ble en av de mest gripende fremstilt i hans beklagelse over Jerusalem idet han avsluttet sin offentlige virksomhet. Israels barn hadde forkastet den beskyttende vingen som han hadde tilbudt dem. Da han så ut over byen som snart skulle overlates til ødeleggelse, ble han overveldet av dyp sorg. I sjelekvaler

ropte han: "Jerusalem! Jerusalem! Du som slår i hjel profetene og steiner dem som blir sendt til deg. Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene under sine vinger. Men dere ville ikke."⁹

Jesus gikk på fristelsens vei. Lucifer, den onde, samlet sin største styrke, sitt mest innbydende sofisteri og fristet ham som hadde fastet i 40 dager og 40 netter. Jesus ga ikke etter. Han motsto enhver fristelse. Hans avskjedsord: "Bort fra meg, Satan!"¹⁰

Jesus gikk på smertens vei. Tenk på Getsemane, hvor han var "i død-sangst... og svetten hans ble som bloddråper som falt ned på jorden."¹¹ Og ingen kan glemme hans lidelse på det grusomme korset.

Hver av oss vil gå på skuffelsens vei, kanskje på grunn av en tapt mulighet, en misbrukt evne, en av våre nærmestes valg, eller et valg vi selv gjør. Fristelsens vei vil også være alles vei. Vi leser følgende i kapittel 29

i Lære og pakter: "Og det måtte nødvendigvis være slik at djevelen skulle friste menneskenes barn, ellers kunne de ikke ha sin handlefrihet."¹²

På samme måte vil vi vandre på smertens vei. Som tjenere kan vi ikke forvente noe mer enn Mesteren, som først forlot jordelivet etter stor smerte og lidelse.

Selv om vi vil finne bitter sorg på vår vei, kan vi også finne stor lykke.

Sammen med Jesus kan vi vandre på lydighetens vei. Det vil ikke alltid være lett, men la vår parole være den arv som ble testamentert til oss av Samuel: "Nei, lydighet er bedre enn offer, lydhørhet er bedre enn fettete av værere."¹³ La oss huske at det endelige resultatet av ulydighet er fangenskap og død, mens belønningen for lydighet er frihet og evig liv.

I likhet med Jesus kan vi vandre på tjenestens vei. Jesu liv da han virket blant menneskene, fremstår som en strålende lyskaster av godhet. Han

ga styrke til vanføres lemmer, syn til blinde og hørsel til døve ører.

Jesus gikk på bønnens vei. Han lærte oss å be ved å gi oss den vakre bønnen vi kjenner som Herrens bønn. Og hvem kan glemme hans bønn i Getsemane: "La ikke min vilje skje, bare din?"¹⁴

Andre instruksjoner som er gitt oss av Frelseren, er lett tilgjengelige i Skriftene. I sin Bergpreken ber han oss være barmhjertige, ydmyke, rettferdige, rene av hjertet og fredsstiftere. Han befaler oss å forsvare vår tro tappert, selv om vi blir latterliggjort og forfulgt. Han ber oss om å la vårt lys skinne så andre kan se det og ønske å prise vår Fader i himmelen. Han lærer oss å være moralsk rene både i våre tanker og våre handlinger. Han forteller oss at det er langt viktigere å samle seg skatter i himmelen enn på jorden.¹⁵

Hans lignelser underviser med kraft og myndighet. Med beretningen om den barmhjertige samaritan lærer

ulærde Guds tjenere og regnet seg som heldige hvis de kunne tilbringe en time i deres selskap.

Deres utseende var ordinært, deres engelsk usikker og litt vanskelig å forstå, deres hjem uhøytidelig. De hadde ikke bil eller fjernsyn. Heller ikke gjorde de noe av det som verden vanligvis vier oppmerksomhet. Likevel trakk de trofaste en sti til døren deres for å ta del i den ånd som fantes der. Deres hjem var en himmel på jorden, og ånden de utstrålte, var ren fred og godhet.

Vi kan også kan ha denne ånd, og kan dele den med verden mens vi vandrer på Frelserens vei og følger hans fullkomne eksempel.

I Ordspråkene leser vi formaningene: "Gi akt på den sti din fot skal gå."¹⁹

Hvis vi gjør det, vil vi ha tro og et ønske om å gå på den vei som Jesus gikk. Vi vil ikke være i tvil om at vi er på en vei som vår Fader vil at vi skal følge. Frelserens eksempel danner et rammeverk for alt vi gjør, og hans ord gir oss en usvikelig rettesnor. Hans vei vil bringe oss trygt hjem. Måtte dette være vår velsignelse. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn, han som jeg elsker, tjener og vitner om. Amen. ■

han oss å elske og hjelpe vår neste.¹⁶ I lignelsen om talentene lærer han oss å forbedre oss og strekke oss etter fullkommenhet.¹⁷ Med lignelsen om det tapte får befaler han oss å redde dem som har forlatt veien og gått seg vill.¹⁸

Når vi gjør vår beste for å sette Kristus i sentrum av vårt liv ved å lære hans ord, ved å følge hans læresetninger og ved å vandre på hans vei, har han lovet å dele med oss det evige liv som han døde for å oppnå. Det finnes ikke noe høyere mål enn dette at vi skulle velge å akseptere hans disiplin og bli hans disipler og gjøre hans arbeid gjennom hele livet. Ingenting annet, ikke noe annet valg vi gjør, vil

få oss til å bli det han kan gjøre oss til.

Når jeg tenker på dem som virkelig har prøvd å følge Frelserens eksempel, og som har vandret på hans vei, tenker jeg på navnene Gustav og Margarete Wacker – to av de mest Kristus-lignende personer jeg noen gang har kjent. De var tyskere som emigrerte til Øst-Canada, og jeg møtte dem da jeg var misjonspresident der. Bror Wacker tjente til livets opphold som frisør. Selv om deres midler var begrenset, ga de alt de hadde. De ble ikke velsignet med barn, men de viste omsorg for alle som kom inn i deres hjem. Lærde og sofistikerte menn og kvinner oppsøkte disse ydmyke,

NOTER

1. Abraham 3:25.
2. Lukas 18:22.
3. 3 Nephi 27:21.
4. 3 Nephi 27:27.
5. Eliza R. Snow, "O, Fader, la mitt hjerte få," *Salmes*; nr. 101.
6. 2 Nephi 31:16.
7. Lukas 18:22.
8. Johannes 14:6.
9. Lukas 13:34.
10. Matteus 4:10.
11. Lukas 22:44.
12. Lære og pakter 29:39.
13. 1 Samuelsbok 15:22.
14. Lukas 22:42.
15. Se Matteus 5, 6.
16. Se Lukas 10:30–37.
17. Se Matteus 25:14–30.
18. Se Lukas 15:4–7.
19. Ordspråkene 4:26.

Av eldste M. Russell Ballard
i De tolv apostlers quorum

Hold deg i båten, og hold fast!

Hvis vi holder fokus på Herren, er vi lovet en velsignelse uten like.

En venn av meg tok nylig sønnen sin med på en tur nedover Colorado-elven gjennom Cataract Canyon i det sydøstlige Utah. Elvegjelet er kjent for sine 23 kilometer med fossestryk som kan være spesielt farlige.

Som forberedelse til opplevelsen hadde de nøye gjennomgått den nasjonale parktjenestens nettsted, som inneholder viktig informasjon om personlig beredskap og kjente, skjulte farer.

På begynnelsen av turen gjennomgikk en erfaren elveguide viktige sikkerhetsinstruksjoner, med vekt på tre viktige regler som ville sikre at gruppen kom seg trygt gjennom strykene. "Regel nummer én: Hold dere i båten! Regel nummer to: Bruk alltid redningsvest! Regel nummer tre: Hold alltid fast med begge hender!" Så sa han, med enda større vekt: "Husk fremfor alt regel nummer én: Hold dere i båten!"

Denne opplevelsen minner meg om vår jordiske reise. De fleste av oss opplever perioder hvor vi verdsetter det rolige vannet i livet. Andre ganger møter vi fossestryk som billedlig kan

sammenlignes med dem som finnes på den 23 km lange strekningen gjennom Cataract Canyon – utfordringer som kan omfatte fysiske og psykiske problemer, tapet av en av våre nærmeste, knuste håp og drømmer, og – for noen – til og med en troskrise i møte med livets problemer, spørsmål og tvil.

I sin godhet har Herren sørget for hjelp, herunder en båt, viktig utstyr som redningsvester, og erfarne elveguider som gir veiledning og sikkerhetsinstruksjoner for å hjelpe oss å ferdes trygt på livets elv til vårt endelige mål.

La oss tenke på regel nummer én: Hold deg i båten!

President Brigham Young brukte ofte "det gamle skip Sion" som metafor for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Han sa en gang: "Vi er midt ute på havet. Uværet kommer, og, som sjømennene sier, det stamper hardt. 'Jeg skal si dere en ting,' sier en, 'jeg tror ikke dette er "skipet Sion".' 'Men vi er midt ute på havet.' 'Det bryr jeg meg ikke om. Jeg har ikke tenkt å bli her.' Av med kappen, og han hopper

overbord. Vil han ikke drukne? Jo. Slik er det med dem som forlater Kirken. Den er det 'gamle skip Sion', la oss holde oss ombord."¹

Ved en annen anledning sa president Young at han også var bekymret for at folk skulle gå seg vill når de ble velsignet – når livet var godt: "Det er i godt vær, når det gamle skip Sion seiler med en mild brys, og når alt er stille på dekk, at noen av brødrene vil ut i hvalfangst-båtene for å ta seg... en dukkert. Noen drukner, andre driver bort og andre kommer tilbake til skipet. La oss holde oss til det gamle skipet, og hun vil føre oss trygt i havn. Dere trenger ikke være bekymret."²

Og til slutt, sa president Young til de hellige: "Vi er på det gamle skip Sion... [Gud] står ved roret og vil bli der... Alt er som det skal. Syng halleluja, for Herren er her. Han foreskriver, veileder og leder. Hvis folket vil ha ubetinget tillit til Gud, aldri svikte sine pakter eller sin Gud, vil han lede oss på rett vei."³

Med tanke på utfordringene vi står overfor i dag, hvordan kan vi holde oss på det gamle skip Sion?

Det skal jeg si dere. Vi trenger å oppleve en kontinuerlig omvendelse til evangeliet ved å øke vår tro på Jesus Kristus og vår trofasthet til evangeliet gjennom hele livet – ikke bare én gang, men regelmessig. Alma spurte: "Og se, nå sier jeg til dere, mine brødre [og søstre], hvis dere har erfart en forandring i hjertet, og hvis dere har følt en trang til å synge den forløsende kjærlighets sang, vil jeg spørre dere: Har dere denne følelsen nå?"⁴

Dagens erfarne elveguides kan sammenlignes med Kirkens apostler og profeter og inspirerte lokale ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene. De hjelper oss å komme trygt til vårt endelige mål.

Jeg talte nylig på seminaret for nye misjonspresidenter, og rådet disse lederne:

"Hold misjonens blikk på Kirkens ledere... Vi vil ikke og kan ikke føre dere vill.

Og når dere lærer deres misjonærer å rette blikket mot oss, må dere lære dem å aldri følge dem som tror de vet mer om å administrere Kirkens saker enn... vår himmelske Fader og vår

Herre Jesus Kristus gjør" gjennom de prestedømsledere som har nøklene til å presidere.

"Jeg har oppdaget i mitt virke at de som kommer på avveie og blir forvirret, vanligvis er de som oftest har... glemte at når Det første presidentskap og De tolv quorum taler med én røst, er det Herrens røst i denne tid. Herren sier 'Enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme' [L&P 1:38]."⁵

Med andre ord, de forlater det gamle skip Sion – de går seg vill, de faller fra. Tragisk nok opplever de ofte kortsiktige og til slutt langsiktige utilsiktede konsekvenser, ikke bare for seg selv, men også for sin familie.

Våre lokale ledere i Kirken har, i likhet med erfarne elveguides, blitt undervist av livets erfaringer, fått opplæring og veiledning av apostler og profeter og andre funksjonærer på generalplan, og, viktigst av alt, blitt undervist av Herren selv.

Ved en annen anledning i år talte jeg til Kirkens unge voksne under Kirkens skoleverks andakt i mai. Jeg sa:

"Jeg har hørt at noen tror at Kirkens ledere lever i en 'boble'. Det de glemmer er at vi er menn og kvinner med erfaring, og vi har levd vårt liv på så mange steder og arbeidet sammen med mange mennesker med forskjellig bakgrunn. Våre nåværende oppgaver bringer oss bokstavelig talt over hele verden, der vi møter verdens ledere innen politikk, religion, næringsliv og humanitærhjelp. Selv om vi har besøkt [ledere i] Det hvite hus i Washington, D.C., og ledere for nasjoner [og religioner] over hele verden, har vi også besøkt de mest ydmyke [familier og folk] i verden...

Hvis dere ettertenksomt overveier vårt liv og tjeneste, vil dere mest sannsynlig være enige i at vi ser og opplever verden på måter få andre

gjør. Dere vil innse at vi lever mindre i en 'boble' enn de aller fleste...

Det er imidlertid noe ved [Kirkens lederes] individuelle og samlede visdom som bør være ganske betryggende. Vi har opplevd alt, herunder konsekvensene av forskjellige offentlige lover og retningslinjer, skuffelser, tragedier og dødsfall i våre egne familier. Vi er ikke virkelighetsfjerne.”⁶

I tillegg til regel nummer én slik jeg har brukt den, husk regel to og tre: Bruk alltid redningsvest, og hold fast med begge hender. Herrens ord finnes i Skriftene og apostlenes og profetenes læresetninger. De gir oss råd og veiledning som, hvis vi følger den, vil fungere som en åndelig redningsvest og hjelpe oss å vite hvordan vi kan holde fast med begge hender.

Vi må bli som Mosiahs sønner, som “hadde vokst seg sterke i kunnskap om sannheten.” Vi kan bli menn og kvinner “med en sunn forståelse”. Dette kan bare oppnås ved å “[granske] Skriftene flittig så [vi kan] kjenne Guds ord.”⁷

Når vi gransker Skriftene og ordene til tidligere og nåværende apostler og profeter, skulle vi fokusere på å studere, etterleve og elske Kristi lære.

I tillegg til å utvikle vanen med personlig skriftstudium, må vi være som Mosiahs sønner, og hengi oss “til mye bønn og faste”.⁸

Det virker som om disse tingene, som ikke er lette å måle, er av stor betydning. Hold fokus på disse enkle tingene, og unngå å bli distrahert.

Ettersom jeg har kjent personer som ikke har blitt i båten og ikke har holdt fast med begge hender i tider med prøvelser og vanskeligheter, eller som ikke har blitt i båten i tider med relativ ro, har jeg lagt merke til at mange av dem har mistet sitt fokus på evangeliets viktigste sannheter – grunnene til at de sluttet seg til Kirken i første omgang, grunnene til at de holdt seg fullstendig trofaste og aktive i etterlevelse av evangeliets normer og å velsigne andre ved hengiven

og trofast tjeneste, og hvordan Kirken har vært “et sted for åndelig næring og vekst” for dem.⁹

Joseph Smith forklarte denne viktige sannheten: “De fundamentale prinsipper i vår religion er apostlenes og profetenes vitnesbyrd om Jesus Kristus, ‘at han døde, ble begravet, oppsto på den tredje dag og fór opp til himmelen;’ og alt annet som henhører til vår religion, er bare supplement til dette.”¹⁰

Hvis vi holder fokus på Herren, er vi lovet en velsignelse uten like: “Derfor må dere streve fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker. Hvis dere derfor strever fremover, nyter Kristi ord og holder ut til enden, se, så sier Faderen: Dere skal få evig liv.”¹¹

Noen ganger begynner trofaste siste-dagers-hellige og oppriktige undersøkere å fokusere på “supplementene” istedenfor på de grunnleggende prinsippene. Det vil si at Satan frister oss til å bli avledet fra det gjengitte evangeliums enkle og klare budskap. De som distraheres på denne måten, slutter ofte å ta del i nadverden fordi de har blitt fokusert på eller fordypet i mindre viktige handlemåter eller læresetninger.

Andre fokuserer kanskje på spørsmål og tvil de opplever. Naturligvis er ikke det å ha spørsmål og oppleve tvil uforenelig med å være en trofast disippel. Nylig uttalte Det første presidentskaps og De tolv quorums råd: “Vi forstår at Kirkens medlemmer fra tid til annen vil ha spørsmål om Kirkens lære, historie eller praksis. Medlemmene står alltid fritt til å stille slike spørsmål og oppriktig søke større forståelse.”¹²

Husk at Joseph Smith selv hadde spørsmål som innledet gjenopprettelsen. Han var en sannhetssøker, og i

likhet med Abraham fant han svarene på livets viktigste spørsmål.

De viktige spørsmålene fokuserer på det som betyr mest – vår himmelske Faders plan og Frelserens forsoning. Vår søken skulle få oss til å bli vennlige, milde, kjærlige, tilgivende, tålmodige og hengivne disipler. Vi må være villige, slik Paulus sa, til å “[bære] hverandres byrder, og... på den måten [oppfylle] Kristi lov.”¹³

Å bære en annens byrder innbefatter å hjelpe, støtte og forstå alle, herunder de syke, de uføre, de fattige i ånden og legemet, sannhetssøkeren og den opprørte, samt andre medlemsdisipler – herunder ledere i Kirken som har blitt kalt av Herren til å virke en tid.

Brødre og søstre, hold dere i båten, bruk redningsvest, og hold fast med begge hender. Unngå distraksjoner! Og hvis noen av dere har falt ut av båten, vil vi oppsøke dere, finne og hjelpe dere, og bringe dere trygt tilbake på det gamle skip Sion, hvor Gud vår Fader og vår Herre Jesus Kristus står ved roret og vil lede oss på rett vei. Det vitner jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 82–83.
2. Brigham Young, “Discourse,” *Deseret News*, 27. jan. 1858, 373.
3. Brigham Young, “Remarks,” *Deseret News*, 18. nov. 1857, 291.
4. Alma 5:26.
5. M. Russell Ballard, “Mission Leadership” (tale under seminaret for nye misjonspresidenter, 25. juni 2014), 8.
6. M. Russell Ballard, “Vær stille og vit at jeg er Gud” (Kirkens skoleverks andakt, 4. mai 2014); lds.org/broadcasts.
7. Alma 17:2.
8. Alma 17:3.
9. Brev fra Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum, 28. juni 2014.
10. Joseph Smith, *Elders’ Journal*, juli 1838, 44.
11. 2 Nephi 31:20.
12. Brev fra Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum, 28. juni 2014.
13. Galatæerne 6:2.

Av eldste Richard G. Scott

i De tolv apostlers quorum

Gjør utøvelse av tro til din førsteprioritet

Til tross for alle de negative utfordringene vi har i livet, må vi ta oss tid til aktivt å utøve vår tro.

Da Adam og Eva var i Edens hage, ble alt de trengte til sitt daglige underhold, gitt dem i rikelig mål. De hadde ingen vanskeligheter, utfordringer eller smerter. Fordi de aldri hadde opplevd vanskelige tider, visste de ikke at de kunne være lykkelige. De hadde aldri følt uro, så de kunne ikke føle fred.

Til slutt overtrådte Adam og Eva budet om ikke å spise av frukten på treet til kunnskap om godt og ondt. Da de hadde gjort det, var de ikke lenger i en tilstand av uskyld. De begynte å erfare prinsippene om motsetninger. De begynte å oppleve sykdom som svekket deres helse. De begynte å føle sorg så vel som glede.

Som følge av at Adam og Eva spiste av den forbudte frukten, ble kunnskap om godt og ondt introdusert i verden. Deres valg gjorde det mulig for oss alle å komme til jorden for å bli prøvet.¹ Vi er velsignet med handlefrihet, som er vår evne til å ta avgjørelser og bli ansvarlige for disse avgjørelsene. Fallet gjorde det mulig for oss å føle både glede og sorg. Vi er i stand til å forstå fred fordi vi føler uro.²

Vår himmelske Fader visste at dette ville skje med oss. Det er en del av

hans fullkomne plan for lykke. Han har beredt en vei gjennom livet til sin fullkomment lydige Sønn, Jesus Kristus, vår Frelser, slik at hans forsoning kan overvinne enhver vanskelighet vi måtte oppleve i jordelivet.

Vi lever i vanskelige tider. Jeg trenger ikke nevne alle kilder til ondskap i verden. Det er ikke nødvendig å beskrive alle mulig utfordringer og hjertesorg som er en del av jordelivet. Hver av oss er meget klar over vår egen kamp med fristelser, smerte og sorg.

Vi ble undervist i foruttlivværelsen om at hensikten med å komme hit er å bli prøvet og utfordret.³ Vi visste at vi ville møte djevelens ondskap. Noen ganger er vi kanskje mer oppmerksom på de negative tingene i jordelivet enn vi er på de positive. Profeten Lehi sa: “For det må nødvendigvis være en motsetning i alle ting.”⁴ Til tross for alle de negative utfordringene vi har i livet, må vi ta oss tid til aktivt å utøve vår tro. En slik utøvelse innbyr den positive, trosfylte kraft i Jesu Kristi forsoning i vårt liv.

Vår himmelske Fader har gitt oss verktøyer som kan hjelpe oss å komme til Kristus og utøve tro på hans

forsoning. Når disse verktøyene blir grunnleggende vaner, utgjør de den enkleste måten å finne fred i jordelivets utfordringer på. I dag har jeg valgt å tale om fire av disse verktøyene. Når jeg taler, kan dere overveie deres personlige bruk av hvert enkelt verktøy, og deretter søke Herrens veiledning om hvordan dere kan gjøre bedre bruk av hvert av dem.

Bønn

Det første verktøyet er bønn. Velg å snakke med deres himmelske Fader ofte. Ta dere tid hver dag til å dele deres tanker og følelser med ham. Fortell ham alt som opptar dere. Han er interessert i de viktigste så vel som de mest dagligdagse sider av livet deres. Fortell ham om hele spekteret av deres følelser og opplevelser.

Fordi han respekterer deres handlefrihet, vil deres Fader i himmelen aldri tvinge dere til å be til ham. Men når dere utøver denne handlefriheten og tar ham med i alle aspekter av deres daglige liv, vil deres hjerte begynne å bli fylt med fred, frydefull fred. Denne freden vil rette et evig lys mot deres anstrengelser. Det vil hjelpe dere å takle disse utfordringene i et evig perspektiv.

Foreldre, bidra til å beskytte deres barn ved å ruste dem morgen og kveld med kraft gjennom familiebønn. Barn blir daglig bombardert med onder som begjær, grådighet, stolthet og en rekke andre former for syndig adferd. Beskytt barna mot daglig verdslig innflytelse ved å styrke dem med de mektige velsignelsene som ledsager familiebønn. Bønn skulle være en ufravikelig prioritering i hverdagen.

Skriftstudium

Det andre verktøyet er å studere Guds ord i Skriftene og de levende

profeters ord. Vi snakker med Gud i bønn. Han kommuniserer som oftest tilbake til oss gjennom sitt skrevne ord. For å vite hvordan den guddommelige røsten høres ut og føles, les hans ord, studer Skriftene og grunn på dem.⁵ Gjør dem til en vesentlig del av hverdagen. Hvis dere ønsker at barna skal gjenkjenne, forstå og følge Åndens tilskyndelser, må dere studere Skriftene sammen med dem.

Ikke gi etter for Satans løgn om at dere ikke har tid til å studere Skriftene. Velg å ta dere tid til å studere dem. Å nyte Guds ord hver dag er viktigere enn søvn, skole, arbeid, TV-programmer, videospill eller sosiale medier. Dere må kanskje omorganisere prioriteringene deres for at det skal bli tid til å studere Guds ord. I så fall må dere gjøre det!

Det er mange profetiske løfter om velsignelsene ved daglig skriftstudium.⁶

Jeg gir min tilslutning med følgende løfte: Hvis dere vier tid hver dag, personlig og sammen med familien, til å studere Guds ord, vil fred råde i deres liv. Denne freden kommer ikke fra verden utenfor. Den vil komme fra deres hjem, fra familien, fra deres eget hjerte. Den vil være en Åndens gave. Den vil utstråle fra dere og påvirke andre i verden rundt dere. Dere vil gjøre noe svært viktig for å bidra til den samlede freden i verden.

Jeg sier ikke at livet deres vil bli fritt for utfordringer. Husk at da Adam og Eva var i hagen, var de fri for utfordringer, men de var ute av stand til å oppleve lykke, glede og fred.⁷ Utfordringer er en viktig del av jordelivet. Gjennom daglig, konsekvent skriftstudium vil dere finne fred i forvirringen rundt dere og styrke til å motstå fristelser. Dere vil utvikle sterk tro på Guds nåde og vite at på grunn av Jesu

Kristi forsoning vil alt bli rettet opp i henhold til Guds timeplan.

Familiens hjemmeaften

Mens dere arbeider for å styrke deres familie og søker fred, må dere huske dette tredje verktøyet ukentlig familiens hjemmeaften. Vær forsiktige så ikke familiens hjemmeaften bare blir en ettertanke på en travel dag. Bestem dere for at på mandag kveld skal familien være hjemme sammen. La ikke arbeid, idrett, fritidsaktiviteter, lekser eller noe annet bli viktigere enn den tid dere tilbringer sammen hjemme som familie.

Organiseringen av kvelden er ikke så viktig som tiden dere tilbringer sammen. Evangeliet skulle undervises både formelt og uformelt. Gjør det meningsfylt for hvert familiemedlem. Familiens hjemmeaften er en dyrebart tid til å bære vitnesbyrd i trygge omgivelser, lære ferdigheter i undervisning, planlegging og organisering, til å styrke familieband, utvikle familietradisjoner,

snakke med hverandre og ikke minst ha en strålende tid sammen!

På generalkonferansen i april erklærte søster Linda S. Reeves frimodig: "Jeg må vitne om velsignelsene ved daglig skriftstudium og bønn og ukentlig familiens hjemmeaften. Dette er nettopp de vanene som lindrer stress, gir veiledning i livet og gir hjemmet mer beskyttelse."⁸ Søster Reeves er en veldig klok kvinne. Jeg oppfordrer dere på det sterkeste til å oppnå deres eget vitnesbyrd om disse tre viktige vanene.

Tempelbesøk

Det fjerde verktøyet er å reise til templet. Vi vet alle at det ikke finnes noe fredeligere sted på jorden enn i Guds templer. Hvis dere ikke har en tempelanbefaling, kan dere kvalifisere dere til å få en. Når dere har en anbefaling, bruk den ofte.⁹ Planlegg en regelmessig tid til å være i templet. Ikke la noen eller noe hindre dere i å være der.

Mens dere er i templet, lytt til ordene i ordinansene, tenk nøye over dem, be angående dem og prøv å forstå deres betydning. Templet er et av de beste stedene å lære å forstå kraften i Jesu Kristi forsoning. Søk *Ham* der. Husk at mange flere velsignelser kommer av å ha med deres egne navn til templet.

Disse fire verktøyene er grunnleggende vaner for å forankre deres liv i kraften av Jesu Kristi forsoning. Husk at vår Frelser er Fredsfyrsten. Fred i dette jordeliv kommer ved hans sonoffer. Når vi konsekvent ber morgen og kveld, studerer Skriftene daglig, har ukentlig familiens hjemmeaften og går i templet regelmessig, følger vi aktivt hans oppfordring om å komme til ham. Jo mer vi utvikler disse vanene, desto ivrigere blir Satan etter å skade oss, men desto mindre blir hans evne til å gjøre det. Ved hjelp av disse verktøyene utøver vi vår handlefrihet til å ta imot de fulle gavene av hans sonoffer.

Jeg antyder ikke at alle livets kamper vil forsvinne når dere gjør disse tingene. Vi kom til jordelivet nettopp for å vokse gjennom prøvelser. Utfordringer hjelper oss å bli mer lik vår Fader i himmelen, og Jesu Kristi forsoning gjør det mulig å takle disse utfordringene.¹⁰ Jeg vitner om at når vi aktivt kommer til ham, kan vi utholde enhver fristelse, enhver hjertesorg, enhver utfordring vi møter, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moses 5:11.
2. Se Moses 4–5.
3. Se Abraham 3:25.
4. 2 Nephi 2:11.
5. Se Lære og pakter 18:36; se også vers 34–35.
6. Noen eksempler:

President Thomas S. Monson har sagt: "Når vi leser og grunner på Skriftene, vil vi oppleve Åndens velgjørende hvirken til vår sjel. Vi kan finne svar på våre spørsmål. Vi lærer om de velsignelser som kommer ved å holde Guds bud. Vi får et sikkert vitnesbyrd om vår himmelske Fader og hans

Cuauhtémoc, Mexico

Sønn Jesus Kristus, og om deres kjærlighet til oss. Når skriftstudium kombineres med våre bønner, kan vi med sikkerhet vite at Jesu Kristi evangelium er sant... Når vi husker bønn og tar oss tid til å vende oss til Skriftene, vil vårt liv være uendelig mye mer velsignet, og våre byrder vil bli gjort lettere" ("Vi går aldri alene," *Liahona*, nov. 2013, 122).

President Gordon B. Hinckley sa: "Uten å nøle lover jeg dere at dersom hver enkelt vil følge dette enkle programmet, uansett hvor mange ganger dere tidligere kan ha lest Mormons bok, vil en større grad av Herrens ånd få innpass i deres liv og i deres hjem, og også en fornyet beslutning om å vandre i lydighet til hans bud og et sterkere vitnesbyrd om at Guds Sønn virkelig lever" ("Et levende og sant vitnesbyrd," *Liahona*, aug. 2005, 6).

President Howard W. Hunter sa: "Familier blir rikelig velsignet når kloke fedre og mødre samler sine barn rundt seg for å lese fra Skriftenes bibliotek sammen, og deretter snakker fritt om de vakre historiene og tankene i forhold til alles forståelse. De unge og de små har ofte fantastisk innsikt i og forståelse av religionens grunnleggende litteratur" ("Reading the Scriptures," *Ensign*, nov. 1979, 64).

President Ezra Taft Benson sa: "Ofte gjør vi store anstrengelser for å øke aktivitetsnivået i våre staver. Vi arbeider flittig for å heve det prosentvise fremmøtet på nadverdsmøtene. Vi arbeider for å få en høyere prosent av unge menn som reiser på misjon. Vi strever for å få flere til å gifte seg i templet. Alt dette er prisverdige anstrengelser som er viktige for rikets vekst. Men når de enkelte medlemmer og familier fordyper seg i Skriftene regelmessig og

vedvarende, vil disse andre aktivitetsområdene følge automatisk. Vitnesbyrd vil vokse. Forpliktelser vil styrkes. Familier vil forsterkes. Personlig åpenbaring vil komme i rikelig monn" ("Ordets makt," *Lys over Norge*, nr. 6 1986, 81).

President Spencer W. Kimball erklærte: "Jeg oppdager at når mitt forhold til Guddommen blir tilfeldig, og når det synes som om intet guddommelig øre hører og ingen guddommelig røst taler, er jeg langt, langt borte. Hvis jeg da fordyper meg i Skriftene, blir avstanden mindre og åndeligheten vender tilbake. Jeg oppdager at jeg er mer glad i dem jeg må elske av helte mitt hjerte og sinn, og av all min styrke, og når jeg er mer glad i dem, er det lettere å følge deres rettledning" (*Læresetninger fra Kirkens president – Spencer W. Kimball* [2006], 67).

President Marion G. Romney sa: "Jeg er forvisset om at hvis foreldrene vil lese i Mormons bok regelmessig i hjemmet og be angående den, både for seg selv og sammen med barna, vil ånden i denne gode boken gjennomsyre hjemmet og alle som bor der. Ærbødigheten vil øke, gjensidig respekt og omtanke for hverandre vil vokse. Stridens ånd vil forsvinne. Foreldre vil veilede sine barn i større kjærlighet og visdom. Barn vil bli mer mottakelige for og lydlige mot sine foreldres rettledning. Rettferdigheten vil øke. Tro, håp og kjærlighet – Kristi rene kjærlighet – vil finnes i rikt monn i vårt hjem og vårt liv, og i kjølvanet følger fred, glede og lykke" ("The Book of Mormon," *Ensign*, mai 1980, 67).

President Boyd K. Packer har sagt: "Sann lære som forstås, forandrer ens holdninger og adferd. Et studium av evangeliets læresetninger vil forbedre ens adferd raskere enn studium av adferd vil

forandre adferden" ("Frykt ikke," *Liahona*, mai 2004, 79).

Eldste David A. Bednar har sagt: "Hver familiebønn, hver stund med skriftstudium og hver familiens hjemmeaften er et penselstrøk på vår sjels lerret. Ingen hendelse synes kanskje å være særlig imponerende eller minneverdig. Men akkurat som de gule, gylne og brune malingstrøkene utfyller hverandre og blir til et imponerende mesterverk, kan vår konsekvente handling i tilsynelatende små ting gi åndelige resultater" ("Mer flittige og samvittighetsfulle hjemme," *Liahona*, nov. 2009, 19–20).

7. Se 2 Nephi 2:13.

8. Linda S. Reeves, "Beskyttelse mot pornografi – et Kristus-rettet hjem," *Liahona*, mai 2014, 16–17.

9. President Howard W. Hunter sa: "I denne ånd oppfordrer jeg de siste-dagers-hellige til å se hen til Herrens tempel som et stort symbol på vårt medlemskap. Det er mitt hjertes høyeste ønske å se hvert medlem av Kirken verdig til å komme inn i templet. Det vil behage Herren om hvert voksent medlem var verdig til – og hadde – en gyldig tempelbefaling. De ting som vi må gjøre eller ikke gjøre for å bli verdige til å få en tempelbefaling, er de samme ting som vil sikre at vi blir lykkelige som enkeltpersoner og familier. La oss være et tempelbesøkende folk. Besøk templet så ofte som deres personlige omstendigheter tillater. Ha et bilde av et tempel i deres hjem slik at deres barn kan se det. Lær dem om hensiktene med Herrens hus. Få dem til å planlegge fra de tidligste år å reise dit og holde seg verdige til den velsignelsen" ("De største og mest dyrebare løfter," *Lys over Norge*, jan. 1995, 7).

10. Se 2 Nephi 2:2.

Av eldste Carlos A. Godoy
i De sytti

Herren har en plan for oss!

Hvis vi fortsetter å leve slik vi lever, vil de lovede velsignelsene bli oppfylt?

For et privilegium å være en del av dette historiske øyeblikk da talerne på generalkonferansen har mulighet til å tale på sitt morsmål. Forrige gang jeg talte ved denne talerstolen, var jeg bekymret for min aksent på engelsk. Nå er jeg bekymret for hvor fort jeg snakker portugisisk. Jeg ønsker ikke å snakke fortere enn teksten.

Vi har alle opplevd eller vil ennå oppleve store og avgjørende øyeblikk i vårt liv. Skal jeg velge det eller det yrket? Skal jeg reise på misjon? Er dette riktig person for meg å gifte meg med?

Dette er situasjoner på forskjellige områder av vårt liv hvor en liten endring i retning kan få betydelige fremtidige konsekvenser. President Dieter F. Uchtdorf har sagt: "Gjennom mange års tjeneste for Herren... har jeg lært at forskjellen mellom lykke og elendighet for enkeltpersoner, ekte-skap og familier ofte skyldes en feil på bare noen få grader" ("Bare noen få grader," *Liahona*, mai 2008, 58).

Hvordan kan vi unngå disse små feilberegningene?

Jeg skal bruke en personlig erfaring for å illustrere mitt budskap.

På slutten av 1980-tallet besto vår unge familie av min hustru Mônica, to av våre fire barn og meg. Vi bodde i São Paulo i Brasil, og jeg jobbet for et godt firma, hadde fullført mine universitetsstudier og nylig blitt avløst som biskop i menigheten der vi hadde bodd. Livet var godt, og alt virket å være slik det skulle være – helt til en gammel venn kom på besøk til oss en dag.

På slutten av besøket sa han noe og stilte et spørsmål som rokket ved min overbevisning. Han sa: "Carlos, alt synes å gå bra for dere, din familie, din karriere og din tjeneste i Kirken, men –" og så kom spørsmålet, "hvis dere fortsetter å leve slik dere lever, vil velsignelsene som loves i din patriarkalske velsignelse, bli oppfylt?"

Jeg hadde aldri tenkt på min patriarkalske velsignelse på denne måten. Jeg leste den fra tid til annen, men aldri i den hensikt å se på velsignelsene som loves i fremtiden, og evaluere hvordan jeg levde i dag.

Etter besøket hans vendte jeg min oppmerksomhet til min patriarkalske velsignelse og tenkte: "Hvis vi fortsetter å leve slik vi lever, vil de lovede velsignelsene bli oppfylt?" Etter å ha grunnet litt, følte jeg at noen endringer var nødvendig, spesielt med hensyn til utdanning og yrke.

Det sto ikke mellom rett og galt, men mellom hva som var godt og hva som var bedre, slik eldste Dallin H. Oaks underviste oss da han sa: "Når vi vurderer forskjellige alternativer, skulle vi huske at det ikke holder at noe er bra. Andre valg er bedre, og atter andre er best" ("Bra, bedre, best," *Liahona*, nov. 2007, 104–5).

Hvordan kan vi forsikre oss om at vi tar den beste avgjørelsen?

Her er noen prinsipper jeg har lært.

Prinsipp nummer en: Vi må vurdere alternativene med målet i tankene

Å ta beslutninger som kan påvirke vårt liv og dem vi er glad i, uten et bredere perspektiv på konsekvensene, kan være risikabelt. Men hvis vi overveier mulige konsekvenser av disse beslutningene i fremtiden, kan vi se med større klarhet den beste veien å ta i dag.

Å forstå hvem vi er, hvorfor vi er her og hva Herren forventer av oss i

dette liv, vil bidra til å gi oss det bredere perspektivet vi trenger.

Vi kan finne eksempler i Skriftene hvor det å ha et bredere perspektiv sørget for klarhet med hensyn til hvilken vei de skulle ta.

Moses talte med Herren ansikt til ansikt, lærte om frelsesplanen, og forsto derved bedre sin rolle som profeten for Israels innsamling.

“Og Gud talte til Moses og sa: Se, jeg er Gud Herren Den Allmektige...

Og jeg vil vise deg mine henders gjerninger...

Og jeg har et verk for deg, Moses, min sønn” (Moses 1:3–4, 6).

Med denne forståelsen var Moses i stand til å tåle mange år med prøvelser i ørkenen og føre Israel tilbake til sitt hjem.

Lehi, den store profeten i Mormons bok, hadde en drøm, og i sine syner

lærte han om sin oppgave å lede sin familie til et lovet land.

“Og det skjedde at Herren befalte min far i en drøm at han skulle ta med seg sin familie og dra ut i villmarken...

Og han forlot sitt hus og sitt arveland, sitt gull og sølv og sine kostelige ting” (1 Nephi 2:2, 4).

Lehi holdt seg trofast mot dette synet til tross for vanskelighetene med å reise og måtte forlate sitt komfortable liv i Jerusalem.

Profeten Joseph Smith er et annet godt eksempel. Gjennom mange åpenbaringer, fra og med det første syn, var han i stand til å fullføre sin oppgave med å gjenopprette alle ting (se Joseph Smith – Historie 1:1–26).

Og hva med oss? Hva forventer Herren av hver enkelt av oss?

Vi behøver ikke å se en engel for å få forståelse. Vi har Skriftene,

templet, levende profeter, vår patriarkalske velsignelse, inspirerte ledere og, fremfor alt, retten til å motta personlig åpenbaring for å veilede våre avgjørelser.

Prinsipp nummer to: Vi må være forberedt på utfordringene som vil komme

De beste veiene i livet er sjelden de letteste. Ofte er det stikk motsatt. Vi kan se på eksempler fra profetene jeg nettopp har nevnt.

Moses, Lehi og Joseph Smith hadde ingen lett reise til tross for at deres beslutninger var riktige.

Er vi villige til å betale prisen for våre avgjørelser? Er vi beredt til å forlate trivselssonen for å nå et bedre sted?

Tilbake til opplevelsen med min patriarkalske velsignelse. Jeg konkluderte den gangen med at jeg skulle

søke ytterligere utdanning og søke stipend fra et amerikansk universitet. Hvis jeg ble utvalgt, ville jeg måtte slutte i jobben, selge alt vi hadde og bo i USA som stipendiatstudent i to år.

Prøver som TOEFL og GMAT ble de første utfordringene som måtte overvinnes. Det tok tre lange år med forberedelse og mange “nei” og noen “kanskje” før jeg kom inn på et universitet. Jeg husker fremdeles telefonen jeg fikk på slutten av det tredje året fra ham som var ansvarlig for stipender.

Han sa: “Carlos, jeg har en god og en dårlig nyhet til deg. Den gode nyheten er at du er blant de tre finalistene i år.” Det var bare én ledig plass den gangen. “Den dårlige nyheten er at en av de andre kandidatene er sønnen til en viktig person, det samme er den andre, og så er det deg.”

Jeg svarte raskt: “Og jeg... Jeg er en Guds sønn.”

Heldigvis ble ikke jordisk opphav en avgjørende faktor, og jeg kom inn det året, i 1992.

Vi er barn av den allmektige Gud. Han er vår Fader, han elsker oss, og han har en plan for oss. Vi er ikke her i dette liv bare for å kaste bort tiden, bli gamle og dø. Gud ønsker at vi skal vokse og nå så langt vi kan.

President Thomas S. Monson har sagt: “Hver av dere, enslig eller gift, uansett alder, har anledning til å lære og vokse. Få mer kunnskap, både intellektuelt og åndelig, i samsvar med deres fulle guddommelige muligheter” (“Hjelpeforeningens mektige styrke,” *Lys over Norge*, jan. 1998, 97).

Prinsipp nummer tre: Vi må dele dette perspektivet med dem vi er glad i

Lehi gjorde mer enn noen få forsøk på hjelpe Laman og Lemuel å forstå viktigheten av forandringen de gjorde. Fordi de ikke delte sin fars perspektiv,

knurret de på reisen. Nephi, derimot, søkte Herren for å få se det hans far hadde sett.

“Og det skjedde at da jeg, Nephi, hadde hørt alle min fars ord om de ting han så i et syn... ønsket jeg... at jeg også kunne få se og høre og vite disse ting ved Den Hellige Ånds kraft ” (1 Nephi 10:17).

Med dette synet kunne Nephi ikke bare overvinne utfordringene på reisen, men også lede sin familie da det ble nødvendig.

Det er svært sannsynlig at når vi bestemmer oss for å ta en bestemt vei, vil de vi er glad i bli påvirket, og noen vil til og med dele resultatene av dette valget med oss. Ideelt sett burde de kunne se det vi ser og dele vår overbevisning. Dette er ikke alltid mulig, men når det skjer, blir reisen mye lettere.

I den personlige erfaringen jeg har brukt som illustrasjon, trengte jeg utvilsomt min hustrus støtte. Barna var fremdeles unge og hadde ikke mye de skulle ha sagt, men min hustrus støtte var helt avgjørende. Jeg husker at Mônica og jeg først måtte drøfte omhyggelig forandringen i planer før hun følte seg vel og ga sin fulle støtte. Med dette felles perspektivet kunne hun ikke bare støtte forandringen, men også bli avgjørende for at den skulle lykkes.

Jeg vet at Herren har en plan for oss i dette liv. Han kjenner oss. Han vet hva som er best for oss. Bare fordi ting går bra, betyr det ikke at vi ikke fra tid til annen skulle overveie om det kan finnes noe bedre. Hvis vi fortsetter å leve slik vi lever, vil de lovede velsignelsene bli oppfylt?

Gud lever. Han er vår Fader. Frelseren Jesus Kristus lever, og jeg vet at gjennom hans sonoffer kan vi finne styrke til å overvinne våre daglige utfordringer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Allan F. Packer

i De sytti

Boken

Slektshistorie og tempelarbeid skulle være en regelmessig del av vår personlige religionsutøvelse.

Som 12 år gammel speider fikk jeg et lenge etterlengtet tilskudd til mitt speiderutstyr i gave. Det var en øks med et kraftig lærhylster! På neste overnattingstur kom vi til leiren etter mørkets frembrudd, våte og kalde på grunn av den tunge snøen på stien. Alt jeg kunne tenke på, var å bygge et svært bål. Med den nye øksen min begynte jeg straks å hugge opp et tre som hadde falt ned. Mens jeg hugget, ble jeg frustrert fordi den ikke syntes å hugge særlig godt. I min frustrasjon arbeidet jeg hardere. Skuffet gikk jeg tilbake til leiren med bare noen få vedkubber. I lyset fra en annens bål oppdaget jeg problemet. Jeg hadde ikke fjernet hylsteret på

øksen. Jeg kan imidlertid melde om at hylsteret var hugget i filler. Lærdommen: Jeg ble avledet av andre ting.

Når vi arbeider mot opphøyelse, må vi arbeide på alle kravene og ikke bli distraheret ved å fokusere på ett eller to krav eller andre ubeslektede ting. Å søke Guds rike fører til glede og lykke.¹ Om nødvendig må vi være villige til å *gjøre endringer*. Hyppige små korrigeringer er mindre smertefulle og forstyrrende enn store kursendringer.

For ikke lenge siden reiste søster Packer og jeg til mange land. Vi klargjorde pass og andre dokumenter. Vi ordnet vaksiner, legeundersøkelser, visum og stempler. Da vi kom frem,

ble dokumentene våre inspisert, og da alle kravene var oppfylt, fikk vi lov til å komme inn.

Å kvalifisere seg til opphøyelse er som å komme inn i et annet land. Vi må alle skaffe vårt åndelige pass. Vi *stiller* ikke kravene, men hver for oss må vi oppfylle alle sammen. Frelsesplanen inneholder alle læresetninger, lover, bud og ordinanser som trengs for at *alle* kan kvalifisere seg til opphøyelse.² Da kan “hele menneskeheten... bli frelst gjennom [Jesu] Kristi forsoning.”³ Kirken hjelper, men kan ikke gjøre det for oss. Å gjøre oss kvalifisert til opphøyelse blir vårt livs viktigste oppgave.

Kristus organiserte sin kirke for å hjelpe oss. Han har kalt 15 menn som vi oppholder som profeter, seere og åpenbarere for å lede Kirken og undervise folket. Det første presidentskap⁴ og De tolv apostlers quorum⁵ er likestilt hva gjelder makt og myndighet,⁶ men seniorapostelen er utpekt som Kirkens president. De sytti er kalt til å hjelpe.⁷ Lederne fastsatte ikke kravene for opphøyelse. Det gjorde Gud! Disse lederne er kalt til å undervise, forklare, formane og også *advare*, slik at vi holder oss på riktig kurs.⁸

Som forklart i Kirkens instruksjons-håndbok: “For å oppfylle sitt formål om å hjelpe enkeltpersoner og familier å kvalifisere seg til opphøyelse, fokuserer Kirken på guddommelig forordnede ansvarsoppgaver. Disse innbefatter å hjelpe medlemmene å etterleve Jesu Kristi evangelium, samle Israel gjennom misjonærarbeid, yte hjelp til de fattige og trengende og legge til rette for frelse for de avdøde ved å bygge templer og utføre stedfortredende ordinanser.”⁹ Disse fire fokusområdene og alle andre lover, bud og ordinanser er obligatoriske og ikke valgfrie. Gjennom Jesu Kristi

forsoning og ved å gjøre alt dette, legger vi til nødvendige stempler i våre åndelige pass.

Under denne konferansen blir vi undervist om endringer som vil hjelpe oss alle å bli bedre forberedt.

Familien står sentralt i frelsesplanen, og det er kanskje derfor den også kalles "den store plan for lykke".¹⁰ President Boyd K. Packer har sagt: "Det endelige mål med enhver aktivitet i Kirken er at en mann og hans hustru og deres barn kan være lykkelige hjemme."¹¹

President Spencer W. Kimball sa: "Den suksess som hver enkelt av oss og som Kirken som et hele vil oppnå, vil i høy grad bero på hvor trofast vi konsentrerer oss om å etterleve evangeliet i hjemmet."¹² Tempelarbeid og slektshistorie er en del av å etterleve evangeliet i hjemmet. Det skulle være en familieaktivitet langt mer enn en aktivitet i kirken.

Det første presidentskap og De tolv quorum har lagt fornyet vekt på slektshistorie og tempelarbeid.¹³ Hvis dere følger denne vektleggingen, vil det styrke deres personlige og familiens glede og lykke.

I Lære og pakter leser vi: "Herrens store dag er nær... La oss derfor som en kirke og et folk og som sistedagers-hellige, ofre til Herren et offer i rettferdighet, og la oss fremlegge i hans hellige tempel... en bok verdig all antagelse som inneholder opptegnelsen over våre avdøde."¹⁴

Denne "boken" vil bli utarbeidet ved hjelp av opptegnelsene over navn og ordinanser i Kirkens FamilyTree-database.

Jeg kontrollerer og legger opptegnelser til denne databasen fordi jeg ønsker at navnene på alle dem jeg er glad i, skal være med i boken. Ønsker ikke dere også det?

I Lære og pakter kapittel 128 leser vi: "For vi kan ikke bli fullkomne uten [våre forfedre], ei heller kan de bli fullkomne uten oss."¹⁵

Slektshistorie er mer enn slektsforskning, regler, navn, datoer og steder. Det er mer enn et fokus på fortiden. Slektshistorie omfatter også nåtiden, idet vi skaper vår egen historie. Den omfatter fremtiden, idet vi former fremtidens historie gjennom våre etterkommere. En ung mor gjør for eksempel slektshistorisk arbeid

ved å dele sine historier og bilder med sine barn.

I likhet med å delta i nadverden, være tilstede på møter, lese Skriftene og holde personlig bønn, skulle slektshistorie og tempelarbeid være en regelmessig del av vår personlige religionsutøvelse. Responsen fra våre ungdommer og andre på profetiske oppfordringer har vært inspirerende, og beviser at dette arbeidet *kan og skulle* gjøres av *alle* medlemmer i *enhver* alder.

Som eldste Quentin L. Cook forklarte: "Vi har [nå] læren, templene og teknologien."¹⁶ Det er nå mye enklere å gjøre arbeidet, og det begrenses bare av antall medlemmer som gjør det til en prioritet. Arbeidet krever fortsatt tid og offer, men *alle* kan gjøre det, og med relativ letthet i forhold til for bare noen år siden.

For å hjelpe medlemmene har Kirken samlet opptegnelser og gitt oss hjelpemidler for at mye av arbeidet kan utføres i vårt eget hjem eller i våre menighetsbygninger og i templet. De fleste hindringer har blitt fjernet. *Uansett* hvilken oppfatning dere hadde før, er det annerledes nå!

Men det er ett hinder Kirken ikke kan fjerne. Det er den enkeltes betenkeligheter med å utføre arbeidet. Alt det krever, er en beslutning og litt innsats. Det krever ikke en masse tid. Bare litt tid på regelmessig basis, vil gi gleden av arbeidet. Ta beslutningen om å ta ett skritt, om å lære og be andre om hjelp. De vil hjelpe! Navnene dere finner og tar med til templet, vil bli opptegnelser til "boken".¹⁷

Selv med den dramatiske økningen i medlemmers medvirkning, ser vi at relativt få medlemmer av Kirken er regelmessig engasjert i å finne og utføre tempelordinanser for sin familie.¹⁸ *Det trengs en forandring i våre prioriteringer.* Ikke motarbeid forandringen. Ta imot den med glede! Forandring er en del av den store plan for lykke.

Dette arbeidet må gjøres, ikke for Kirkens skyld, men for våre avdøde og oss selv. Vi og våre avdøde forfedre trenger stemplene i våre åndelige pass.

"Sammenføyningen"¹⁹ av våre familier på tvers av generasjoner kan bare finne sted i Herrens templer gjennom beseglingsordinanser. Fremgangsmåten er enkel: *Bare finn et navn og ta det med til templet.* Med tiden vil dere kunne hjelpe andre å gjøre det samme.

Med få unntak kan *alle* gjøre dette!

Håndgripelige velsignelser ledsager dette arbeidet. Mange foreldre og ledere er opptatt av de nåværende forholdene i verden og virkningen på familier og ungdom.

Eldste David A. Bednar har lovet: "Jeg vil be Kirkens unge lære om og oppleve Elijahs ånd... Jeg lover at dere vil bli beskyttet mot djevelens voksende innflytelse. Hvis dere deltar i og elsker dette hellige arbeidet, vil dere bli beskyttet i deres ungdom og resten av livet."²⁰

Brødre og søstre, det er på tide å

fjerne hylsteret fra øksen og sette i gang. Vi må ikke ofre vår egen eller familiens opphøyelse til fordel for mindre viktige interesser.

Dette er Guds verk, som må gjøres av såvel medlemmer som ikke-medlemmer, både unge og gamle, menn og kvinner.

Jeg avslutter med å sitere første vers av salme 324 [i den engelske salmeboken], og forandrer ett ord:

Reis dere, o Guds [hellige]!

Legg av det ubetydelige.

*Gi hjerte og sjel og sinn og styrke til å tjene kongenes Konge.*²¹

Jesus Kristus er kongen! Jeg bærer vitnesbyrd om ham i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Nephi 2:22–25; 9:18; Mosiah 2:41.
2. Se Veiledning til Skriftene, "Forløsningsplan"; scriptures.lds.org.
3. 3. trosartikkel.
4. Se Lære og pakter 107:22.
5. Se Lære og pakter 107:23.
6. Se Lære og pakter 107:24.
7. Se Lære og pakter 107:25–26.
8. Se Veiledning til Skriftene, "Første presidentskap," "Apostel," "Sytti"; scriptures.lds.org.
9. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 2.2.

10. Alma 42:8.

11. Boyd K. Packer, "Vitnet," *Liahona*, mai 2014, 95.

12. Spencer W. Kimball, "Living the Gospel in the Home," *Ensign*, mai 1978, 101.

13. Se Thomas S. Monson, "Fremtskynd arbeidet," *Liahona*, juni 2014, 4–5; Henry B. Eyring, "Løftet om at hjerter skal vendes," *Liahona*, juli 2014, 4–5; Russell M. Nelson, "It All Starts with Love" (video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/it-all-starts-with-love; Russell M. Nelson, "Adding 'Family' to Family History Work" (video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/adding-family-to-family-history-work; Russell M. Nelson, "Generasjoner sammenføyet i kjærlighet," *Liahona*, mai 2010, 91–94; Richard G. Scott, "Gleden ved å forløse de døde," *Liahona*, Nov. 2012, 93–95; Quentin L. Cook, "Røtter og grener," *Liahona*, mai 2014, 44–48; David A. Bednar, "Barnas hjerter skal vendes," *Liahona*, nov. 2011, 24–27; Neil L. Andersen, "Et klasserom fylt med tro, håp og kjærlighet" (tale til lærere i Kirkens skoleverk), lds.org/broadcasts; Neil L. Andersen, "Find Our Cousins!" (tale holdt på slektshistoriekonferansen RootsTech, 8. feb. 2014), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.

14. Lære og pakter 128:24.

15. Lære og pakter 128:18.

16. Quentin L. Cook, *Liahona*, mai 2014, 47.

17. Lære og pakter 128:24.

18. Se Quentin L. Cook, *Liahona*, mai 2014, 47.

19. Lære og pakter 128:18.

20. David A. Bednar, "Barnas hjerter skal vendes," *Liahona*, nov. 2011, 2627.

21. "Rise Up, O Men of God," *Hymns*, nr. 324.

Av eldste Hugo E. Martinez
i De sytti

Vår personlige tjenestegjærning

Jesu Kristi kjærlighet må være vår rettesnor hvis vi skal bli oppmerksomme på behovene til dem vi kan hjelpe på noen måte.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige får vi anledning til og den personlige velsignelse det er ved å utføre tjeneste. Så lenge jeg har vært medlem, har jeg virket på mange måter. Slik bror Udine Falabella, far til eldste Enrique R. Falabella, pleide å si: "Den som gjør litt for andre, er til en viss nytte. Den som ikke gjør noe, er til ingen nytte." Dette er ord vi må ha i vårt sinn og hjerte.

Når jeg har søkt veiledning i min tjeneste, har jeg funnet trøst i å huske at Frelseren fokuserer på den enkelte og familien. Hans kjærlige og dyptfølte oppmerksomhet overfor den enkelte har lært meg at han ser stor verdi i alle vår himmelske Faders barn, og at det er viktig for oss å påse at hver enkelt blir hjulpet og styrket ved Jesu Kristi evangelium.

I Skriftene leser vi:

"Husk at sjeler er av stor verdi i Guds øyne..."

Og om så skjer at dere skulle arbeide *alle* deres dager... og *bare* bringer én sjel til meg, hvor stor skal ikke deres glede være med ham i min Faders rike!"¹

Enhver sjel er av stor verdi for Gud,

for vi er hans barn, og vi har mulighet til å bli som ham.²

Jesu Kristi kjærlighet må være vår rettesnor hvis vi skal bli oppmerksomme på behovene til dem vi kan hjelpe på noen måte. Vår Herre Jesu Kristi læresetninger viser oss veien. Det er slik vår personlige tjenestegjærning begynner – ved se behov og gjøre noe

med dem. Slik søster Linda K. Burton, Hjelpeforeningens president, sa: "Først iakttå, så tjene."³

President Thomas S. Monson er et godt eksempel på dette prinsippet. I januar 2005 presiderte han over en prestedømmets lederskapskonferanse i Puerto Rico, da han viste hvordan Frelseren og hans tjenere yter tjeneste ved personlig tjenestegjærning. På slutten av dette storartede møtet begynte president Monson å hilse på alle prestedømslederne som var tilstede. Plutselig la han merke til at en av dem fulgte med på avstand, helt for seg selv.

President Monson forlot gruppen, gikk bort til mannen og snakket med ham. Følelsesladet fortalte José R. Zayas at det var et mirakel at han hadde kommet til ham. Det var et svar på bønner som han og hans hustru Yolanda hadde holdt før møtet. Han fortalte president Monson at hans datter hadde svært dårlig helse, og at han hadde med seg et brev fra sin

hustru som hun ønsket å få levert til president Monson. Bror Zayas hadde fortalt sin hustru at dette ikke ville være mulig fordi president Monson ville være for opptatt. President Monson lyttet til historien og ba om å få brevet, som han leste stille. Han la det så i dresslommen sin og fortalte bror Zayas at han skulle ta seg av anmodningen deres.

På denne måten ble denne familien påvirket av vår Herre Jesus Kristus, gjennom hans tjener. Jeg tror Frelserens ord i lignelsen om den barmhjertige samaritan gjelder oss: "Gå du bort og gjør likeså."⁴

Den 21. september 1998 rammet orkanen Georges Puerto Rico, og forårsaket omfattende skader. Søster Martínez, våre fem barn og jeg klarte å overleve dette voldsomme uværet ved å holde oss hjemme. Men vi måtte klare oss i to uker uten rennende vann og strøm.

Da vannreserven vår var tømt, var det vanskelig å skaffe mer. Jeg glemmer aldri brødrene som hjalp oss ved å gi oss denne dyrebare væsken. Heller ikke glemmer jeg den kjærlige måten søstrene også hjalp oss på.

Germán Colón kom hjem til oss med en stor plastdunk med vann på en pickup. Han sa at han gjorde det

fordi, med hans ord: "Jeg vet dere har barn som trenger vann." Noen dager senere lastet Noel Muñoz og Herminio Gómez tre store vanntanker på en lastebil. De kom uventet hjem til oss og fylte alle tilgjengelige flasker med drikkevann, og inviterte også naboene til å fylle sine.

Våre bønner ble besvart ved deres personlige tjenestegjerning. Ansiktene til de tre brødrene gjenspeilte den kjærlighet Jesus Kristus har til oss, og deres tjeneste – eller deres personlige tjenestegjerning – ga oss langt mer enn drikkevann. For enhver sønn eller datter av Gud er det viktig å vite at andre er opptatt av og ivaretar hans eller hennes velferd.

Jeg vitner om at vår himmelske Fader og vår Herre Jesus Kristus kjenner oss individuelt og personlig. Av denne grunn gir de oss det vi trenger, slik at vi kan få anledning til å oppnå våre guddommelige muligheter. Langs livets vei plasserer de mennesker som vil hjelpe oss. Når vi blir redskaper i deres hender, er vi i stand til å tjene og hjelpe dem de viser oss ved åpenbaring.

På denne måten vil den Herre Jesus Kristus nå alle vår himmelske Faders barn. Den gode hyrde vil samle alle sine får. Han vil gjøre det én etter én

når de gjør god bruk av sin handlefrihet – etter å ha hørt hans tjeneres røst og mottatt deres betjening. Da vil de gjenkjenne hans røst, og de vil følge ham. Den slags personlig tjenestegjerning er vesentlig for å holde vår dåpspakt.

På samme måte vil det å være et godt eksempel på en Jesu Kristi disipler, være vår beste introduksjon for dem vi kan dele hans evangelium med. Når vi åpner vår munn og deler Jesu Kristi gjengitte evangelium med andre, blir vi "hans underordnede hyrder med ansvar for å føre beitesauene og lammene i hans hjord."⁵ Vi blir "de svake og enfoldige"⁶ "menneskefiskere".⁷

Vår tjeneste og personlige tjenestegjerning er ikke begrenset til dem som lever på jorden. Vi kan også utføre arbeid for de avdøde – for dem som lever i åndeverdenen, og som i jordelivet ikke fikk anledning til å motta de frelsende ordinanser i Jesu Kristi evangelium. Vi kan også skrive dagbok og skrive våre slektshistorier for å vende de levendes hjerte til de levende – så vel som de levendes hjerte til sine forfedre. Det handler om å knytte familien sammen, generasjon etter generasjon, i evige bånd. Når vi gjør dette, blir vi "redningsmenn... på Sions berg".⁸

Vi har en spesiell anledning til å være redskaper i hans hender. Vi kan være det i vårt ekteskap, i vår familie, for våre venner og våre medmenne-sker. Dette er vår personlige tjeneste-gjerning som Jesu Kristi sanne disipler.

“Og alle folkeslag skal samles frem-for ham. Han skal skille dem fra hver-andre, likesom gjeteren skiller sauene fra geitene.

Han skal stille sauene ved sin høyre side, og geitene ved sin venstre.

Da skal kongen si til dem ved sin høyre side: Kom hit, dere som er vel-signet av min Far! Arv det rike som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt.

For jeg var sulten, og dere gav meg mat. Jeg var tørst, og dere gav meg å drikke. Jeg var fremmed, og dere tok imot meg.

Jeg var naken, og dere kledde meg. Jeg var syk, og dere så til meg. Jeg var i fengsel, og dere kom til meg.

Da skal de rettferdige svare ham og si: Herre, når så vi deg sulten og gav deg mat, eller tørst og gav deg å drikke?

Når så vi deg fremmed og tok imot deg, eller naken og gav deg klær?

Når så vi deg syk eller i fengsel og kom til deg?

Og kongen skal svare og si til dem: Sannelig sier jeg dere: Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg.”⁹

Jeg ber om at vi må gjøre dette, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 18:10, 15; uthevelse tilføyd.
2. Se Veiledning til Skriftene, “Sjel”, scriptures.lds.org.
3. Linda K. Burton, “Først iakttat, så tjene,” *Liahona*, nov. 2012, 78.
4. Lukas 10:37.
5. Alexander B. Morrison, “Gi Kristi hjord næring,” *Lys over Norge*, juli 1992, 13.
6. Lære og pakter 1:23.
7. Matteus 4:19.
8. Obadja 1:21.
9. Matteus 25:32–40.

Av eldste Larry S. Kacher

i De sytti

Vis ikke ringeakt for hellige ting

Gransk dine valg ved å stille deg selv spørsmålet: “Er mine avgjørelser trygt plantet i Jesu Kristi evangeliums gode jord?”

Brødre og søstre, avgjørelsene vi tar i dette liv, har stor innvirkning på vårt evige liv. Det finnes både synlige og usynlige krefter som påvirker våre valg. Dette poenget ble understreket for meg for ca fem år siden på en måte som holdt på å koste meg dyrt.

Vi reiste sammen med familie og venner i Syd-Oman. Vi bestemte oss for å slappe av på stranden langs kysten av Det indiske hav. Kort tid etter at vi kom frem, spurte vår 16 år gamle datter Nellie om hun kunne svømme ut til det hun trodde var en sandbank. Jeg så den krappe sjøen, og sa at jeg ville svømme først fordi jeg trodde det kunne være farlige strømmer.

Etter å ha svømt en kort stund, ropte jeg til min hustru og spurte om jeg nærmet meg sandbanken. Hun svarte: “Du er langt forbi den.” Uten å vite det var jeg fanget i en ripstrøm¹, og ble raskt trukket til havs.

Jeg var usikker på hva jeg skulle gjøre. Det eneste jeg kom på, var å snu og svømme tilbake til stranden. Det var det dummeste jeg kunne gjøre. Jeg følte meg hjelpeløs. Krefter utenfor min kontroll trakk meg videre

ut på havet. Det ble ikke bedre av at min hustru, som hadde stolt på min beslutning, hadde fulgt etter meg.

Brødre og søstre, jeg trodde det var stor sannsynlighet for at jeg ikke ville overleve, og at jeg, på grunn av min beslutning, også ville forårsake min hustrus død. Etter stor anstren-gelse og det jeg tror var guddommelig inngripen, nådde føttene våre på en eller annen måte sandbunnen, og vi kunne gå trygt tilbake til våre venner og vår datter.

Det er mange strømninger i dette jordiske liv – noen trygge og andre ikke. President Spencer W. Kimball sa at det finnes mektige krefter i vårt eget liv, omtrent som de usynlige strømmene i havet.² Disse kreftene er virkelige. Vi skulle aldri ignorere dem.

La meg fortelle dere om en annen strømning, en guddommelig strømning som har blitt til stor velsignelse i mitt liv. Jeg er konvertitt til Kirken. Før min omvendelse til evangeliet, var min største ambisjon å stå på ski, og dermed flyttet jeg til Europa etter vide-regående skole for å oppfylle dette ønsket. Etter flere måneder med det som virket som et ideelt liv, følte jeg at jeg skulle dra. Den gangen forsto jeg

ikke kilden til denne følelsen, men jeg valgte å følge den. Jeg endte i Provo, Utah, sammen med noen gode venner som, i likhet med meg, tilhørte et annet trossamfunn.

I Provo møtte jeg mennesker som levde helt annerledes enn meg. Jeg følte meg tiltrukket til dem, selv om jeg ikke visste hvorfor. I første omgang gjorde jeg motstand mot disse følelsene, men jeg fant snart en fred og trygghet som jeg aldri før hadde følt. Jeg begynte å følge en annen strømning – en som bragte meg til forståelse av en kjærlig himmelsk Fader og hans Sønn Jesus Kristus.

Jeg ble døpt sammen med vennene mine i 1972. Denne nye strømningen jeg valgte å følge, Jesu Kristi evangelium, ga livet mål og mening. Men det hadde sine utfordringer. Alt var nytt for meg. Til tider følte jeg meg hjelpeløs og forvirret. Jeg fikk spørsmål og utfordringer av både venner og familie.

Jeg hadde et valg å ta. Noen av spørsmålene deres skapte tvil og usikkerhet. Det var et viktig valg. Hvor skulle jeg finne svar? Mange ønsket å overbevise meg om at jeg tok feil – “ripstrømmer” fast bestemt på å trekke meg bort fra den fredelige strømmen som hadde blitt en storartet kilde til lykke. Jeg lærte veldig tydelig prinsippet at det er “motsetning i alle ting”, og betydningen av å handle selv og ikke overlate min handlefrihet til andre.³

Jeg tenkte: “Hvorfor skulle jeg vende meg bort fra det som hadde gitt meg så stor trøst?” Herren ga Oliver Cowdery følgende påminnelse: “Talte jeg ikke fred til ditt sinn om saken?”⁴ Min opplevelse hadde vært noe lignende. Derfor henvendte jeg meg enda mer oppriktig til en kjærlig himmelsk Fader, til Skriftene og til betrodd venner.

Likevel var det mange spørsmål jeg ikke kunne besvare. Hvordan skulle jeg takle usikkerheten de skapte? Istedenfor å la dem ødelegge for den fred og lykke som jeg hadde fått del i, valgte jeg å sette dem til side en tid og stole på at Herren, i sin beleilige tid, ville åpenbare alle ting. Jeg fant trøst i hans uttalelse til profeten Joseph: “Se, dere er små barn og kan ennå ikke tåle alle ting, dere må vokse i nåde og kunnskap om sannheten.”⁵ Jeg valgte å ikke gi avkall på det jeg visste var sant ved å følge en ukjent og tvilsom strøm – en mulig “ripstrøm”. Slik president N. Eldon Tanner sa, lærte jeg “hvor mye klokere og bedre det er for mennesker å ta imot evangeliets enkle sannheter... og å akseptere ved tro de tingene som de... ikke kan forstå.”⁶

Betyr dette at det ikke finnes rom for oppriktige spørsmål? Spør den unge gutten som søkte tilflukt i en

hellig lund da han ønsket å få vite hvilken av alle kirkene han skulle slutte seg til. Hold Lære og pakter i hånden, og vit at mye av det som har blitt åpenbart i denne inspirerte opptegnelsen, er et resultat av ydmyk søken etter sannhet. Slik Joseph fant ut: “Om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud, [som] gir alle villig... og så skal han få den.”⁷ Ved å stille oppriktige spørsmål og søke guddommelige svar lærer vi “linje på linje og bud på bud”,⁸ etter hvert som vi vokser i kunnskap og visdom.

Spørsmålet er ikke: “Finnes det rom for ærlige, oppriktige spørsmål?” men heller: “Hvor kan jeg finne sannheten når spørsmålene oppstår?” “Vil jeg være klok nok til å holde fast ved det jeg vet er sant, på tross av noen få spørsmål jeg måtte ha?” Jeg vitner om at det finnes en guddommelig kilde – En som vet alle ting – enden fra begynnelsen. Alle ting er synlige for

ham.⁹ Skriftene vitner om at han ikke går “på krokete stier... ei heller viker han fra det han har sagt.”¹⁰

På denne jordiske reise må vi aldri tro at våre valg bare påvirker oss. En ung mann besøkte nylig mitt hjem. Han hadde en god ånd med seg, men det ante meg at han ikke var fullstendig aktiv i Kirken. Han fortalte meg at han hadde blitt oppdratt i et evangeliesentrert hjem helt til hans far var utro mot sin hustru, noe som førte til skilsmisse og fikk alle søsknene hans til å tvile på Kirken og falle fra. Jeg ble bedrøvet da jeg snakket med denne ung faren som nå, påvirket av sin egen fars valg, oppdro disse edle åndene uten velsignelsene ved Jesu Kristi evangelium.

En annen mann jeg kjenner, som en gang var et trofast medlem av Kirken, hadde spørsmål om en bestemt læresetning. Istedenfor å be vår himmelske Fader om svar, valgte han å stole utelukkende på verdslig kilder til veiledning. Hans hjerte vendte seg i feil retning idet han søkte det som syntes å være menneskers ære. Hans stolthet ble kanskje tilfredsstilt, i hvert fall midlertidig, men han ble avskåret fra himmelens krefter.¹¹ Istedenfor å finne sannheten, mistet han sitt vitnesbyrd og tok med seg mange familiemedlemmer.

Denne mannen ble fanget i usynlige ripstrømmer og tok mange med seg.

På den annen side tenker jeg på LaRue og Louise Miller, min hustrus foreldre, som til tross for at de aldri hadde mange jordiske eiendeler, ikke bare valgte å undervise sine barn i det gjengitte evangeliums rene lære, men også å etterleve den hver eneste dag av sitt liv. Ved å gjøre det har de velsignet sine etterkommere med fruktene av evangeliet og håpet om evig liv.

De etablerte et mønster i hjemmet sitt hvor prestedømmet ble respektert, hvor kjærlighet og harmoni fantes rikelig, og hvor evangeliets prinsipper veiledet dem. Louise og LaRue, side om side, viste hva det ville si å leve et liv etter Jesu Kristi mønster. Deres barn kunne tydelig se hvilken av livets strømmer som ville bringe fred og lykke. Og de valgte deretter. President Kimball sa: “Hvis vi kan skape... en sterk og jevn strøm mot vårt mål om et rettskaffent liv, kan vi og våre barn bli ført frem til tross for motgang, skuffelser [og] fristelser.”¹²

Betyr våre valg noe? Påvirker de bare oss? Har vi satt stø kurs i det gjengitte evangeliums evige strøm?

Fra tid til annen har jeg et bilde som plager meg. Hva om jeg den septemberdagen, mens vi slappet av på

stranden ved Det indiske hav, hadde sagt til min datter Nellie: “Ja, vær så god. Svøm ut til sandbanken.” Eller om hun også hadde fulgt mitt eksempel og ikke hadde klart å svømme tilbake? Hva om jeg hadde måttet leve med vissheten om at mitt eksempel førte til at hun ble ført til havs av en ripstrøm, for aldri å komme tilbake?

Er det viktig hvilke strømmer vi velger å følge? Spiller vårt eksempel noen rolle?

Vår himmelske Fader har velsignet oss med Den hellige ånds himmelske gave for å veilede våre valg. Han har lovet oss inspirasjon og åpenbaring når vi lever verdig til å motta det. Jeg oppfordrer dere til å dra nytte av denne guddommelige gaven, og granske de valg de tar ved å stille dere selv spørsmålet: “Er mine avgjørelser trygt plantet i Jesu Kristi evangeliums gode jord?” Jeg oppfordrer dere til å gjøre de nødvendige, små eller store, for å sikre dere de evige velsignelsene ved vår himmelske Faders plan for dere og dem dere elsker.

Jeg vitner om at Jesus Kristus er vår Frelser og Forløser. Jeg vitner om at paktene vi inngår med ham, er hellige. Vi må aldri ringeakte hellige ting.¹³ Måtte vi alltid holde oss trofaste. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Ripstrøm: “en strømning som går motsatt av en eller flere andre strømninger, noe som forårsaker voldsom turbulens i sjøen” (Dictionary.com).
2. Se Spencer W. Kimball, “Ocean Currents and Family Influences,” *Ensign*, nov. 1974, 110–13.
3. Se 2 Nephi 2:11, 16.
4. Lære og pakter 6:23.
5. Lære og pakter 50:40.
6. N. Eldon Tanner, i Conference Report, okt. 1968, 49.
7. Jakobs brev 1:5.
8. Lære og pakter 98:12.
9. Se Moses 1:6.
10. Lære og pakter 3:2.
11. Se Lære og pakter 121:35–37.
12. Spencer W. Kimball, *Ensign*, nov. 1974, 110.
13. Se Lære og pakter 6:12.

Av eldste David A. Bednar
i De tolv apostlers quorum

Kom og se

Jesu Kristi Kirke har alltid vært og vil alltid være en misjonerende kirke.

Mitt budskap er rettet spesielt mot enkeltpersoner som ikke er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg vil ta opp et grunnleggende spørsmål som mange av dere kanskje lurer på: "Hvorfor er siste-dagers-hellige så ivrige etter å fortelle meg om hva de tror på, og å inviterte meg til å lære om deres kirke?"

Jeg ber om at Herrens ånd vil hjelpe meg å kommunisere effektivt, og at dere vil forstå klart mitt svar på dette viktige spørsmålet.

Et guddommelig oppdrag

Jesu Kristi hengivne disipler har alltid vært og vil alltid være tapre misjonærer. En misjonær er en som følger Kristus, som vitner om ham som verdens Forløser, og forkynner sannhetene i hans evangelium.

Jesu Kristi Kirke har alltid vært og vil alltid være en misjonerende kirke. Hvert enkelt medlem av Frelserens kirke har akseptert den høytidelige forpliktelsen til å hjelpe til med å oppfylle det guddommelige oppdraget som Herren ga sine apostler, slik det er nedtegnet i Det nye testamente:

"Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn,

og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende. Amen" (Matteus 28:19–20).

Siste-dagers-hellige tar på alvor dette ansvaret for å undervise alle mennesker i alle nasjoner om vår Herre Jesus Kristus og hans gjengitte evangelium. Vi tror at den samme kirken som ble etablert av Frelseren i fordums tid, har blitt gjenopprettet på jorden av ham i de siste dager. Læren, prinsippene, prestedømsmyndigheten, ordinansene og paktene i hans evangelium finnes i dag i hans kirke.

Når vi inviterer dere til å gå i kirken sammen med oss, eller til å lære av heltidsmisjonærene, prøver vi ikke å selge dere et produkt. Som medlemmer av Kirken mottar vi ikke premier eller bonuspoeng i en himmelsk konkurranse. Vi ønsker ikke bare å øke Kirkens tallmessige størrelse. Og aller viktigst, vi forsøker ikke å tvinge dere til å tro det vi tror. Vi inviterer dere til å høre de gjengitte sannhetene i Jesu Kristi evangelium slik at dere kan studere, grunne, be og selv få vite om det vi deler med dere, er sant.

Noen av dere tenker kanskje: "Men jeg tror allerede på Jesus og følger hans læresetninger," eller "Jeg vet ikke om Gud virkelig finnes." Våre invitasjoner til dere er ikke et forsøk på å forringe deres religiøse tradisjoner eller livserfaring. Ta med alt dere vet er sant, godt og prisverdig – og prøv vårt budskap. Akkurat slik Jesus ba to av sine disipler om å komme og se (Johannes 1:39), oppfordrer vi dere til å komme og se om Jesu Kristi gjengitte evangelium utvider og beriker det som dere allerede tror er sant.

Vi føler faktisk et høytidelig ansvar for å bringe dette budskapet til alle nasjoner, stammer, tungemål og folk. Og det er nettopp det vi gjør med en styrke i dag på mer enn 88 000 heltidsmisjonærer som arbeider i over 150 stater over hele verden. Disse bemerkelsesverdige menn og kvinner hjelper medlemmene av vår kirke å oppfylle det guddommelige pålagte og individuelle ansvar hver enkelt av oss har for å forkynne Jesu Kristi evige evangelium (se L&p 68:1).

Mer enn en åndelig plikt

Men vår iver etter å forkynne dette budskapet skyldes ikke bare en åndelig pliktfølelse. Vårt ønske om å dele Jesu Kristi gjengitte evangelium med dere er snarere en gjenspeiling

av hvor viktige disse sannhetene er for oss. Jeg tror jeg best kan beskrive hvorfor vi er så likefrem i vårt ønske om å forklare vår tro for dere, gjennom en opplevelse min hustru og jeg hadde for mange år siden med to av våre sønner.

En kveld sto Susan og jeg i nærheten av et vindu i vårt hjem, og så på mens to av våre små gutter lekte utenfor. I løpet av deres vågestykker ble den yngste av de to guttene litt skadet i en liten ulykke. Vi forsto raskt at han ikke ble alvorlig skadet, og vi besluttet å ikke gi øyeblikkelig hjelp. Vi ønsket å iaktta og se om noen av våre familiesamtaler om broderlig vennlighet hadde sunket inn. Det som skjedde så, var både interessant og lærerikt.

Den eldste broren trøstet og hjalp omhyggelig den yngste broren inn i huset. Susan og jeg hadde plassert oss i nærheten av kjøkkenet så vi kunne se hva som skjedde videre, og vi var beredt til å gripe inn straks om ytterligere skade virket sannsynlig eller en

alvorlig ulykke var nær forestående.

Den eldste broren dro en stol bort til kjøkkenvasken. Han klatret opp på stolen, hjalp broren opp på den, skrudde på vannet og helte en stor mengde oppvasksåpe på lillebrorens oppskrapte arm. Han gjorde sitt beste for forsiktig å vaske bort urenheter. Lillebrorens reaksjon på denne fremgangsmåten kan bare beskrives nøyaktig ved bruke språk fra Skriftene: "Og de skal ha grunn til å hyle og gråte og jamre seg og skjære tenner" (Mosiah 16:2). Gjett om den lille gutten hylte!

Da skrubbingen var unnagjort, ble armen omhyggelig tørket med et håndkle. Endelig ble det slutt på skrikingen. Den eldste broren klatret så opp på kjøkkenbenken, åpnet et skap og fant en ny tube medisinsk salve. Selv om skrammene på lillebroren ikke var store eller omfattende, brukte den eldste broren nesten all salven i tuben på den skadede armen. Skrikene begynte ikke igjen, etter som lillebroren tydelig likte salvens lindrende virkning langt mer enn han

satte pris på den rensende virkningen av oppvaskåpen.

Den eldste broren vendte igjen tilbake til skapet der han hadde funnet salven, og fant en ny eske med sterile bandasjer. Han pakket så ut og satte bandasjer på hele brorens arm – fra håndleddet til albuen. Med nødsituasjonen avklart, og med såpebobler, salve og innpakning over hele kjøkkenet, hoppet de to små guttene ned fra stolen med strålende smil og glade ansikter.

Det som skjedde så, er det viktigste. Den skadede broren samlet sammen de gjenværende bandasjene og den nesten tomme tuben med salve, og gikk ut igjen. Han oppsøkte snart vennene sine og begynte å legge salve og bandasjer på armene deres. Susan og jeg ble forbløffet over hvor oppriktig, entusiastisk og raskt han gjorde dette.

Hvorfor gjorde den lille gutten det han gjorde? Legg merke til at han straks og intuitivt ønsket å gi sine venner nettopp det som hadde hjulpet ham da han hadde det vondt. Den

lille gutten behøvde ikke å bli oppfordret, utfordret, bedt om eller beordret til å handle. Hans ønske om å dele var en naturlig følge av en svært hjelpsom og nyttig personlig erfaring.

Mange av oss voksne oppfører oss nøyaktig på samme måte når vi finner en behandling eller medisiner som reduserer smerter som har plaget oss lenge, eller vi mottar veiledning som hjelper oss å møte utfordringer med mot og vanskeligheter med tålmodighet. Å dele med andre ting som betyr mye for oss, eller som har hjulpet oss, er slett ikke uvanlig.

Dette samme mønsteret er spesielt tydelig i saker som er av stor åndelig betydning og konsekvens. For eksempel handler en beretning i en bok med hellig skrift kjent som Mormons bok, om en drøm som en oldtidsprophet og leder som het Lehi, hadde. Det sentrale i Lehis drøm er livets tre – som er en fremstilling av “Guds kjærlighet”, som er “det mest ettertraktelsesverdige av alt” og “som gir sjelen størst glede” (1 Nephi 11:22–23; se 1 Nephi 8:12, 15).

Lehi forklarte:

“Og det skjedde at jeg gikk frem og spiste av frukten, og jeg oppdaget at den var meget søt, søtere enn alt jeg før hadde smakt. Ja, og jeg så at frukten var hvit og overgikk all hvithet jeg noen gang hadde sett.

Og da jeg spiste av frukten, fylte den min sjel med overmåte stor glede. Derfor begynte jeg å ønske at min familie også skulle spise av den” (1 Nephi 8:11–12; uthevelse tilføyd).

Den største tilkjennegivelse av Guds kjærlighet til sine barn er vår Herre Jesu Kristi jordiske virke, sonoffer og oppstandelse. Frukten på treet er et symbol på velsignelsene ved Frelserens forsoning.

Lehis øyeblikkelige reaksjon på å spise av frukten på treet og oppleve

stor glede, var et større ønske om å dele med og hjelpe sin familie. Derfor, da han vendte seg til Kristus, vendte han seg også utover i kjærlighet og tjeneste.

En annen viktig episode i Mormons bok beskriver hva som skjedde med en mann som het Enos, etter at hans oppriktige og inntrengende bønn ble hørt og besvart av Gud.

Han sa:

“Og min sjel hungret, og jeg knelte ned for min Skaper og påkalte ham i kraftig bønn for min egen sjel. Og hele dagen lang påkalte jeg ham, ja, og da natten kom, hevet jeg fremdeles min røst så høyt at den nådde himlene.

Og det kom en røst til meg og sa: Enos, dine synder er deg forlatt, og du skal bli velsignet

Og jeg, Enos, visste at Gud ikke kunne lyve, derfor var min skyld tatt bort.

Og jeg sa: Herre, hvordan er det gått til?

Og han sa til meg: På grunn av din tro på Kristus, som du aldri før hverken har hørt eller sett... Gå derfor bort, din tro har gjort deg ren.

Nå skjedde det at *da jeg hadde hørt disse ord, begynte jeg å føle et ønske for mine brødres, nephittenes, velferd. Derfor utøste jeg hele min sjel til Gud for dem*” (Enos 1:4–9; uthevelse tilføyd).

Da Enos vendte seg til Herren “av hele sitt hjerte” (2 Nephi 31:13), økte samtidig hans omtanke for sin families, venners og omgangsfellers velferd.

Den varige lærdom vi får av disse to episodene, er viktigheten av å oppleve i vårt personlige liv velsignelsene ved Jesu Kristi forsoning som en forutsetning for dyptfølt og ekte tjeneste, som strekker seg langt utover bare “å gjøre noe av plikt”. Omtrent som Lehi, Enos og vår lille gutt i historien jeg fortalte, har vi som medlemmer

av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige følt de kvaler som følger med åndelig usikkerhet og synd. Vi har også opplevd den renselse, fred i samvittigheten, åndelige helbredelse, fornyelse og veiledning som bare oppnås ved å lære og etterleve prinsippene i Frelserens evangelium.

Jesu Kristi forsoning gir oss det rensmiddel vi trenger for å bli rene og verdige, den lindrende salve som helbreder åndelige sår og fjerner skyldfølelse, og den beskyttelse som gjør det mulig for oss å være trofaste i både gode og dårlige tider.

Det finnes absolutte sannheter

For dere familiemedlemmer og venner som ikke er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, har jeg forsøkt å forklare grunnleggende årsaker til at vi er misjonærer.

Det finnes absolutte sannheter i en verden som i stadig større grad ringeakter og avviser absolutter. En gang i fremtiden "skal hvert kne bøye seg" og "hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære" (Filipperne 2:10–11). Jesus Kristus er definitivt den enbårne Sønn av den evige Fader. Som medlemmer av hans Kirke vitner vi om at han lever og at hans Kirke er gjenopprettet i sin fylde i disse siste dager.

Når vi inviterer dere til å lære om og prøve vårt budskap, er det på grunn av den positive innflytelse Jesu Kristi evangelium har hatt i vårt liv. Noen ganger kan vi være keitete, bryske eller til og med masete i våre forsøk. Vårt enkle ønske er å fortelle dere om de sannheter som er av størst verdi for oss.

Som en av Herrens apostler og med hele min sjels styrke bærer jeg vitnesbyrd om hans guddommelighet og at han lever. Jeg inviterer dere til å komme og se (Johannes 1:39), i vår Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av president Thomas S. Monson

Til vi ses igjen

Måtte vi alle tenke nøye over de sannhetene vi har hørt, og måtte de hjelpe oss å bli enda taprere disipler.

Mine brødre og søstre, vi har opplevd to strålende dager med inspirerte budskap. Vårt hjerte har blitt rørt og vår tro styrket når vi har tatt del i den ånd som har vært tilstede under disse konferansemøtene. Når vi nå skal avslutte, takker vi vår himmelske Fader for hans mange velsignelser til oss.

Vi har blitt oppløftet og inspirert av den vakre sang og musikk vi har hørt

under møtene. Bønnene har trukket oss nærmere himmelen.

La meg uttrykke hele Kirkens dyptfølte takknemlighet til våre brødre som har blitt avløst under denne konferansen. Vi vil savne dem. Deres bidrag til Herrens verk har vært enormt og vil bli følt i flere generasjoner fremover.

Måtte vi vende tilbake til vårt hjem med en beslutning i vårt hjerte

om å bli litt bedre enn vi har vært før. Måtte vi være litt snillere og mer omtenkssomme. Måtte vi strekke oss ut i hjelpsomhet, ikke bare til andre medlemmer, men også til dem som ikke tilhører vår tro. Måtte vi vise dem respekt når vi omgås med dem.

Det finnes dem som kjemper hver dag med utfordringer. La oss gi dem vår omtanke, så vel som en hjelpende hånd. Når vi tar vare på hverandre, vil vi bli velsignet.

Måtte vi huske på de eldre og dem som er bundet til hjemmet. Når vi tar oss tid til å besøke dem, vil de vite at de er elsket og verdsatt. Måtte vi følge befalingen om å "styrk[e] de svake, løft[e] de hengende hender, og gi kraft til de vaklende knær."¹

La oss være ærlige og ha integritet, og prøve å gjøre det rette til alle tider og under alle omstendigheter. Måtte vi være trofaste Kristi disipler, eksempler på rettferdighet, og dermed bli "lys i verden".²

Mine brødre og søstre, jeg takker dere for deres bønner på mine vegne. De styrker meg og løfter meg når jeg strever av hele mitt hjerte for å ha styrke til å gjøre Guds vilje og tjene Ham og tjene dere.

Idet vi forlater denne konferansen, nedkaller jeg himmelens velsignelser over hver og en av dere. Måtte dere som er borte fra deres hjem, vende trygt tilbake til dem og finne alt i orden. Måtte vi alle overveie de sannhetene vi har hørt, og måtte de hjelpe oss å bli enda taprere disipler enn vi var da konferansen begynte.

Til vi ses igjen om seks måneder, ber jeg om at Herrens velsignelser må være over dere og over oss alle, og jeg gjør det i Hans hellige navn – Jesus Kristus, vår Herre og Frelser. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 81:5.

2. Filippene 2:15.

Av Linda K. Burton

Hjelpeforeningens president

Forberedt på en måte som aldri før hadde vært kjent

Måtte vi forberede oss til verdig å motta frelsende ordinanser dråpe for dråpe, og holde de tilknyttede paktene helhjertet.

Da vår yngste datter kom hjem etter sin første skoledag spurte jeg: "Hvordan gikk det?"

Hun svarte: "Det gikk fint."

Neste morgen, da jeg vekket henne for å gå på skolen, foldet hun imidlertid armene og sa bestemt: "Jeg har allerede gått på skolen!" Jeg hadde tydeligvis ikke *forberedt* henne eller forklart at det å gå på skolen ikke var en engangshendelse, men at det var forventet at hun gikk på skolen fem dager i uken i mange, mange år.

Når vi overveier prinsippet om å være forberedt, kan dere forestille dere følgende sammen med meg. Du sitter i det celestiale rom i templet og legger merke til flere bruder og brudgommer som ærbødig blir ledet inn og ut mens de venter på å bli viet for tid og all evighet. En brud kommer inn i det celestiale rom, hånd i hånd med sin kjæreste. Hun er iført en enkel, men vakker tempelkjole og har et rolig, fredelig og varmt smil om

munnen. Hun er velstelt, men ikke distraherende. Hun setter seg, ser seg rundt, og blir plutselig overveldet av følelser. Det virker som om tårene kommer på grunn av ærefrykten og ærbødigheten hun har for både stedet og den hellige ordinansen som venter henne og hennes livs kjærlighet. Hennes holdning synes å si: "Jeg er så takknemlig for å være i Herrens hus i dag, klar til å begynne en evig reise sammen med en elsket evig ledsager." Hun virker *forberedt* på mye mer enn bare en begivenhet.

Vårt søte barnebarn som er tenåring, la nylig en lapp på puten min, hvor det blant annet sto: "Én ting som slår meg når jeg trer inn i templet, er den fredelige og kjærlige ånden som finnes der... Man kan gå i templet for å motta inspirasjon."¹ Hun har rett. Vi kan motta inspirasjon og åpenbaring i templet – samt styrke til å takle motgang i livet. Det hun lærer om templet når hun regelmessig deltar

i å ta med egne slektsnavn for å utføre dåp og bekreftelse i templet, forbereder henne til å motta flere av templets ordinanser, pakter og velsignelser, både for seg selv og for dem som er på den andre siden av sløret.

Eldste Russell M. Nelson sa: "Etter hvert som templer blir beredt for menneskene, må de forberede seg til templet."²

Når jeg igjen leser om kaptein Moroni i Mormons bok, blir jeg minnet på at en av Moronis største prestasjoner var hans omhyggelige forberedelse av nephittene for å kunne motstå lamanittenes skremmende hær. Han forberedte folket sitt så godt at vi leser: "Se, til deres [lamanittenes] umåtelig store forbauselse var de [nephittene] *forberedt til å ta imot dem på en måte som aldri før hadde vært kjent.*"³

Denne setningen, "forberedt... på en måte som aldri før hadde vært kjent," vekket virkelig min interesse.

Hvordan kan vi forberede oss bedre til templets hellige velsignelser? Herren sa: "Og videre vil jeg gi dere et mønster i alle ting."⁴ La oss overveie et mønster i Skriftene for å hjelpe oss å forberede oss godt. Moronis forberedelse for fienden krevde konsekvent

og trofast flid, og dette mønsteret vil kreve det samme.

Jeg synes aldri å bli lei av den vakre lignelsen Frelseren fortalte om de fem kloke og fem uforstandige jomfruene. Selv om denne lignelsen handler om å være forberedt til vår Frelsers annet komme, kan vi også anvende den på å være beredt til templets velsignelser, som kan være som et åndelig festmåltid for dem som er godt forberedt.

I Matteus 25 leser vi:

"Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen.

Men fem av dem var uforstandige og fem kloke...

De kloke hadde også tatt med seg olje i kannene sammen med lampene sine.

Da det drog ut før brudgommen kom, slumret de alle inn og sov.

Men midt på natten lød det et rop: Se, brudgommen kommer! Gå ham i møte!

Da våknet alle jomfruene og gjorde sine lamper i stand.

Men de uforstandige sa til de kloke: Gi oss av deres olje, for våre lamper slukner!

Men de kloke svarte: Nei, det ville ikke bli nok både til oss og til dere.

Gå heller til dem som selger og kjøp til dere selv.

Mens de var borte for å kjøpe, kom brudgommen. Og de som var rede, gikk inn med ham til bryllupsfesten. Og døren ble stengt.

Til sist kom da også de andre jomfruene, og de sa: Herre, herre, lukk opp for oss!

Men han svarte og sa: Sannelig sier jeg dere: Dere kjenner meg ikke."⁵

Jeg tror ikke det finnes noen, spesielt blant dem med et godt hjerte, som ikke synes synd på de uforstandige unge kvinnene. Og noen av oss ønsker bare å si til de andre: "Kan dere ikke bare dele så alle kan være lykkelige?" Men tenk over det. Dette er en historie som Frelseren fortalte, og det er han som kaller fem av dem "kloke" og fem av dem "uforstandige".

Når vi overveier denne lignelsen som et mønster for forberedelse til templet, kan vi tenke på ordene til en siste-dagers profet som forkynnte at "den åndelige beredskaps olje kan ikke deles".⁶ President Spencer W. Kimball forklarte hvorfor de fem "kloke" unge kvinnene ikke kunne dele oljen på lampene sine med dem som var "uforstandige", da han sa: "Tilstedeværelse på nadverdsmøtet

gir olje på lampene, dråpe for dråpe gjennom årene. Faste, familiebønn, hjemmeundervisning, kontroll over kroppens lyster, forkynnelse av evangeliet, studium av Skriftene – alle handlinger i troskap og lydighet er en dråpe til i vårt lager. Gode gjerninger, betaling av tiende og offergaver, kyske tanker og handlinger... – dette gir også et viktig bidrag av olje så vi ved midnatt kan fylle mer olje på våre tomme lamper.”⁷

Kan dere se mønsteret for forberedelse – dråpe for dråpe – som kan hjelpe oss når vi tenker på hvordan vi kan bli flittigere i vår forberedelse til å motta hellige ordinanser for oss selv og andre? Hvilke andre små og enkle ting kan vi gjøre for å fylle dyrebare åndelige dråper olje på forberedelsens lamper?

Vi lærer av eldste Richard G. Scott at “personlig verdighet er en nødvendig betingelse for å motta templets velsignelser... En verdig karakter dannes best ved et liv med konsekvente riktige valg som er fundert på Mesterens læresetninger.”⁸ Jeg elsker ordet *konsekvent*. Å være konsekvent er å være standhaftig, trofast og pålitelig. Hvilken glimrende beskrivelse av prinsippet verdighet!

I Veiledning til Skriftene blir vi påminnet: “Kun hjemmet kan sammenlignes med templet hva hellighet angår.”⁹ Passer våre hus eller leiligheter denne beskrivelsen? En skjønn ung kvinne i menigheten vår kom nylig hjem til oss. Jeg visste at broren hennes nettopp hadde kommet hjem fra misjon, og spurte henne hvordan det var å få ham hjem. Hun sa at det var helt topp, men han ba henne fra tid til annen om å skru ned musikken. Hun sa: “Og det var ikke engang *dårlig* musikk!” Det kan være nyttig for oss å sjekke nå og da for å påse at vårt hjem er et sted hvor vi er beredt

til å føle Ånden. Når vi forbereder vårt hjem for å være et sted der Ånden er velkommen, vil vi være beredt til å føle oss mer “hjemme” når vi kommer inn i Herrens hus.

Når vi forbereder oss til å komme verdig inn i templet og er trofaste mot templets pakter, vil Herren gi oss “en mangfoldighet av velsignelser”¹⁰. Min gode venn Bonnie Oscarson snudde nylig et skriftsted på hodet da hun sa: “Der hvor mye kreves, vil mye mer bli gitt.”¹¹ Jeg kunne ikke vært mer enig! Fordi vi kommer til templet for å motta *evige* velsignelser, skulle det ikke overraske oss at en høyere norm kreves for å kvalifisere seg til disse velsignelsene. Eldste Nelson sa også: “Fordi templet er Herrens hus, blir normene for å komme inn fastsatt av ham. Man kommer inn som hans

gjest. Å ha en tempelanbefaling er et uvurderlig privilegium og et synbart tegn på lydighet mot Gud og hans profeter.”¹²

Idrettsutøvere i verdensklasse og doktorgradsstudenter tilbringer timer og dager, uker og måneder og til og med år med forberedelse. Daglige dråper av forberedelse er nødvendig for at de skal nå målet. På samme vis forventes det av dem som ønsker å bli kvalifisert til opphøyelse i det celestiale rike, at de holder et høyere nivå av lydighet som kommer ved å praktisere lydighet dag for dag og dråpe for dråpe.

Når vi konsekvent og flittig fyller olje, dråpe for dråpe, på våre åndelige lamper ved å gjøre disse små og enkle tingene, kan vi sørge for at våre lamper er “gjort istand og brenner”¹³ med

forbausende forberedelse. Min gode mann, som er stavspresident, sa nylig at han nesten alltid kan se når noen er forberedt og verdig til å komme inn i templet, fordi “de lyser opp rommet” når de kommer og ønsker en tempelanbefaling.

I innvielsesbønnen for Kirtland tempel ba profeten Joseph Smith Herren om “at alle mennesker som går over terskelen i Herrens hus, kan føle din kraft... at de kan vokse opp i deg og motta en fylde av Den Hellige Ånd... og bli forberedt til å motta alt som er nødvendig.”¹⁴

Det er min bønn at det å gå i templet vil bli mye mer enn en engangshendelse for oss. Måtte vi forberede oss til verdig å motta frelsende ordinanser dråpe for dråpe, og holde de tilknyttede paktene helhjertet. Hvis vi gjør det, vet jeg at vi vil kvalifisere oss til å motta de lovede velsignelsene i form av en fylde av Den hellige ånd og Herrens kraft i vårt hjem og vårt personlige liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Personlig lapp fra Aydia Kaylie Melo til Linda K. Burton, 31. aug. 2014.
2. Russell M. Nelson, “Forbered deg til templets velsignelser,” *Liahona*, okt. 2010, 41.
3. Alma 49:8; uthevelse tilføyd; se også vers 6–7.
4. Lære og pakter 52:14.
5. Matteus 25:1–2, 4–11; Joseph Smiths oversettelse, Matteus 25:12 (i Matteus 25:12, fotnote a).
6. Marvin J. Ashton, “A Time of Urgency,” *Ensign*, mai 1974, 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 256.
8. Richard G. Scott, “Motta templets velsignelser,” *Ensign*, mai 1999, 25; *Liahona*, juli 1999, 29.
9. Bible Dictionary, “Temple.”
10. Lære og pakter 104:2.
11. Bonnie L. Oscarson, “Høyere forventninger,” (satellittsending for Seminar og Institutt, 5. aug. 2014); lds.org/broadcasts; se også Lukas 12:48; Lære og pakter 82:3.
12. Russell M. Nelson, “Personlig forberedelse til templets velsignelser,” *Liahona*, juli 2001, 38.
13. Lære og pakter 33:17.
14. Lære og pakter 109:13, 15.

Av Jean A. Stevens

Førsterådgiver i Primærs generalpresidentskap

Guds paktsdøtre

Når Guds døtre fokuserer på templet og på sine hellige pakter, er Gud i stand til å sende velsignelser på personlige og mektige måter.

Kjære søstre, jeg hilser dere med inderlig kjærlighet. Uansett hvor dere er i verden, håper jeg dere akkurat nå føler Herrens kjærlighet til dere personlig og Ånden vitne for dere om budskapet dette vakre koret nettopp sang om. Jeg gir min tilslutning til deres vitnesbyrd: Jeg vet at min forløser lever, og at han elsker hver enkelt av oss.

I kveld samles vi som Guds paktsdøtre. Alder, omstendigheter og personlighet kan ikke skille oss, for fremfor alt er vi hans. Vi har inngått en pakt om alltid å minnes hans Sønn.

Kraften i denne ene pakt ble innprentet i mitt hjerte for tre uker siden da jeg var tilstede på et dåpsmøte. Der foran meg satt åtte skjønne barn med ærbødig forventning fordi deres spesielle dag endelig hadde kommet. Men da jeg så inn i deres strålende ansikter, så jeg ikke bare en gruppe barn. I stedet så jeg dem slik jeg tror at Herren ville – hver for seg. Jeg så Emma og Sophia og Ian og Logan og Aden og William og Sophie og Micah. Hver dåpspakt gjøres en for en. Alle var kledd i hvitt, og de var der – rede og villige av hele sitt åtte år gamle hjerte til å inngå sin første pakt med Gud.

Tenk tilbake og se for dere deres egen dåpsdag. Enten dere kan huske

mange detaljer eller bare noen få, prøv nå å føle betydningen av paktene dere inngikk individuelt. Etter å ha blitt kalt ved navn, ble dere nedsenket i vann og kom opp som Guds datter – en datter i paktene som er villig til å bli kalt ved hans Sønnens navn og love å følge ham og holde hans bud.

Pakter med Gud hjelper oss å vite hvem vi egentlig er. De knytter oss til ham på en personlig måte, og derved føler vi vår verdi i hans øyne og vår plass i hans rike. På en måte som vi ikke fullt ut kan forstå, kjenner og

elsker han oss individuelt. Tenk på det – hver av oss har en slik plass i hans hjerte. Han ønsker at vi vil velge veien som vil bringe oss hjem til ham.

Så viktig og betydningsfull som dåpspakten enn er, er den bare begynnelsen – porten som fører oss inn på veien til evig liv. Fremover på vår ferd vil det være tempelpakter å inngå og prestedømsordinanser å motta. Som eldste David A. Bednar sier: “Når vi står i dåpens vann, ser vi hen til templet.”¹

Det er ikke bare ved å inngå pakter, men også ved trofast å holde disse paktene at vi blir forberedt til å motta evig liv. Det er vårt håp, vårt mål og vår glede.

Jeg var øyenvitne til kraften i pakter da jeg fulgte med på mine gode foreldre, som elsket og etterlevde evangeliet. I min kjære mor hadde jeg det privilegium å se klart de daglige avgjørelsene som en Guds datter i paktene gjorde. Selv om hun var en ung jente, var valgene hennes en gjenspeiling av

hennes prioriteringer, og identifiserte henne som en sann disippel av Jesus Kristus. Jeg har sett den fred, kraft og beskyttelse som fulgte henne når hun inngikk og holdt hellige pakter på sin reise. Hennes jordeliv gjenspeilte hennes kjærlighet til Frelseren og hennes ønske om å følge ham. Jeg vil så gjerne følge hennes eksempel.

Mor og fars liv sammen begynte på uvanlig vis. Det var i 1936. De hadde seriøse stevnemøter og planla å gifte seg, da far fikk et brev hvor han ble kalt til å reise på heltidsmisjon til Syd-Afrika. I brevet sto det at hvis han var verdig og villig til å tjene, skulle han kontakte sin biskop. Dere kan lett se at prosessen med å bli kalt som misjonær var svært annerledes den gangen! Far viste brevet til sin kjæreste, Helen, og de bestemte uten tvil at han skulle reise.

I to uker før han dro, møttes mamma og pappa hver dag til pikniklunsj i Memory Grove nær sentrum av Salt Lake City. Under en av disse

lunsjpausene, etter å ha søkt veiledning ved faste og bønn, fortalte mor sin kjære Claron at hvis han fortsatt ønsket det, ville hun gifte seg med ham før han reiste. I Kirkens tidlige tid ble menn noen ganger kalt til misjonærtjeneste og forlot hustru og familie hjemme. Slik var det med mor og far. Med godkjennelse av prestedømslederne hans besluttet de å gifte seg før han reiste på misjon.

Mor mottok sin begavelse i Salt Lake tempel, og så ble de viet for tid og all evighet av president David O. McKay. Det var en beskjeden begynnelse for dem. Det var ingen fotografier, ingen vakker brudekjole, ingen blomster og ingen mottakelse for å feire anledningen. De fokuserte på templet og sine pakter. For dem betydde paktene alt. Etter bare seks dager i ekteskapet og med et tårevått farvel, reiste far til Syd-Afrika.

Men ekteskapet deres var mer enn bare den dype kjærligheten de følte for hverandre. De hadde også

Las Piñas, Filippinene

kjærighet til Herren og ønsket å tjene ham. De hellige tempelpaktene de hadde inngått, ga dem styrke og kraft til å hjelpe seg gjennom de to årene med adskillelse. De hadde et evig perspektiv på meningen med livet og lovede velsignelser som kommer til dem som er trofaste mot sine pakter. Alle disse velsignelsene overgikk deres kortsiktige offer og adskillelse.

Selv om det naturligvis ikke var noen enkel måte å begynne ekteskapet på, viste det seg å være en ideell måte å legge grunnlaget for en evig familie på. Etter hvert som barna kom, visste vi hva som var viktigst for mor og far. Det var deres kjærighet til Herren og deres urokkelige beslutning om å holde paktene de hadde inngått. Selv om både mor og far er gått bort, er deres mønster for rettferdighet fremdeles til velsignelse for familien vår.

Det eksempel deres liv var, gjenspeiles i søster Linda K. Burtons ord: "Den beste måten å styrke et hjem på, nå eller i fremtiden, er å holde pakter."²

Deres tid med motgang og prøvelser var ikke over. Tre år etter at far kom hjem fra misjon, raste 2. verdenskrig, og i likhet med mange andre, vervet han seg i militæret. Han var borte fra hjemmet i fire nye år

mens han tjenestegjorde i Sjøforsvaret, ombord på slagskip i Stillehavet.

Det var vanskelig for mor og far å være adskilt igjen. Men for mor var disse dagene med ensomhet, bekymring og usikkerhet også preget av Ånden som hvisket om evige løfter, trøst og fred midt i stormen.

Til tross for utfordringene levde mor et rikt liv fullt av lykke, glede, kjærighet og tjeneste. Hennes kjærighet til Frelseren ble gjenspeilet i måten hun levde på. Hun hadde en bemerkelsesverdig kontakt med himmelen og en begavelse og evne til å elske og velsigne alle rundt seg. Hennes tro på Gud og håp om hans løfter blir reflektert i president Thomas S. Monsons ord om templet da han sa: "Intet offer er for stort, ingen pris for høy, ingen anstrengelse for vanskelig, for å kunne motta disse velsignelsene."³

Gjennom alle perioder av hennes liv ble mor styrket og velsignet ved sin kjærighet til Herren og paktene hun trofast inngikk og holdt.

Det er ingen tvil om at detaljene i historien deres vil være annerledes enn hennes. Men prinsippene fra livet hennes gjelder oss alle. Når Guds døtre fokuserer på templet og på sine hellige pakter, er Gud i stand til å sende velsignelser på personlige og mektige måter. I likhet med min mors

eksempel for meg, vil deres valg om å tro på og holde pakter overlate en rik arv av tro til dem som følger dere. Så, kjære søstre, hvordan kan vi få tilgang til tempelpaktenes kraft og velsignelser? Hva kan vi gjøre nå for å forberede oss til disse velsignelsene?

På mine reiser har jeg sett søstre i alle aldre, i alle situasjoner, hvis liv gir svar på disse spørsmålene.

Jeg møtte Mary kort tid etter hennes åttende fødselsdag. I likhet med mange andre er hun ivrig opptatt av slektshistorie, og har bidratt med over 1000 navn for tempelarbeid. Mary forbereder seg nå til velsignelsen ved å komme inn i templet når hun blir 12.

Brianna er 13, og elsker å utføre slektshistorie og tempelarbeid. Hun har tatt imot eldste Neil L. Andersens tempelutfordring.⁴ Hun har klargjort hundrevis av navn for tempelarbeid, og har fått med seg familie og venner for å utføre dåp. I dette hellige arbeidet vendes Briannas hjerte ikke bare til hennes jordiske fedre, men til hennes himmelske Fader også.

Selv om Anfissa er en travel ung voksen som jobber og er i ferd med å fullføre studiene, setter hun likevel

av tid til å gå i templet hver uke. Hun søker åpenbaring og finner fred mens hun arbeider i Herrens hus.

Katya, en kjær søster i Ukraina, føler dyp kjærlighet til templet. Før templet i Kiev ble bygget, ofret hun og andre i grenen hennes mye for å reise 36 timer med buss for å komme til templet i Tyskland en gang i året. Disse trofaste hellige ba, studerte Skriftene, sang salmer og snakket om evangeliet på reisen. Katya sa: "Når vi endelig kom til templet, var vi beredt til å motta det Herren hadde å gi oss."

Hvis vi skal motta alle velsignelsene Gud så generøst tilbyr oss, må vår jordiske vei føre til templet. Templer er et uttrykk for Guds kjærlighet. Han innbyr oss alle til å komme, lære av ham, føle hans kjærlighet og motta de prestedømsordinanser som er nødvendige for evig liv sammen med ham. Enhver pakt gjøres en for en. Enhver mektig forandring i hjertet betyr noe for Herren. Og deres mektige forandring og pakt vil være helt avgjørende for dere. For når vi kommer til hans hellige hus, kan vi bli "væpnet med [hans] kraft... [hans] navn kan være hos [oss]... [hans] herlighet... rundt om [oss], og [hans] engler [vil] våke over [oss]."⁵

Jeg gir dere mitt sikre vitnesbyrd om at vår kjærlige Fader i himmelen lever. Det er gjennom hans elskede Sønn Jesus Kristus at ethvert håp, ethvert løfte og enhver velsignelse i tempelet blir oppfylt. Måtte vi ha tro til å stole på ham og hans pakter. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. David A. Bednar, "Ha en hederlig anseelse og plass," *Liahona*, mai 2009, 98.
2. Linda K. Burton, "Ønsket: Hender og hjerter til å fremskynde arbeidet," *Liahona*, mai 2014, 123.
3. Thomas S. Monson, "Det hellige tempel – et fyrtårn for verden," *Liahona*, mai 2011, 92.
4. Se templechallenge.lds.org.
5. Lære og pakter 109:22.

Av Neill F. Marriott

Annenrådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

Del ditt lys

Vi må stå fast på vår tro og heve vår røst for å forkynne sann lære.

I kveld vil jeg overveie to viktige ansvarsoppgaver som er pålagt oss.

For det første at vi konsekvent øker evangeliets lys og sannhet i vårt liv, og for det annet at vi deler dette lyset og denne sannheten med andre.

Vet dere hvor viktige dere er? Hver av dere – akkurat nå – er verdifull og viktig i vår himmelske Faders frelsesplan. Vi har et arbeid å gjøre. Vi vet at det gjengitte evangelium er sant. Er vi beredt til å forsvare denne sannheten? Vi må etterleve det, og vi må dele det med andre. Vi må stå fast på vår tro og heve vår røst for å forkynne sann lære.

I september 2014-nummeret av *Liahona* skriver eldste M. Russell Ballard: "Vi trenger mer av kvinners

særegne, innflytelsesrike synspunkter og tro. Vi trenger at de lærer læren og forstår hva vi tror på, slik at de kan bære vitnesbyrd om sannheten i alle ting."¹

Søstre, dere styrker min tro på Jesus Kristus. Jeg har sett deres eksempel, hørt deres vitnesbyrd og følt deres tro fra Brasil til Botswana! Dere har en innflytelsessfære med dere hvor dere enn kommer. Den kan føles av menneskene rundt dere – fra familien til kontaktene på mobiltelefonen og vennene på sosiale medier til dem som sitter ved siden av dere i kveld. Jeg er enig med søster Harriet Uchtdorf, som skrev: "Dere... er levende og entusiastiske fyrtårn i en stadig mørkere verden når dere viser ved måten dere

lever på, at evangeliet er et gledelig budskap.”²

President Thomas S. Monson forklarte: “Hvis man ønsker å gi andre lys, må man ha en flamme selv.”³ Hvordan kan vi la sannhetens lys stråle i oss? Noen ganger føler jeg meg som en dempet lypære. Hvordan kan vi bli lysere?

Skriftene lærer oss: “Det som er av Gud, er lys, og den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys.”⁴ Vi må bli i Gud slik skriftstedet sier. Vi må gå til lysets kilde – til vår himmelske Fader og Jesus Kristus og Skriftene. Vi kan også dra til templet, vel vitende om at alt innenfor dets vegger peker på Kristus og hans store sonoffer.

Tenk på hvilken virkning templer har på omgivelsene. De forskjønner bykjerne. De skinner fra fremtredende høyder. Hvorfor forskjønner og skinner de? Fordi “sannhet skinner”, som Skriftene sier,⁵ og templer har sannhet og evig hensikt. Det samme har dere.

I 1877 sa president George Q. Cannon: “Hvert tempel... reduserer Satans makt på jorden.”⁶ Jeg tror at hvor enn et tempel blir bygget på jorden, skyver det mørket tilbake. Tempels hensikt er å tjene menneskene og gi alle vår himmelske Faders barn mulighet til å vende tilbake og bo hos ham. Ligner ikke vår hensikt disse innviede bygninger, disse Herrens hus? Å tjene andre og hjelpe dem å skyve vekk mørket og vende tilbake til vår himmelske Faders lys?

Hellig tempelarbeid vil øke vår tro på Kristus, og da kan vi i større grad påvirke andres tro. Ved hjelp av templets nærrende ånd kan vi lære om Frelserens forsonings realitet, kraft og håp i vårt eget liv.

For noen år siden ble familien vår stilt overfor en stor utfordring. Jeg dro til templet og ba der oppriktig om hjelp. Jeg fikk et sannhetens øyeblikk. Jeg fikk et tydelig inntrykk av mine svakheter, og jeg ble sjokkert. I dette åndelig lærerike øyeblikket så jeg en

hovmodig kvinne gjøre ting på sin egen måte, ikke nødvendigvis på Herrens måte, og selv ta æren for enhver såkalt prestasjon. Jeg visste at jeg så på meg selv. Jeg ropte i mitt hjerte til vår himmelske Fader og sa: “Jeg vil ikke være den kvinnen, men hvordan kan jeg forandre meg?”

Gjennom åpenbaringsens rene ånd i templet oppdaget jeg mitt fullstendige behov for en Forløser. Jeg vendte meg straks til Frelseren Jesus Kristus i tankene, og følte mine kvaler smelte bort og et stort håp vokse i mitt hjerte. Han var mitt eneste håp, og jeg ønsket bare å klamre meg til ham. Det ble klart for meg at en selvopptatt og naturlig kvinne “er en fiende av Gud”⁷ og av personer i hennes innflytelsessfære. I templet den dagen lærte jeg at det bare var ved Jesu Kristi forsoning at jeg kunne forandre min hovmodige natur og at jeg ville være i stand til å gjøre godt. Jeg følte hans kjærlighet intenst, og jeg visste at han ville undervise meg ved Ånden og forandre meg hvis jeg ga mitt hjerte til ham uten å holde noe igjen.

Jeg kjemper fremdeles med mine svakheter, men jeg stoler på forsoningens guddommelige hjelp. Denne rene undervisningen kom fordi jeg kom til det hellige tempel for å søke lindring og svar. Jeg kom til templet nedtyngt, og jeg dro i visshet om at jeg hadde en allmechtig og fullkomment kjærlig Frelser. Jeg var lettere til sinns og glad fordi jeg hadde mottatt hans lys og akseptert hans plan for meg.

Over hele verden har templer unikt utseende og utforming på utsiden, men innvendig har de samme evige lys, hensikt og sannhet. I 1 Korinterbrev 3:16 leser vi: “Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds ånd bor i dere?” Som Guds døtre har vi også blitt plassert over hele verden, i likhet med templer, og vi har alle

vårt eget unike utseende og ytre, i likhet med templer. Vi har også et åndelig lys i oss, i likhet med templer. Dette åndelige lys er en gjenspeiling av Frelserens lys. Andre vil bli tiltrukket av dette lyset.

Vi har våre egne roller på jorden – fra datter, mor, leder og lærer til søster, lønnstaker, hustru og mer. Alle har innflytelse. Hver rolle vil ha moralsk kraft når vi gjenspeiler evangeliets sannheter og templets pakter i vårt liv.

Eldste D. Todd Christofferson har sagt: “I alle tilfeller kan en mor utøve en innflytelse som ingen annen person i noe annet forhold kan måle seg med.”⁸

Da våre barn var små, følte jeg det som om min mann David og jeg styrte et skip, og jeg så for meg våre 11 barn som en flotilje av små båter som fløt rundt oss i havnen som forberedelse til å legge ut på verdens hav. David og jeg følte behov for å sjekke Herrens kompass hver dag for å finne den beste retningen å seile med vår lille flåte.

Dagene mine var fylt med forglemmelige ting som å brette tøy, lese barnebøker og lage gryteretter til middag. I den havn som vårt hjem er, kan vi noen ganger ikke se at ved disse enkle, konsekvente handlingene – herunder familiebønn, skriftstudium og familiens hjemmeaften – blir store ting tilveiebragt. Men jeg vitner om at nettopp disse handlingene har evig betydning. Stor glede kommer når de små båtene – våre barn – vokser til mektige sjøfarende fartøyer fylt med evangeliets lys og klare til å “[tre] inn i Guds tjeneste”.⁹ Våre små handlinger i tro og tjeneste er den måten de fleste av oss kan bli i Gud på og til slutt bringe evig lys og herlighet til vår familie, våre venner og våre omgangsfeller. Dere har virkelig en innflytelses-sfære med dere!

Tenk på hvilken innflytelse troen til en jente i Primær-alder kan ha på hennes familie. Vår datters tro velsignet vår familie da vi mistet vår lille sønn i en fornøylespark. Familien løp febrilsk rundt og lette etter ham. Til slutt dro vår 10 år gamle datter meg i armen og sa: “Mamma, burde vi ikke be?” Hun hadde rett! Familien samlet seg midt i en folkemengde av tilskuere og ba om at vi måtte finne barnet vårt. Vi fant ham. Til alle Primær-jentene sier jeg: “Fortsett å minne foreldrene deres på å be!”

I sommer fikk jeg anledning til å delta på en leir med 900 unge kvinner i Alaska. Deres innflytelse på meg var gjennomgripende. De kom til leiren åndelig forberedt, etter å ha lest i Mormons bok og å ha lært utenat

“Den levende Kristus: Apostlenes vitnesbyrd”. Den tredje kvelden på leiren reiste alle de 900 unge kvinnene seg sammen og fremsa hele dokumentet ord for ord.

Ånden fylte den enorme salen, og jeg ønsket å delta. Men jeg kunne ikke. Jeg hadde ikke betalt prisen for å lære utenat.

Jeg har nå begynt å lære ordene i “Den levende Kristus” slik disse søstrene gjorde, og på grunn av deres innflytelse opplever jeg i større grad nadverdens pakt om å alltid minnes Frelseren, når jeg gjentar om og om igjen apostlenes vitnesbyrd om Kristus. Nadverden får en dypere mening for meg.

Mitt håp er å gi Frelseren en julegave i år ved å ha lært “Den levende

Kristus” utenat, trygt forvart i mitt hjerte, innen 25. desember. Jeg håper jeg kan være en innflytelse til det gode – slik søstrene i Alaska var for meg.

Kan dere finne dere selv i følgende ord i “Den levende Kristus”? “Han oppfordret alle til å følge hans eksempel. Han vandret på Palestinas veier, helbredet de syke, fikk de blinde til å se og oppvekket de døde.”¹⁰

Vi, søstrene i Kirken, vandrer ikke på Palestinas veier og helbreder syke, men vi kan be om og anvende forsoningens helbredende kjærlighet på et sykt, anstrengt forhold.

Selv om vi ikke vil få blinde til å se på Frelserens måte, kan vi vitne om frelsesplanen for de åndelig blinde. Vi kan åpne deres forstands øyne for nødvendigheten av prestedømmets kraft i evige pakter.

Vi kommer ikke til å oppvekke døde slik Frelseren gjorde, men vi kan vel-signere de døde ved å finne deres navn for tempelarbeid. Da kan vi i sannhet oppreise dem fra deres åndefengsel og tilby dem veien til evig liv.

Jeg vitner om at vi har en levende Frelser, Jesus Kristus, og ved hans kraft og lys vil vi være i stand til å skyve vekk mørket i verden, uttrykke den sannhet vi kjenner og påvirke andre til å komme til ham. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. M. Russell Ballard, “Menn og kvinner og prestedømskraft,” *Liahona*, sep. 2014, 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share* (Deseret Book Company, 2014), 41; brukt med tillatelse.
3. Thomas S. Monson, “For jeg var blind, men nå kan jeg se,” *Liahona*, juli 1999, 69.
4. Lære og pakter 50:24.
5. Lære og pakter 88:7.
6. George Q. Cannon, i *Forberedelse til å gå inn i det hellige tempel* (hefte, 2002), 36.
7. Mosiah 3:19.
8. D. Todd Christofferson, “Kvinner moralske styrke,” *Liahona*, nov. 2013, 30.
9. Lære og pakter 4:2.
10. “Den levende Kristus – Apostlenes vitnesbyrd,” *Liahona*, april 2000, 2.

Av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Gledesfylt etterlevelse av evangeliet

Stol på Jesu Kristi evne til å frelse. Overhold hans lover og bud. Med andre ord – etterlev evangeliet med glede.

Mine kjære søstre, mine kjære venner og velsignede Jesu Kristi disipler, det er en ære å få denne muligheten til å være sammen med dere når vi innleder nok en generalkonferanse i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. I den kommende uken vil Det første presidentskap møte alle generalautoritetene og hjelpeorganisasjonenes ledere på generalplan, og de resterende møtene av vår verdensomspennende generalkonferanse vil følge lørdag og søndag. Jeg er dypt takknemlig til president Thomas S. Monson, Guds profet i vår tid, for at han ba meg om å representere Det første presidentskap og tale til søstrene i Kirken.

Da jeg overveiet hva jeg kunne si, gikk mine tanker tilbake til kvinner som har formet mitt liv og hjulpet meg gjennom jordelivets utfordringer. Jeg er takknemlig for min bestemor, som for mange år siden bestemte seg for å ta sin familie med til et nadverdsmøte i Kirken. Jeg er takknemlig for søster Ewig, en eldre enslig tyske dame, hvis navn oversettes som “søster evig”. Det var hun som ga denne tapre og storartede invitasjonen til bestemor. Jeg er så inderlig takknemlig for min mor,

som ledet fire barn gjennom kaoset under 2. verdenskrig. Jeg tenker også på min datter, mine barnebarn og fremtidige generasjoner av trofaste kvinner som vil følge.

Og naturligvis er jeg evig takknemlig til min hustru Harriet, som trollbandt meg som tenåring, bar de tyngste byrdene som mor i vår unge familie, står sammen med meg som hustru, og elsker og oppfostrer våre barn, barnebarn og oldebarn. Hun har vært styrken i vårt hjem i både gode og dårlige tider. Hun bringer solskinn inn i livet til alle som kjenner henne.

Til sist er jeg veldig takknemlig til alle dere millioner av trofaste søstre over hele verden i alle aldre som gjør så mye for å bygge opp Guds rike. Jeg er takknemlig for de utallige måtene dere inspirerer, styrker og velsigner menneskene rundt dere.

Guds døtre

Jeg er glad for å kunne være blant så mange av Guds døtre. Når vi synger “Jeg er Guds kjære barn”, gjenomtrenger teksten vårt hjerte. Når vi grunner på denne sannheten – at vi er barn av himmelske foreldre¹ – gir det

oss en følelse av opprinnelse, hensikt og fremtid.

Det er godt å huske at dere alltid er et Guds barn. Denne kunnskapen vil hjelpe dere gjennom de vanskeligste tidene i livet, og vil inspirere dere til å gjøre bemerkelsesverdige ting. Men det er også viktig å huske at å være en datter av evige foreldre hverken er en hedersbevisning dere har fortjent eller som dere noensinne vil miste. Dere vil evig og alltid være en Guds datter. Deres himmelske Fader har høye ambisjoner for dere, men deres guddommelige opprinnelse *alene* garanterer dere ikke en guddommelig arv. Gud sendte dere hit for å forbedre dere til en fremtid som er større enn noe dere kan forestille dere.

Guds lovede velsignelser til de trofaste er strålende og inspirerende. Blant dem er “troner, riker, fyrstedømmer og makter, herredømmer, alle høyder og dybder.”² Og det skal mer enn en åndelig fødselsattest eller et “Guds barn-medlemskort” til for å kvalifisere seg til disse ufattelige velsignelsene.

Men hvordan kan vi oppnå dem?

Frelseren har besvart dette spørsmålet i vår tid:

“Uten at dere adlyder min lov, kan dere ikke oppnå denne herlighet.

For snever er porten og smal er veien som leder til opphøyelse...

Motta derfor min lov.”³

Av denne grunn snakker vi om å vandre på disiplens vei.

Vi snakker om lydighet mot Guds bud.

Vi snakker om å etterleve evangeliet med glede, av hele vårt hjerte og av hele vår sjel og av all vår forstand.

Gud vet noe som ikke vi vet

For noen av oss føles likevel ikke lydighet mot Guds bud alltid særlig gledesfylt. La oss innse det: Det kan være noe som synes vanskeligere eller mindre tiltalende – bud vi møter med samme entusiasme som et barn som sitter foran en tallerken med sunne, men forhatte grønnsaker. Vi biter tennene sammen og presser oss til å innrette oss slik at vi kan gå videre til mer ønskerverdige aktiviteter.

I tider som disse spør vi kanskje: “Må vi virkelig adlyde *alle* Guds bud?”

Mitt svar på dette spørsmålet er enkelt:

Jeg tror Gud vet noe som ikke vi vet – ting som er utenfor vår fatteevne! Vår himmelske Fader er en evig person hvis erfaring, visdom og intelligens er uendelig mye større enn vår.⁴ Ikke bare det, men han er også

evig kjærlig, medfølende og fokusert på ett velsignet mål – å tilveiebringe mennesket u dødelighet og evig liv.⁵

Med andre ord, ikke bare *vet* han hva som er best for dere. Han er også ivrig *oppsatt på at dere skal velge* det som er best for dere.

Hvis dere tror dette i deres hjerte – hvis dere virkelig tror at vår himmelske Faders store oppgave er å opphøye og forherlige sine barn og at han vet best hvordan man gjør det – virker det da ikke logisk å godta og følge hans bud, selv de som virker vanskelige? Burde vi ikke verdsette lyktstolpene han har gitt for å veilede oss gjennom jordelivets mørke og prøvelser? De markerer veien tilbake til vårt himmelske hjem! Ved å velge vår himmelske Faders vei legger dere en guddommelig grunnvoll for personlig fremgang som en datter av Gud, som vil velsigne dere gjennom hele livet.

Jeg tror en del av utfordringen består i at vi tror at Gud har alle sine velsignelser innelåst i en stor sky i himmelen og nekter å gi dem til oss med mindre vi oppfyller noen strenge, paternalistiske krav som han har fastsatt. Men budene er ikke slik i det hele tatt. I virkeligheten øser vår himmelske Fader konstant velsignelser over oss.

Det er vår frykt, tvil og synd som i likhet med en paraply, hindrer disse velsignelsene i å nå oss.

Hans bud er kjærlige instruksjoner og guddommelig hjelp til å lukke paraplyen, slik at vi kan motta strømmen av himmelens velsignelser.

Vi må godta at Guds bud ikke bare er en lang liste med gode ideer. De er ikke "juksekoder" fra en Internett-blogg eller motiverende sitater fra en Pinterest-tavle. De er guddommelig veiledning basert på evige sannheter som er gitt for å bringe "fred i denne verden og evig liv i den kommende verden."⁶

Så vi har et valg. På den ene siden har vi verdens oppfatning, med dens stadig skiftende teorier og tvilsomme motiver. På den andre siden har vi Guds ord til sine barn – hans evige visdom, hans sikre løfter og hans kjærlige instruksjoner for å vende tilbake til hans nærhet i herlighet, kjærlighet og storhet.

Valget er deres!

Skaperen av hav, sand og utallige stjerner, rekker ut en hånd til dere nå i dag! Han tilbyr den beste oppskriften for lykke, fred og evig liv!

For å kvalifisere dere til disse strålende velsignelsene, må dere ydmyke dere, utøve tro, påta dere Kristi navn, søke ham i ord og gjerning og resolutt "stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder."⁷

Hvorfor lydighet?

Når dere forstår Guds sanne natur og hans bud, vil dere også bedre forstå dere selv og den guddommelige hensikten med deres tilværelse. Da forandrer deres motivasjon for å følge budene seg, og det blir deres innerste ønske å etterleve evangeliet med glede.

For eksempel vil de som ser tilstedeværelse på Kirkens møter som

en personlig mulighet til å øke sin kjærlighet til Gud, finne fred, oppløfte andre, søke Herrens ånd og fornye sin beslutning om å følge Jesus Kristus, få en langt bedre opplevelse enn dem som bare bruker tiden til å sitte på en stol. Søstre, det er *svært viktig* at vi deltar på våre søndagsmøter, men jeg er ganske sikker på at vår himmelske Fader er enda mer opptatt av vår tro og omvendelse enn av fremmøtestatistikk.

Her er et annet eksempel:

En alenemor med to små barn fikk nylig vannkopper. Det gikk naturligvis ikke lang tid før hennes barn også ble syke. Oppgaven med å ta vare på seg selv og sine små alene var nesten for stor for den unge moren. Derfor ble det normalt plettfrøe huset rotete og skittent. Oppvask hopet seg opp i vasken, og skittentøy hopet seg opp alle andre steder.

Mens hun strevde med gråtende barn – og ønsket å gråte selv – banket det på døren. Det var hennes besøkende lærerinner. De kunne se den unge morens elendighet. De kunne se huset, kjøkkenet. De kunne høre barna som gråt.

Hvis disse søstrene bare hadde vært opptatt av å fullføre sine tildelte månedlige besøk, ville de kanskje ha gitt moren et fat med småkaker, nevnt at de hadde savnet henne i Hjelpeforeningen forrige uke, og sagt noe

sånt som: "Si ifra om det er noe vi kan gjøre!" Så ville de glade ha gått sin vei, takknemlige for at de hadde oppnådd 100 prosent for nok en måned.

Heldigvis var disse søstrene Kristi sanne disipler. De la merke til sin søsters behov, og satte sine mange talenter og sin erfaring i sving. De ryddet opp i kaoset, ga hjemmet lys og klarhet, og ba en venn komme med noen sårt tiltrengte dagligvarer. Da de endelig fullførte arbeidet og tok farvel, forlot de en ung mor med tårer i øynene – tårer av takknemlighet og kjærlighet.

Fra da av forandret den unge morens oppfatning av besøkende lærerinner seg. "Jeg vet," sa hun, "at jeg ikke bare er en hake på en annens liste over gjøremål."

Ja, besøkende lærerinner må være trofaste med hensyn til å gjøre sine månedlige besøk, men uten å glemme det viktigste *hvorfor* bak dette budet – å elske Gud og medmennesker.

Når vi behandler Guds bud og vårt bidrag til å bygge opp hans rike som noe å krysse av på en liste over ting å gjøre, mangler vi det viktigste på disiplens vei. Vi mangler veksten som kommer av å etterleve vår himmelske Faders bud med glede.

Å vandre på disiplens vei trenger ikke å være en bitter opplevelse. Det er "søtere enn alt som er søtt."⁸ Det er ikke en byrde som tynger oss. Disipelskap gir oss pågangsmot og letter

vårt hjerte. Det inspirerer oss med tro, håp og kjærlighet. Det fyller vår ånd med lys i tider med mørke, og med fred i tider med sorg.

Det gir oss guddommelig kraft og varig glede.

Gledesfylt etterlevelse av evangeliet

Mine kjære søstre i evangeliet, enten dere er 8 eller 108, er det én ting jeg håper dere virkelig forstår og vet:

Dere er elsket.

Dere er dyrebare for deres himmelske foreldre.

Den uendelige og evige Skaper av lys og liv kjenner dere! Han er oppmerksom på dere.

Ja, Gud elsker dere i dag og alltid.

Han venter ikke med å elske dere til dere har overvunnet deres svakheter og dårlige vaner. Han elsker dere i dag med full forståelse av deres problemer. Han er klar over at dere strekker dere opp mot ham i inderlig og håpefull bønn. Han vet om de gangene dere har holdt fast ved det svinnende lyset og trodd – selv midt i tiltagende

mørke. Han vet om deres lidelser. Han kjenner deres anger for de gangene dere har kommet til kort eller mislyktes. Og han elsker dere likevel.

Gud vet også om deres fremskritt. Selv om de kan virke små for dere, anerkjenner og verdsetter han hver enkelt av dem. Han elsker dere for at dere gir av dere selv til andre. Han elsker dere for at dere strekker dere ut og hjelper andre å bære sine tunge byrder – selv om dere strever med deres egne.

Han vet alt om dere. Han ser dere tydelig – han kjenner dere slik dere egentlig er. Og han elsker dere – i dag og alltid!

Tror dere det betyr noe for vår himmelske Fader om deres sminke, klær, hår og negler er perfekte? Tror dere at deres verdi for ham forandrer seg basert på hvor mange som følger dere på Instagram eller Pinterest? Tror dere han vil at dere skal bekymre dere eller bli deprimert om noen velger å ikke være venn med eller følge dere på Facebook eller Twitter lenger?

Tror dere at ytre skjønnhet, kjolestørrelse eller popularitet gjør den minste forskjell på deres verdi for ham som skapte universet?

Han elsker dere ikke bare for hvem dere er i dag, men også for den person av herlighet og lys som dere har mulighet til og ønske om å bli.

Mer enn dere kan forestille dere, ønsker han at dere skal nå deres mål – å vende tilbake til deres himmelske hjem med ære.

Jeg vitner om at måten å oppnå dette på, er å legge selviske ønsker og uverdige ambisjoner på alteret av offer og tjeneste. Søstre, stol på Jesu Kristi evne til å frelse. Overhold hans lover og bud. Med andre ord – etterlev evangeliet med glede.

Det er min bønn at dere vil oppleve et fornyet og forstørret mål av Guds skjønnhet i deres liv, at dere vil finne den tro, beslutsomhet og forpliktelse som trengs for å lære Guds bud, samle dem i hjertet og etterleve evangeliet med glede.

Jeg lover at hvis dere gjør dette, vil dere oppdage deres aller beste side – den dere *egentlig* er. Dere vil finne ut hva det egentlig betyr å være en datter av den evige Gud, all rettferdighets Herre. Dette vitner jeg om, og jeg gir dere min velsignelse som en Herrens apostel, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Gud er ikke bare vår hersker og Skaper, han er også vår himmelske Fader. Alle menn og kvinner er i bokstavelig forstand Guds sønner og døtre. President Joseph F. Smith sa at “mennesket, som en ånd, ble unnfanget og født av himmelske foreldre og oppdratt til modenhet i Faderens evige boliger før det kom til jorden i et verdslig [fysisk] legeme” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter* – Joseph F. Smith [1998], 335).
2. Lære og pakter 132:19.
3. Lære og pakter 132:21–22, 24.
4. Se Jesaja 55:9.
5. Se Moses 1:39.
6. Lære og pakter 59:23.
7. Mosiah 18:9.
8. Alma 32:42.

Sobral, Brasil

Fortegnelse over historier

Følgende liste over utvalgte historier fra generalkonferansen kan brukes i personlig studium, på familiens hjemmeaften og i annen undervisning. Sidetallene viser til første side av talen.

TALER	HISTORIE
Neil L. Andersen	(28) Neil L. Andersen styrker en hjemvendt misjonærs vitnesbyrd om Joseph Smith.
M. Russell Ballard	(89) En elveguide minner raftere på å holde seg i båten når de forbereder seg til en tur gjennom et fossestryk.
David A. Bednar	(107) Etter å ha fått medisinsk behandling for en mindre skade, gir David A. Bednars sønn vennene sine lignende behandling.
Linda K. Burton	(111) En heltidsmisjonær avslutter sin misjon med en foreddet ånd etter å ha gitt sitt hjerte, sin makt, sitt sinn og sin styrke til Herren.
Tad R. Callister	(32) Ben Carsons mor snur opp ned på livet hans. En libanesisk jente lærer evangeliet av sin mor. Tad R. Callisters foreldre underviser ham i evangeliet.
Craig C. Christensen	(50) En rekke diakoner forteller hvorfor de beundrer president Monson. Craig C. Christensen får et vitnesbyrd ved å studere Mormons bok.
D. Todd Christofferson	(16) Kong Henrik V forteller sine menn at hver enkelt er herre over sin egen sjel. En mann som nekter å ta vare på seg selv, samtykker i å bli kjørt til en gravlund.
Quentin L. Cook	(46) Sofie i tegneserien <i>Knøttene</i> kommer med unnskyldninger for å miste høye baller. En ung mann gjør valg som er uforenelige med hans mål om å reise på misjon og gifte seg i templet. En samtale med en trener på universitetet bekrefter Quentin L. Cooks beslutning om å følge sin fars råd.
Dean M. Davies	(53) Kirken og dens medlemmer på Filippinene redder medlemmer og ikke-medlemmer etter en voldsom tyfon.
Cheryl A. Esplin	(12) En leder i Unge kvinner lærer om nadverdens styrkende kraft. En 96 år gammel mann går i kirken så han kan ta del i nadverden.
Henry B. Eyring	(59) En ny konvertitt hjelper unge Henry B. Eyring og hans bror å forberede seg til prestedømsstjeneste. Henry B. Eyrings far og biskop viser ham tillit ved å be ham om hjelp. En senior-hjemmelærer viser tillit til Henry B. Eyrings sønn. (70) Henry B. Eyrings mor ber om at han vil høre Guds ord i de råd hun gir ham. Kirkeledere i Idaho mottar åpenbaring for å hjelpe ofre etter en oversvømmelse. Hustruen til en mann som mottar beseglingsmyndigheten, vet ved åpenbaring at hennes mann er kalt av Gud.
Eduardo Gavarret	(37) Som heltidsmisjonær lærer Eduardo Gavarret å følge Frelserens røst. Foreldrene og søsknene til en 14 år gammel jente i Uruguay følger hennes eksempel og slutter seg til Kirken. Eduardo Gavarrets foreldre tar imot misjonærene og deres budskap.
Carlos A. Godoy	(96) For å motta velsignelsene som er lovet i hans patriarkalske velsignelse, ønsker Carlos A. Godoy mer utdanning, med støtte fra sin hustru.
Robert D. Hales	(80) Unge Robert D. Hales får et vitnesbyrd når han lærer om Guddommen av sine foreldre, lærere, Skriftene og Den hellige ånd.
Jeffrey R. Holland	(40) Thomas S. Monson reiser hjem fra Tyskland i tøflene etter å ha gitt bort skoene sine, en dress og flere skjorter.
Larry S. Kacher	(104) Larry S. Kacher og hans hustru blir tatt av en ripstrøm, men klarer å komme seg tilbake til stranden takket være guddommelig inngripen. To menn gjør valg som leder familiene deres bort fra Kirken. Larry S. Kachers svigerfamilie velsigner sine etterkommere ved å etterleve evangeliet og undervise sine barn.
Jörg Klebingat	(34) Jörg Klebingat råder en søster i Ukraina Kiev misjon til ikke å la seg bli lammet av sine svakheter.
Neill F. Marriott	(117) Neill F. Marriotts forlater templet i visshet om at hun kan stole på Frelseren. Neill F. Marriotts datter oppmuntrer sin familie til å be etter at familiens unge sønn blir borte. Ni hundre unge kvinner i Alaska fremsier "Den levende Kristus" utenat.
Hugo E. Martinez	(102) President Monson hjelper en far med en syk datter. Brødre kommer med vann til familien Martinez etter en orkan.
Thomas S. Monson	(67) En torpedo rammer roret på slagskipet <i>Bismarck</i> , slik at det blir ute av stand til å styre etter en fastlagt kurs. (86) Kirkens medlemmer i Canada kommer ofte på besøk til et tysk innvandrepar for å føle den fredelige ånden der.
Russell M. Nelson	(74) Etter å ha utført en operasjon på president Spencer W. Kimball, mottar Russell M. Nelson et vitnesbyrd om at president Kimball vil bli profeten.
Dallin H. Oaks	(25) På grunn av sin hustrus tålmodighet og vennlighet, bestemmer et ikke-medlem seg for å bli døpt.
Allan F. Packer	(99) Mens han konsentrerer seg om å hugge ved, glemmer unge Allan F. Packer å fjerne hylsteret på øksen sin.
Boyd K. Packer	(6) En kvinne innser at Frelseren allerede har betalt for en fryktelig urett som er begått mot henne.
L. Tom Perry	(43) Et barnebarn av president Harold B. Lee minner sin mor på viktigheten av bønn ved leggetid.
Lynn G. Robbins	(9) President Boyd K. Packer spør Lynn G. Robbins hvilken vei han vender, og minner ham på at han representerer profeten overfor folket.
Jean A. Stevens	(114) Foreldrene til Jean A. Stevens holder fast ved sine pakter og sin kjærlighet til Herren. Unge kvinner forbereder seg til templets pakter.
Dieter F. Uchtdorf	(56) En mann blir besatt av en eneste løvetann i naboens hage. En bankraner gnir sitronsaff i ansiktet i den tro at det vil gjøre ham usynlig. I en tilsynelatende sterk menighet ender 11 ekteskap med skilsmisse. (120) Besøkende lærerinner hjelper en alenemor som strever med to syke barn.

President Thomas S. Monson taler under generalkonferansens møte søndag ettermiddag.

“To strålende dager med inspirerte budskap”

“Vi har opplevd to strålende dager med inspirerte budskap,” sa president Thomas S. Monson ved avslutningen av den 184. halvårslige generalkonferanse søndag 5. oktober 2014.

Blant disse budskapene var viktigheten av å utvikle et vitnesbyrd som vil gjøre det mulig for deg å takle alle omstendigheter, følge Frelserens vei og bli en hengiven disippel, følge og oppholde profetene, bruke handlefriheten klokt og gjøre hjemmet til et sted for kjærlighet, trygghet, eksempel og undervisning i evangeliet.

I sin åpningstale på lørdag sa president Monson at Kirken fortsetter å vokse. “Vi har nå en medlemsstyrke på over 15 millioner medlemmer og øker i antall,” sa president Monson. “Vårt misjonærarbeid går uhindret fremover. Vi har mer enn 88 000 misjonærer i tjeneste, som sprer evangeliets budskap over hele verden.”

På møtet lørdag ettermiddag ble eldste Carlos H. Amado og eldste

William R. Walker i De syttis første quorum avløst og gitt emeritusstatus. Eldste Arayik V. Minasyan og eldste Gvido Senkans ble avløst som områdesyttier.

For første gang på generalkonferansen holdt noen av talerne hvis hovedspråk ikke er engelsk, sine taler på morsmålet. Eldste Chi Hong (Sam) Wong talte på kantonesisisk, eldste Eduardo Gavarret og eldste Hugo E. Martinez på spansk, og eldste Carlos A. Godoy på portugisisk.

Folkemengden fylte Konferansesenteret med sine 21 000 sitteplasser og reserveplassene på Temple Square i Salt Lake City under alle konferansemøtene, som ble oversatt til mer enn 90 språk og overført til mer enn 170 land og territorier. I tillegg var møtene tilgjengelige på fjernsyn, radio, satellittoverføring og Internett, herunder mobile enheter. Denne konferansen markerte 90 år med radiosendinger og i 65 år med TV-sendinger fra konferansen. ■

Film om Joseph Smith nå på Hulu

Millioner av mennesker har nå tilgang til en kirkeprodusert film som hedrer profeten Joseph Smith. *Joseph Smith: Gjenopprettelsens profet*, en film som skildrer profetens liv og arv, er nå tilgjengelig for gratis visning på Hulu, et nettsted for strømming av video.

Filmen er den første av Kirkens filmer som finnes på en eksklusiv og stor distribusjonskanal som Hulu, hvor ca 4 millioner abonnenter kan se strømmede filmer ved selvvalg gjennom Roku, Apple TV, Xbox, PlayStation, smarttelefoner og nettbrett med Internett-tilgang. Å ha filmen på Hulu gjør den ikke bare mer tilgjengelig for medlemmer av Kirken, men det gir også flere som ikke er medlem av Kirken, en mulighet til å se den og lære mer om Kirken.

Medlemmer som ser filmen, skriver kommentarer og vurderer filmen, kan gjøre filmen lettere for andre å finne. ■

Fremgangen med templer fortsetter

“Når alle tidligere bekjentgjorte templer er bygget og innviet, har vi 170 templer i drift over hele verden,” sa president Thomas S. Monson under generalkonferansen i oktober 2014. “Fordi vi konsentrerer vår innsats om å fullføre tidligere bekjentgjorte templer, bekjentgjør vi ikke på det nåværende tidspunkt noen nye templer. I fremtiden, etter hvert som vi avdekker behov og finner tomter, vil vi imidlertid bekjentgjøre flere templer.”

Da president Monson gjeninnviet Ogden Utah tempel i september 2014, steg antall templer i drift over hele verden til 143.

Fort Lauderdale Florida tempel ble innviet i mai 2014 av president Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap. Phoenix Arizona tempel vil bli innviet 16.

**Ogden Utah tempel ble gjeninnviet
21. september 2014.**

november 2014, og minst fem andre templer vil bli innviet eller gjeninnviet i 2015. ■

**HJELPRESSURSER
TILGJENGELIG FOR RÅD**

Stavs- og menighetsrådsmedlemmer har nå tilgang til en ny nettside fra Kirken kalt Ministering Resources, som er tilgjengelig på ministering.lds.org, for å hjelpe enkeltpersoner og familier med deres timelige og åndelige behov, herunder vanskelige og følsomme saker. Det gis tilgang til dem som har kall i stavs- og menighetsråd gjennom deres LDS Account-konto.

Ressurser som tidligere bare var tilgjengelig for biskoper og stavs-
presidenter, har blitt oppdatert og
utvidet med konkret veiledning
for å hjelpe ofre for overgrep,
de som sliter med avhengighet,
enslige blivende foreldre, brukere
av pornografi, de som opplever
tiltrekning til samme kjønn, og
de som strever med økonomiske
problemer og arbeidsledighet.

Under ledelse av biskopen kan menighetsråd bruke Ministering Resources til å rådføre seg med hverandre til beste for enkeltpersoner og familier i sin menighet. ■

Undervisning for vår tid

Fra november 2014 til og med mars 2015 skulle leksjonene i Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen den fjerde søndagen i måneden, utarbeides fra en eller flere taler som ble holdt på generalkonferansen i oktober 2014. I april 2015 kan det velges taler fra enten konferansen i oktober 2014 eller konferansen i april 2015.

Stavs- og distriktspresidentene skulle velge ut de taler som skal brukes i deres område, eller de kan overlate dette ansvaret til biskopene og grenspresidentene.

De som deltar på leksjoner på fjerde søndag, oppfordres til å studere de valgte talene på forhånd. Konferansetalene er også tilgjengelige på mange språk på conference.lds.org. ■

HJELP TILGJENGELIG FOR DEM SOM ER BERØRT AV EN AV SINE NÆRMESTES AVHENGIGHET

Ektefeller og familier som er berørt av en av sine nærmestes vanedannende adferd, kan henvende seg til en ny Internett-veiledning for å finne hjelp, håp og helbredelse.

Veiledning til støtte for ektefelle og familie, som finnes på AddictionRecovery.lds.org, er ment å hjelpe ektefeller og familiemedlemmer å takle utfordringer de opplever på grunn av at noen av deres nærmeste bruker narkotika, alkohol, pornografi eller andre skadelige stoffer eller vaner. I tillegg til engelsk, vil den snart være tilgjengelig på spansk, portugisisk, fransk, italiensk, tysk, russisk, kinesisk, japansk og koreansk.

Veiledningen er delt i 12 deler som fokuserer på helbredelse, å styrke håp og å finne styrke gjennom Jesus Kristus.

Det er gitt mange praktiske forslag, som å fastsette grenser og regler, å snakke om avhengighet og rehabilitering med en av sine nærmeste, og riktig reaksjon på tilbakefall.

Veiledningen brukes ved samtaler i fortrolige gruppe-møter for ektefeller og familier som Kirkens familiekontor tilbyr. Den kan også brukes til personlig studium eller brukes av Kirkens ledere i forbindelse med intervjuer og rådgivning. ■

FOTO: SCOTT G. WINTERSON, DESERET NEWS

Unge voksne lytter til en tale under en andakt i Marriott Center ved Brigham Young University i Provo.

Justering av andakter for unge voksne fra og med januar

Det første presidentskap og Kirkens skolestyre har bekjentgjort endringer i hyppighet, lokalisering og publisering av andakter for unge voksne, med virkning fra januar 2015. Endringene omfatter:

Navn: Verdensomspennende andakt for unge voksne: En aften med (talerens navn).

Hyppighet: Tre ganger i året, på den andre søndagen i januar, den første søndagen i mai og den andre søndagen i september.

Publikum: Alle unge voksne, både gifte og enslige, inviteres til å delta.

Steder: Andakter i januar vil bli holdt ved Brigham Young University i Provo, Utah, ved BYU-Idaho eller ved BYU-Hawaii. Andakter i mai vil bli holdt i Konferansesenteret i Salt Lake City eller på andre steder ved Kirkens hovedkvarter. Andakter i september avholdes på andre steder i USA.

Publisering: Innen få dager etter hver andakt vil talene være tilgjengelig i tekst-, lyd- og videoformater på engelsk på LDS.org og i Gospel Library-appen, i en ny samling for unge voksne. Språkversjoner vil følge. Sammendrag av talene vil bli inkludert i *Liahona*, og en rekke tekstsitater, bildesitater (memer) og videohøydepunkter vil også bli publisert direkte og etter andakten gjennom Kirkens sosiale mediekkanaler, inkludert talerens egne sosiale sider.

Talerne vil fortsatt bli utvalgt av Det første presidentskap blant Kirkens generalautoriteter og ledende funksjonærer.

Endringene ble bekjentgjort for unge voksne under Kirkens skoleverks andakt 2. november 2014, og for prestedømsledere i et brev fra Det første presidentskap 28. august 2014, som inneholdt sendeplanen for 2015. ■

Kirkens veldedighetstjeneste gir hjelp

Siden gjenopprettelsens tidligste tid har medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige vært kjent for sin beslutning om å strekke seg ut og løfte opp dem som lider.

I de senere år har Kirkens medlemmer og andre, med generøse bidrag, gjort det mulig for programmene i Kirkens humanitærtjeneste å velsigne mennesker over hele verden. I 2013 alene hjalp Kirkens humanitærhjelp-programmer mer enn 10,5 millioner mennesker i 130 land.

Dette arbeidet strekker seg fra å gi trøst og livsviktige varer til å sørge for tilgang til rent vann, gi opplæring til jordmødre og leger for å redde livet til tusenvis av nyfødte, til å dele ut rullestoler. I tillegg bistår Kirken med øyebehandling og opplæring, vaksiner og å hjelpe lokalsamfunn å dyrke næringsrik mat.

Flyktning-hjelp

Kirken har gjort konsekvent og betydelig innsats for å hjelpe flyktninger, så vel som andre som lider på grunn av konflikter og mangel på mat. Nylig:

- Kirken bidro med tusenvis av telt og grunnleggende matvarer til familier i Chad, og bygget drikkevannsbrønner med håndpumpe, latriner og dusjbygninger i flyktningleirer i Burkina Faso.

- I Jordan, Syria, Libanon, Irak og kurdiske områder deler Kirkens veldedighetstjeneste ut pakker med mat, tepper, medisinsk utstyr, hygienepakker, sengetøy og vinterklær. I Irak og kurdiske områder har rullestoler og andre hjelpemidler blitt levert til personer som har blitt skadet i konflikter.
- I Gaza ble legemidler, medisinsk utstyr og melkepulver donert til det sentrale sykehuset.
- I Israel ble det donert ultralydustyr til en klinikk.
- I Ukraina og Russland har Kirken samarbeidet med FNs utviklingsprogram om å skaffe mat, sengetøy, klær og personlige hygienartikler til 30 000 hjemløse under urolighetene.

Kirkens veldedighetstjeneste ønsker å være politisk nøytral og hjelpe alle mennesker.

Hjelparbeid

Kirken reagerer også når det skjer naturkatastrofer.

- I Sierra Leone og Liberia har Kirken engasjert 1600 lokale frivillige for å gi opplæring i hvordan man unngår Ebola, og sørget for mat og grunnleggende hygienartikler og medisinsk utstyr.
- Etter oversvømmelser forårsaket av en voldsom monsun i Pakistan og India, sørget Kirken for mat, hygienepakker og medisinsk utstyr.
- På Tonga ødela en sykklon hundrevis av hjem. Blant dem var hjemmene til 116 medlemsfamilier. Medlemmene vil hjelpe til med gjenoppbyggingen av sine hjem. De får opplæring i å bygge sitt eget hjem, og blir så bedt om å hjelpe

SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

Presidenten for Amman Jordan distrikt og hans datter møter flyktninger.

minst fire andre å bygge sine. Kirken gjenoppretter også avlinger og gir opplæring i kjøkkenhagebruk.

- I Mexico, da en orkan skadet eller totalskadet tusenvis av hjem, sørget lokale ledere i Kirken for mat og vann til rammede medlemmer, og Kirken samarbeidet med myndighetene om utdeling av hygienepakker.

Hva du kan gjøre

Bidrag til Kirkens humanitærfond gjør Kirken i stand til å reagere øyeblikkelig ved kriser. Uansett hvor medlemmer bor, kan de også vise Kristus-lignende kjærlighet, yte tjeneste og utvikle respekt for alle mennesker. Å legge merke til flyktninger og innvandrere i våre egne lokalsamfunn, eller de som gjennomgår en personlig katastrofe, og tilby dem vennskap, interesse og et innbydende miljø er en Kristus-lignende handling som aldri vil være forgjeves.

Gjennom sin humanitæravdeling ønsker Kirken å anvende president Thomas S. Monsons råd om at "vi kan styrke hverandre, vi har evnen til å registrere dem som er forsømt. Når vi har øyne som ser, ører som hører og hjerter som vet og føler, kan vi rekke ut hånden og redde" ("Kalt til å tjene," *Liahona*, jan. 2001, 58). ■

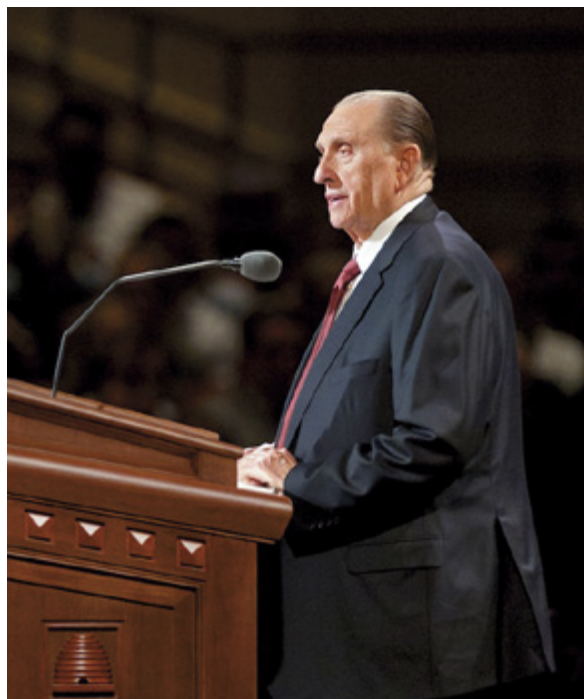
Den hellige lund, av Linda Curley Christensen

Profeten Joseph Smith skrev følgende om sin opplevelse i Den hellige lund da han var 14 år:

“[Jeg gikk] ut i skogen... Det var en skjønn og klar morgen tidlig om våren i atten hundre og tyve...

Til tross for all min engstelse, hadde jeg aldri før forsøkt å be høyt...

*Etter å ha sett meg omkring og forvisset meg om at jeg var alene, knelte jeg ned og begynte
å oppsende mitt hjertes ønsker til Gud” (Joseph Smith – Historie 1:14–15).*

“Når vi gjør vår beste for å sette Kristus i sentrum av vårt liv ved å lære hans ord, ved å følge hans læresetninger og ved å vandre på hans vei, har han lovet å dele med oss det evige liv som han døde for å oppnå,” sa president Thomas S. Monson under Kirkens 184. halvårslige generalkonferanse. “Det finnes ikke noe høyere mål enn dette at vi skulle velge å akseptere hans disiplin og bli hans disipler og gjøre hans arbeid gjennom hele livet. Ingenting annet, ikke noe annet valg vi gjør, vil få oss til å bli det han kan gjøre oss til.”

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE